

Giới thiệu Nhật Lệ

Tại một vương quốc trong truyện Nhật Lệ của tác giả Asami, nơi các tia sáng phép thuật huyền huyền giao thoa. Tại một vương quốc, nơi mâu thuẫn hận thù không dung hòa. Ngai vàng chờ người kế thừa xứng đáng, Ma thuật chờ ngày Quý vương xuyên không tái sinh. Ánh mặt trời không phải lúc nào cũng chói chang nhưng tình yêu thì luôn rực rỡ.

“Đợi chờ thật ra là một loại cảm giác đầy mâu thuẫn. Nửa háo hức, nửa buồn phiền. Nửa vui mừng, nửa rầu rĩ. Trong sự tình nguyện lại thấy thật miễn cưỡng. Mỗi lần định từ bỏ thì vô thức do dự, sợ rằng thời khắc mình rời đi là lúc người kia vừa bước đến, để rồi tiếp tục nán ná trong sự lo ngại về viễn cảnh “bỏ lỡ” có thể xảy ra. Và cái sự chờ kéo dài mãi cho tới khi hi vọng bị thời gian chà đạp hóa thành tuyệt vọng.

Thật ra tôi không ngại chờ, tôi chỉ sợ chờ được người không xứng đáng.”

"Đi kèm với địa vị là kỳ vọng, đi kèm với kỳ vọng là trách nhiệm. Khoảng cách đi từ người vĩ đại đến kẻ thất bại thật ra không xa như người ta vẫn tưởng."

Mời bạn đón xem truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Tôi chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ chết đi như thế nào. Tôi không có lý do để làm điều ấy. Trước hết bởi tôi còn rất trẻ. Tuổi thanh xuân giống như búp non lặng lẽ đâm chồi phù xuống đời tôi một màu xanh nhạt nhẽo. Tôi cũng không mắc bệnh nan y và cuộc sống chưa đủ bế tắc để thôi thúc ý muốn tự vẫn trong đầu. Do vậy, cái chết đối với tôi là một điều gì đó thật xa vời. Hiển nhiên tôi không phải là kẻ thích phủ mây đen cho cuộc đời màu xám của mình.

Ngoài kia, những hạt mưa liên miên theo gió nặng nề quất vào ô cửa sổ mang theo hơi lạnh thấm qua da thịt. Tôi kéo chăn trùm tới tận cằm, cảm điện thoại mở nhạc thật to hòng lấn át tiếng sấm đang không ngừng rền rĩ. Đôi mắt nhắm lại ép bản thân đi vào giấc ngủ, mặc kệ những tia sét hung hãn xé toạc bầu trời, mặc kệ cơn mưa vẫn tầm tã không ngớt.

Dường như đang là nửa đêm và trời còn tối đen như mực, tôi giật mình tỉnh dậy khi thấy cơ thể nhẹ bẫng một cách kì dị. Thế rồi tôi trông thấy bản thân nằm yên trên chiếc giường quen thuộc, hai mắt nhắm nghiền. Trong lòng cực kì kinh hãi, tôi muốn thét lên nhưng chẳng âm thanh nào được phát ra. Chỉ có linh hồn chậm chậm rời bỏ thể xác như làn khói mỏng tan hòa vào không gian, vô ảnh vô định.

Tôi sợ cái chết. Có lẽ bởi tôi còn luyến tiếc, luyến tiếc những người thân quen, luyến tiếc những việc chưa làm, luyến tiếc cho sự cô đơn khi phải một mình rời bỏ và luyến tiếc cho đoạn đường đời sắp sửa chấm dứt trên thế gian. Cái chết âm thầm xảy đến, tựa chiếc lá già cỗi tới hồi héo úa lưu luyến lia cành bay theo gió lạnh trở về với đất. Ký ức, thân thức, kể cả thể xác đều bị chôn vùi. Lặng lẽ biến mất vô hình. Lặng lẽ biến mất vô tình. May mắn còn tồn tại trong tim những người đang sống, quên là hết.

Giống như cơn ác mộng không hồi tỉnh thức, linh hồn tôi xuyên qua mọi vật thể bay lên mãi theo luồng sáng kì lạ chiếu tới, tựa hồ bị hút vào bên trong. Tia sét trắng bùng nổ cắt ngang như lưỡi hái tử thần đánh thẳng vào căn phòng phía dưới. Thế rồi nó chậm rãi bốc cháy. Luồng sáng trên cao khép lại, trả về bóng tối của hàng đêm trước đó.

Tiền thức, chìm vào vịnh hằng.

Chương 1

Ánh sáng đối với tôi quá đỗi quen thuộc, quen thuộc tới mức tôi chưa từng nhận ra nó đẹp đến nhường nào. Nó đối lập với màn đêm vô tận sau cái chết. Hân hoan mở mắt đón nhận ánh sáng đang đầy thị giác, tôi cảm thấy hạnh phúc vì có thể tiếp tục viết lên trang sách của đời mình. Có lẽ tôi chưa chết. Có lẽ những gì vừa xảy ra chỉ là một giấc mộng vô thực.

Hoặc có lẽ... cũng chỉ là có lẽ mà thôi.

Cảnh vật trước mắt tôi hoàn toàn thay đổi. Tôi đang ở trong một căn phòng bằng gỗ xà lả. Trên trần lơ lửng mấy viên ngọc màu trắng sữa bị lu mờ trước luồng sáng tự nhiên, thoát nhìn chẳng có gì đặc biệt. Đồ đạc không nhiều, chỉ có tủ quần áo kê ở góc phòng cùng chiếc giường đơn nằm đối diện và bàn trang điểm với tấm gương lớn đặt bên trên. Tôi ngồi trên chiếu trúc bình tĩnh quan sát mọi vật xung quanh. Trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ ư ảm, chỉ cần cho ngọn lửa nhỏ thiếu rụi, căn phòng này nhất định sẽ trở thành ngọn đuốc sáng nhất đêm nay.

Bước xuống giường, tôi mới để ý bộ đồ mình đang mặc không giống thường ngày. Đó là một chiếc váy trắng dài tới gót chân với cổ hình chữ V màu đỏ sậm. Tay váy loe rộng dần cho tới cổ tay, rủ xuống như cánh bướm mềm mại. Sợi tơ nhỏ cuốn quanh ngón tay nối liền với ống tay áo để giữ cho nó không bị trượt đi khi hoạt động. Chiếc váy có kiểu dáng đơn giản nhưng chất vải trơn mát khiến tôi cảm thấy rất thoải mái khi mặc. Thế nhưng, tôi biết chắc nó không thuộc về mình.

Mang theo nỗi ngờ vực, tôi tiến tới trước gương để quan sát kỹ hơn. Ngay lập tức tiếng thét từ trong cổ họng bật ra theo phản xạ. Tôi kinh hãi giờ tay sờ mặt mình, hai mắt tròn trũng nhìn cô gái lạ lẫm đối diện. Cảm giác hoang mang choán trọn tâm trí rồi từ từ chuyển thành bối rối. Người này, là tôi mà không phải tôi, nếu không có chuyện khuôn mặt tôi đột nhiên biến đổi thì chính là linh hồn đang trú ngụ trong thân thể khác. Bất chợt nhớ về giấc mộng đêm qua, toàn thân bỗng trở nên cứng ngắc. Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng.

Như có linh cảm, tôi quay đầu lại. Bóng người xuất hiện thình lình không một tiếng động tựa hồ vừa bước ra từ không gian. Ông lão nhìn tôi chằm chằm. Mái tóc bạc trắng rủ xuống hai bên vai nổi bật trên chiếc áo choàng màu nâu, đuôi áo dài quét qua mặt đất, bên cạnh lơ lửng một quả cầu trong suốt phát sáng nhẹ nhàng. Nó giống như vật thể sống chậm chậm bay theo bước chân di chuyển của ông lão. Lão đang tiến về phía tôi. Thời gian đi qua hẳn lại những nếp nhăn tuổi tác chằng chịt trên khuôn mặt già nua, chỉ có đôi mắt tinh anh vẫn sáng rõ. Đôi mắt ấy quan sát tôi tỉ mỉ như cha mẹ nhìn ngắm đứa con thất lạc lâu ngày, mãi sau lão mới gật đầu về hải lòng.

“Ông là ai?” Tôi hỏi, do dự chốc lát rồi thêm vào. “Tôi là ai?”

Lão không trực tiếp trả lời, vung tay biến ra bộ bàn ghế ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Ánh mắt tôi nhìn lão không che giấu sự kinh ngạc. Kế tiếp lão bình thản kể lại câu chuyện quá khứ liên quan tới gia đình tôi, cái chết của cha mẹ tôi và nguyên nhân khiến tôi không còn chút ý niệm về thế giới này. Theo lời lão, nơi đây là nhà của tôi, thân xác hiện giờ là bản thể của tôi, những thứ ở thế giới bên kia chỉ là sự nương nhờ tạm thời trong khi đây mới là thế giới tôi vốn dĩ thuộc về - một vùng đất phép thuật.

Tôi đề nghị lão Trần (lão bảo trước kia tôi thường thân thiết gọi là chú Trần, nhưng nhìn cụ già trước mặt tôi quá quyết thay đổi cách xưng hô của mình, mặc cho lão không thoải mái cỡ nào) muốn lão đưa tôi trở về thế giới cũ, dầu không hoàn toàn tốt đẹp nhưng cũng là nơi tôi quen thuộc. Tuy nhiên lão không thể, mà người nào đó có thể đến nay vẫn còn là một ẩn số. Có lẽ chính người ấy đã chia tách linh hồn tôi ra khỏi thân xác ban đầu.

Nếu không phải cách đây nhiều năm từng trông thấy trong Tỉnh cầu hình ảnh tôi "sống dậy" sau khi nhập hồn, lão Trần hẳn là tưởng tôi đã chết. May thay có lời tiên tri cứu vớt hi vọng của lão, để lão cẩn thận bảo quản thân xác tôi và kiên trì dùng phép thuật truy tìm linh hồn thất lạc. À, chính xác thì người thực hiện không phải lão, mà là một nhân vật bí ẩn khác đã buộc lão phải lập khế ước bảo mật thông tin và chẳng thể nói cho tôi biết. Người ấy muốn che giấu danh tính cũng như năng lực của mình. Mãi về sau tôi mới đoán ra tại sao hẳn phải làm vậy, vì trên vương quốc này, các thuật pháp liên quan tới linh hồn là cấm kỵ và người liên quan cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Câu chuyện quá khứ trải dài trăm năm, lão Trần không kể hết cho tôi trong một sớm một chiều, nói rằng tôi cần bước trên hành trình tự mình khám phá nó. Rất nhiều việc chính lão cũng chẳng giải đáp nổi. Không hiểu sao tôi lại có phần tin tưởng lão, mặc dù những lời lão nói hết sức kì lạ đối với người sống ở thế giới khác như tôi. Có lẽ bởi chuỗi cảm xúc đang dần gọi mở khi nhìn cảnh vật xung quanh và con người đối diện, chút quen thuộc mơ hồ và một vài ý niệm le lói.

Lão Trần biết tôi mới tỉnh dậy, chắc hẳn đang rất đói nên tốt bụng vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Trong lúc chờ, tôi nhàn nhã đi dạo loang quanh. Ngôi nhà khá rộng, làm toàn bằng gỗ, mộc mạc và thanh nhã. Nó được bao bọc bởi cánh rừng thủy trúc xanh mướt nên không gian cũng thoang thoảng mùi lá thủy trúc. Khi đi qua từng gian phòng, ngẫu nhiên tôi bắt gặp mấy đồ vật thú vị, điều kì diệu là trong lòng vẫn biết rõ về chúng. Giống như những thứ đã ăn sâu vào tiềm thức hoặc trở thành bản năng, cho dù mất kỹ ức cũng chẳng bao giờ quên đi. Ví dụ như ngôn ngữ, nó trở thành một phần trí tuệ giúp người mất trí nhớ vẫn giao tiếp được bình thường, quả là phát minh tuyệt vời của loài người.

Sau khi loay hoay cả tiếng đồng hồ trong bếp, lão Trần bê ra đĩa đồ ăn duy nhất, cẩn thận đặt xuống bàn, tự hào nói với tôi. “Đây là món sêu xanh xào thủy trúc thơm ngon bổ dưỡng. Ta đã nêm nếm gia vị đầy đủ, hương vị tuyệt đối được đảm bảo.”

Tôi nhẩn nha nhìn mấy con sêu béo múp phoi bụng nằm chồng lên nhau, bên cạnh đặt lá thủy trúc tron bóng mờ. Mùi hương dễ chịu của lá thủy trúc không vớt vát nổi cảm giác kinh dị về lũ sâu toàn lông lá, thành thử tôi ôm bụng đói cực lực lắc đầu. Ánh mắt chờ mong hướng về phía lão Trần, hi vọng lão có thể dùng phép thuật biến ra một bàn ăn thịnh soạn. Thế nhưng lão chỉ nhún vai. “Đừng nhìn ta như thế. Đây là thứ duy nhất còn sót lại trong nhà.”

Rồi lão giải thích, phép thuật tuy kì diệu nhưng không phải công cụ toàn năng. Rất nhiều vật không thể dùng phép thuật tạo thành, ví dụ như: tiền, đồ ăn thức uống, pháp khí, đá quý, hay những vật có linh khí khác. Con người dùng suy nghĩ để điều khiển pháp lực, những phép thuật bậc cao sẽ cần đến thần chú phức tạp còn Biến hóa được coi là loại phép cơ bản nên chỉ cần tập trung suy nghĩ là biến ra được thứ mình từng trông thấy dù chỉ một lần. Tuy nhiên, nếu dùng phép thuật tạo ra đồ ăn, chúng sẽ có hình thức giống hệt thứ ta nghĩ đến nhưng không có mùi vị, dinh dưỡng và không mang đến cảm giác no bụng. Hoặc thanh kiếm tạo thành bởi phép thuật cũng không có linh khí và gần như không gây ra lực sát thương khi chiến đấu, so với con dao thái thịt chẳng khác là bao.

Những vật đặc biệt ấy không thể có được nhờ phép thuật thuần túy, chỉ có thể tự làm hoặc mua về, sau đó hạ chú Sở hữu rồi dùng thuật Triệu hồi khi cần, nó sẽ tự động xuất hiện giữa không gian tương tự phép Biến hóa. Nói tóm lại, lão Trần có thể biến ngôi nhà này thành tòa lâu đài trong nháy mắt nhưng không thể mang đến cho tôi một bát cơm. Quả nhiên hiện thực luôn rất phủ phàng.

“Phải rồi, gần đây có hồ nước nhỏ. Ra đấy chắc sẽ câu được vài con cá.”

Lão hóa ra chiếc cần câu đưa cho tôi rồi hào hứng ngồi xuống ghế, bắt đầu thưởng thức món ăn độc đáo của mình. Tôi men theo lối mòn tìm đến bờ hồ. Mặt nước trong veo nhuộm màu xanh cây lá, nổi bật chính giữa một đóa sen hồng. Nó kiêu hãnh vươn mình, khoe trọn vẻ đẹp thanh khiết đúng kiểu “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”. Tôi che đầu dưới bóng thủy trúc râm mát, lấy mũi gấn vào lưới câu rồi buông cần, đồng thời hi vọng cá trong hồ

không phải loài biến dị hai đuôi nào đó. Thế nhưng nửa tiếng trôi qua, ngay cả bóng cá cũng chẳng thấy. Mặt nước vẫn phẳng lặng tựa bức tranh thủy mặc khiến tôi ngỡ rằng sinh vật dưới hồ vốn đã tuyệt chủng từ lâu.

Đang lúc chán nản, lùm cây đối diện bỗng nhiên lay động mạnh. Tôi giật mình nhòe dấy, thận trọng tiến về phía đó. Mắt nhìn không rời mang theo sự cảnh giác, thế rồi trông thấy giữa tán lá rậm rạp có con vật nhỏ nằm cuộn tròn yên tĩnh. Bộ lông nó xơ xác như bị thiêu cháy. Trên mình lốm đốm vài vết máu đã khô. Lốp da mỏng bọc lấy cơ thể gầy gò tới đáng thương, xem chừng bị bỏ đói từ rất lâu. Khi tay tôi chạm vào, cả người nó run lên nhè nhẹ nhưng hai mắt vẫn khép chặt. Tôi quyết định bỏ lại chiếc cần câu bên hồ, cẩn thận ôm nó về nhà, trong đầu thầm nhủ: thịt chó tôi chưa ăn bao giờ nhưng miễn cưỡng cũng có thể thử.

Lão Trần thấy tôi bước vào cửa thì thốt lên. “A! Loài sói này ta chưa từng trông thấy. Con nhặt được ở đâu vậy?”

“Giữa bụi cây ven hồ.” Tôi đáp, lại nghĩ, hóa ra không phải chó mà là sói. “Lão xem, nó bị thương rồi.”

Lão Trần đặt sói con lên bàn cẩn thận kiểm tra, tiếp đến biến ra viên thuốc to bằng đầu ngón tay thả vào cốc nước bên cạnh. Thuốc tan thành làn khói mỏng nhập vào người sói.

Tôi vô thức hỏi. “Đây là thứ gì?”

Lão trả lời. “Thuốc bổ sung linh khí.”

Một lát sau, đôi tai sói hơi động dấy, mắt cũng chậm chậm mở ra. Tôi vừa nhìn liền ngỡ ngàng cảm thán. “Thật đẹp!” Đây là đôi mắt đặc biệt nhất tôi từng trông thấy. Tròng mắt màu tím trong veo như thạch anh ngậy ngó hướng về phía tôi. Tôi bất giác mỉm cười với nó, tay nhè nhẹ vuốt ve cụm lông lốm chòm trên đầu. Hai mắt nó lim dim khép lại ra chiều thích thú. Rồi nó nhồm dấy nhích người về phía tôi, đầu cọ cọ vào mu bàn tay tôi lấy lòng.

Lão Trần vươn tay định chạm vào nó nhưng bị nó nghiêng người né tránh, miệng không nhin được lắm bầm. “Đồ vong ân bội nghĩa. Rõ ràng ta vừa mới cứu nó.”

Sói con vẫn ở sát bên tôi không thềm để ý tới lão.

“Từ giờ ta gọi mi là Sói Tuyết nhé?” Tôi bảo. “Im lặng tức là đồng ý.”

Lão Trần lại lắm bầm. “Biết nó không thể phản đối còn bày đặt ra vẻ dân chủ.”

Tôi đắc ý cười thầm trong lòng.

Nhà không có đồ ăn dự trữ nên lão Trần đành mang chúng tôi ra ngoài. Rừng thủy trúc quanh năm suốt tháng được bao phủ bởi kết giới, gần như biệt lập với nhịp sống ngoài kia. Từ lúc sinh ra tôi đã luôn ở đây, thỉnh thoảng mới theo cha mẹ rời khỏi. Khi tôi hỏi tại sao, lão Trần nhủ mảy suy nghĩ hồi lâu mới thận trọng đáp lời. “Vì đây là thế giới phép thuật, mà con thì không có linh lực.”

Linh lực là nguồn năng lượng cốt yếu để thi triển phép thuật. Nó tượng trưng cho sức mạnh, bởi linh lực càng cao thì việc thi triển phép thuật càng dễ dàng. Đa phần mọi người mới sinh ra đều đã có linh lực, ngoại trừ hai nhóm người. Thứ nhất là người Vô linh, bản chất không có linh lực, tương ứng với việc không có chút năng lực phép thuật nào. Họ là những kẻ yếu ớt bị xã hội khinh thường, ruồng bỏ, giống như làng tránh căn bệnh hiểm nghèo dễ lây nhiễm. Họ không có khả năng tự vệ, tựa con thú nhỏ giữa rừng hoang sớm muộn cũng bị bắt nạt hoặc giết chết. Trường hợp này rất hiếm gặp.

Nhóm người thứ hai tuy đông hơn nhưng cũng thuộc dạng thiểu số - người có biệt năng. Linh lực của nhóm người này thường xuất hiện muộn hơn bình thường. Nhưng bù lại, họ sở hữu một loại phép đặc biệt và năng lực thi triển phép thuật ấy cực kì mạnh, thậm chí không mấy hao tổn linh lực. Tuy nhiên, họ sẽ gặp trở ngại trong một vài loại phép nhất định khác. Ví như lão Trần có biệt năng Tiên tri và không thể thực hiện phép Biến hình, Thôi miên hay Thụy du. Tôi cảm thấy lão thật xui xẻo. Nếu Biến hình không phải loại phép hạn chế của lão thì lão đã có thể hóa thành một anh chàng đẹp trai rồi, thay vì vóc dáng già nua hiện giờ.

Thực tế tôi chẳng cần thương cảm cho ai khác, bởi chính tôi mới là kẻ đáng thương nhất. Từ lúc sơ sinh cho tới năm hai mươi tuổi, tôi không có chút linh lực nào. Thế rồi biến cố xảy ra, linh hồn tôi được mang tới thế giới khác tồn tại song song, thể xác được bảo dưỡng trong Quan Tài Băng lạnh buốt ở tầng hầm ẩn sâu dưới lòng đất. Thấm thoát đã bảy mươi năm trôi qua, tới nay hồn về cố chủ, linh lực vẫn không có dấu hiệu xuất hiện. Tôi sợ mình là người Vô linh. Lão Trần lại cho rằng tôi là người có biệt năng, cho dù năng lực bộc lộ muộn cỡ này là chuyện lão chưa gặp bao giờ. Lời an ủi của lão thành công khiến tôi lo lắng gấp bội phần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Chúng tôi đứng trên bờ hồ, bước lên chiếc cầu gỗ lão Trần vừa biến ra. Lão chỉ vào bóng sen duy nhất rồi bảo tôi nhảy xuống, chạm vào nó là thoát khỏi kết giới. Tôi nghĩ tới việc mình không biết bơi nên cúi đầu nhìn Sói Tuyết, nói. “Mi nhảy trước đi.” Ngay lập tức nó há miệng ngậm chặt tà váy tôi tò vò chà chết không buông. Đang lúc còn do dự, thân thể đột nhiên bị lão Trần dùng phép thuật nhấc lên. Trong chớp mắt cả người lẫn sói bay thẳng xuống hồ.

Thay vì vùng vẫy dưới nước, tôi lại rơi bịch xuống mặt đất cứng ngắt, đề lên đuôi Sói Tuyết khiến nó bắt mẫn gầm gừ hai tiếng. Lão Trần ung dung đứng phía sau, trông thấy tôi lồm cồm bò dậy thì phát tay giúp tôi tẩy sạch bụi bẩn. Theo lời lão, chúng tôi đang đứng giữa Quang thành – kinh đô phồn hoa của vương quốc Nhật Lệ, còn những gì phản chiếu trong mặt tôi là một ngõ nhỏ hoang vắng, giết người cướp của đều thuận tiện.

Lão Trần dẫn tôi tới khu chợ náo nhiệt gần đó. Hai bên đường chật kín các quầy hàng bày biện đủ loại sản phẩm đa dạng. Dòng người đi bộ tấp nập mang theo không khí vui tươi như mùa lễ hội. Trang phục của phụ nữ đều là váy dài chấm gót với tay váy loe rộng, cổ áo nhiều kiểu khác biệt. Một số người khoác thêm áo choàng hoặc chiếc khăn mỏng, trông có phần trang trọng. Nam giới thì khoác áo chùng dài, ống tay hẹp, cổ bẻ viền khác màu, đa phần không cài cúc. Trên đầu các cô gái đeo chiếc vòng mảnh với viên đá nhỏ rủ xuống giữa trán. Nó không chỉ đơn thuần là trang sức mà còn giống như một tập tục. Đến khi họ kết hôn, chiếc vòng sẽ được tháo xuống và không bao giờ đeo lên nữa. Lão Trần nói, chiếc vòng tôi đang đeo là món quà sinh nhật mẹ tôi đặt làm từ tiệm kim hoàn nổi tiếng nhất kinh đô. Viên đá hình giọt nước giữa trán có màu nâu ánh đỏ như màu tóc. Em gái tôi cũng có chiếc vòng tương tự, chỉ khác viên đá hình mặt trăng ánh bạc.

Lần đầu nghe lão Trần nhắc tới đứa em gái bị mất tích, tôi vừa ngạc nhiên vừa xúc động. Cha mẹ đã qua đời nên tôi chỉ có đứa em này là người thân ruột thịt duy nhất. Nó trái ngược với tôi, từ nhỏ đã bộc lộ năng lực pháp thuật mạnh mẽ thừa hưởng từ cha. Thế mới thấy được di truyền học quả là lĩnh vực huyền diệu vô cùng. Cái ngày mà tai họa ập đến, gia đình tôi tan vỡ như bao gia đình khác. Từ đó em gái tôi cũng biến mất không tung tích. Tôi hỏi lão Trần, tại sao mấy chục năm qua không đi tìm nó, lão chỉ đơn giản trả lời. “Nó đang ở Nguyệt Hà quốc. Khoảng thời gian sắp tới nơi ấy an toàn hơn vương quốc này. Con cũng đừng mất công tìm kiếm, rồi sẽ có ngày nó tự mình trở về.”

Nguyệt Hà là vương quốc láng giềng của chúng tôi, nơi em gái tôi đang lưu lạc. Tôi rất muốn gặp nó, nhưng ngay cả hình dáng em gái mình cũng chẳng nhớ rõ huống chi là tìm người. Còn lão Trần, trước khi đưa ra quyết định “sống chết mặc bay” có phần vô tâm kia, có lẽ lão đã từng thử tiên đoán số mệnh em gái tôi và cho rằng đây mới là điều tốt nhất với nó.

Thực tế lão là học trò của mẹ tôi, ở cùng gia đình tôi trong rừng thủy trúc từ rất lâu, nghe nói đó là không gian có lợi cho các nhà tiên tri. Tiên tri được coi là một trong những loại phép thần bí bậc nhất, không thể tu luyện mà chỉ người có biệt năng mới thực hiện được. Nó có hai phương thức: chủ động và bị động. Các nhà tiên đoán thông qua mối liên kết vô hình với Tinh cầu tiên tri sẽ ngẫu nhiên trông thấy sự việc xảy ra trong tương lai. Có đôi khi hình ảnh lướt qua rất nhanh hoặc không rõ ràng, đây là nguyên nhân chính gây ra sự nhầm lẫn và dẫn tới lời tiên đoán sai lệch, ngay cả với những nhà tiên tri kì cựu nhất. Đồng thời, việc tiên đoán bị động không mấy hao tổn linh lực nhưng cũng chẳng hướng đến đối tượng hay thời điểm cụ thể nào, nó tùy hứng như bà cô già tính khí thất thường chơi trò bốc thăm số số và nằm ngoài tầm kiểm soát của các pháp sư.

Năng lực thật sự của nhà tiên tri được thể hiện ở phương thức thứ hai – tiên đoán chủ động. Nguồn linh lực đưa vào Tinh cầu sẽ giúp họ có được đáp án cho vấn đề mình đặt ra. Câu hỏi hình thành trong đầu, câu trả lời sẽ xuất hiện sau đó. Đặc biệt, họ không trông thấy hình ảnh và thứ nhận được chỉ là suy nghĩ lướt qua. Năng lực con người hữu hạn nhưng điều muốn biết thì vô tận. Nếu mãi chìm sâu trong phép thuật sẽ dẫn đến việc vượt qua ranh giới của bản thân, gây ra hậu quả phản phệ. Đây là rủi ro các nhà tiên tri dễ gặp phải nhất. Về ngoài như cụ già của lão Trần cũng do phản phệ phép thuật mà thành.

Người bình thường, từ lúc nhỏ cho tới lớn linh lực không ngừng tăng tiến theo quá trình rèn luyện, đến một bước đột phá gọi là tuổi trưởng thành. Sau cột mốc ấy, dung mạo của họ giữ nguyên không thay đổi. Tuổi trưởng thành trung bình nằm trong khoảng hai lăm đến bốn lăm tuổi, nam giới có tuổi trưởng thành lớn hơn nữ giới. Người có pháp lực càng cao thì tuổi trưởng thành càng nhỏ. Nghe nói Tam hoàng tử là người có tuổi trưởng thành thấp nhất trong phái nam, hai mươi hai tuổi, được coi là kẻ có thiên tư bẩm sinh. Tuy rằng hiện tại tôi đang ở trong thân thể hai mươi tuổi, nhưng nếu là người Vô linh, tôi sẽ tiếp tục già đi cho tới chết. Vì vậy, thứ linh lực nghe có vẻ thông thường kia lại là niềm khao khát tột cùng của người Vô linh hay những kẻ có nguy cơ trở thành người Vô linh như tôi. Nhiều khi người ta thất vọng vì cho rằng họ bình thường tới tầm thường, nhưng đâu biết rằng sự bình thường ấy là ước vọng mãnh liệt của bao kẻ bất thường ngoài kia. Có kẻ chấp nhận hi sinh mọi thứ cũng chỉ để làm một người bình thường mà thôi.

Lão Trần dẫn tôi đến tiệm ăn ưa thích của lão. Cửa tiệm tuy nhỏ nhưng đông khách, may thay vẫn còn bàn trống cho chúng tôi. Mùi thịt nướng thơm phức lan tỏa giữa không gian khiến dạ dày thêm nhộn nhạo. Tôi đã đói tới mức bụng dính vào lưng, mắt nhìn người phục vụ đang bê khay thức ăn đến giống như trông thấy thiên thần đang đôi cánh chói lóa. Lúc tôi giải quyết xong phần ăn dành cho hai người, chiếc tô sứ còn chưa kịp mất đi hơi ấm. Bấy giờ tôi mới nhớ ra con vật đáng thương đang yên lặng ngồi cạnh mình, đáng về ngoan ngoãn. Tôi gọi thêm đĩa thịt đặt xuống trước mặt nó, nó kiêu hãnh ngoảnh đầu đi. Tôi lại đẩy đến một đĩa xương, nó cũng không thèm để ý.

“Chẳng lẽ loài sói ở đây thích ăn chay?” Tôi bối rối hỏi lão Trần.

Lão lắc đầu. “Không phải. Chắc nó có vấn đề về khẩu vị.”

Sói Tuyết mặc kệ chúng tôi bình luận, đột nhiên nhảy phốc lên bệ cửa sổ, mắt nhìn chăm chú tán cây xanh mướt bên ngoài. Tôi không tài nào lý giải nổi hành động của nó, chỉ lo cứ tiếp diễn tình trạng này, nó sẽ dần tiến hóa thành bộ xương di động ra đường dọa người. Làm chủ nhân của một con vật kì quái cũng thật khổ não, tôi chỉ e mang theo nó có khi bị bắt vì tội ngược đãi động vật.

Rốt cuộc Sói Tuyết cũng không để tôi phải chịu tiếng oan. Ngay ngày hôm sau nó đã tự đi tìm đồ ăn cho mình, không ăn thịt, không ăn rau mà chỉ ăn sương. Sương đọng lúc nửa đêm cho tới sáng tinh mơ khi nhiệt độ thấp và hơi nóng mặt trời chưa làm chúng bốc hơi. Sói Tuyết tranh thủ dạo một vòng, hút hết những giọt sương tinh khiết trên búp lá rồi thỏa mãn treo lên nóc nhà ngồi chồm hổm, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt nhìn động vật biến dị gen mà tôi dành cho nó. Nó ngồi trên đấy thật lâu, cả người được bao bọc trong ánh nắng vàng ấm áp. Lão Trần nói nó đang hấp thụ Tinh Nhật Quang để tu luyện.

Một số loài động vật bậc cao có năng lực phép thuật và thậm chí sở hữu những loại phép mà con người không làm được. Sói Tuyết hẳn cũng nằm trong số đó. Qua khoảng thời gian ngắn ngủi, nó đã biến thành con sói mập mạp đáng yêu. Bộ lông mọc dài trắng muốt trong lúc tu luyện xù lên tựa hàng vạn chiếc kim bạc tỏa ra khắp phía. Tính cách nó cũng hoàn toàn thay đổi, chẳng còn vẻ hiền lành dễ bảo như hồi còn yếu ớt, hoặc có lẽ đây mới là bản tính thật của nó, cho tới giờ mới bộc lộ.

Lão Trần dành khoảng ba tuần giúp tôi làm quen với cuộc sống mới, sau đấy một mình trở về rừng thủy trúc, nơi phù hợp nhất với nhà tiên tri như lão. Trước khi đi, lão đưa cho tôi túi Càn Khôn cùng vài đồ lặt vặt đựng sẵn bên trong. Chiếc túi chỉ to hơn lòng bàn tay nhưng có sức chứa vô hạn, ngay cả người không có linh lực như tôi cũng sử dụng được, vô cùng tiện lợi. Lão dặn dò mấy câu rồi biến mất khi tôi chưa kịp nói tạm biệt. Thoảng chốc, chỉ còn một người một sói dưới ánh chiều tà cô đơn.

Đêm ấy tôi nằm mơ, giấc mơ đầu tiên kể từ khi đến thế giới này.

Người đàn ông khoác chiếc áo chùng xám đứng chắn giữa cửa. Tay phải ông cầm dải lụa dài màu trắng, tay trái dặt tay một cậu bé chừng tám đến chín tuổi. Đôi gầy cậu lấm lem bùn đất, nhiều chỗ bong ra lộ rõ vết chỉ khâu. Chiếc áo choàng xanh bao quanh thân thể nhỏ bé trải qua sự bào mòn khắc nghiệt của thời gian đã trở nên bạc phếch. Làn da cậu hơi tái. Nằm dưới hàng lông mày rậm là đôi mắt đen mở to, không có sự ngây ngô của trẻ nhỏ mà thay vào đó là vẻ trầm tĩnh lạ thường. Cậu đứng thẳng người, khuôn mặt vô cảm không hề lộ ra chút e ngại hay lo lắng.

Người phụ nữ hơi phát tay đập tắt ngọn lửa trên bếp. Bà ngoảnh đầu về phía sau, cả người khựng lại, ngạc nhiên hỏi: “Ai đây?”

Người đàn ông vỗ nhẹ lên vai cậu bé, thông thả đáp: “Đứa trẻ này mồ côi cha mẹ rất đáng thương. Ta muốn nhận nó làm con nuôi. Từ giờ nó sẽ sống với chúng ta. Hải Phong, mau gọi mẹ đi.”

“Mẹ nuôi!” Cậu bé gọi có phần miễn cưỡng.

Khuôn mặt người phụ nữ tối sầm. Hai tay khoanh trước ngực, bà hơi cao giọng: “Chuyện gì thế này? Sao chàng chưa bàn bạc gì với ta đã tự ý quyết định. Nuôi một đứa trẻ đâu phải chuyện đơn giản...”

“Cha!” Giọng trẻ con non nớt vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện. “Cha xem này, con có thể làm quả cầu bay lên. Nó còn xoay tròn nữa.”

Cô bé vui mừng nhìn trái cầu pha lê đang xoay tít trên không trung, vội vàng rảo bước về phía người đàn ông khiến tà váy dập dờn như biển sóng. Rồi đôi mắt tròn xoe của cô đột nhiên mở to. Quả cầu ngừng chuyển động, yên lặng nằm trên ngón tay. Giọng người đàn ông trầm trầm: “Kể từ hôm nay nhà chúng ta sẽ có thêm thành viên mới. Đây là Hải Phong, người sẽ trở thành anh trai con. Con có thích không?”

“Anh?” Ánh mắt cô bé rực sáng nhìn người lạ trước mặt, ngón trỏ đưa đưa bím tóc xoắn. Kế tiếp, cô đặt quả cầu vào tay cậu bé, nhoen miệng cười. “Anh trai sẽ chơi cùng em gái và bảo vệ em gái đúng không? Con thích. Con rất thích.”

Nụ cười của cô thuần khiết tựa giọt sương sớm treo mình trên cánh nguyệt liên trắng muốt.

Khung cảnh thay đổi, mặt trời đỏ ối khiêm tốn thu mình khuất sau dãy núi. Ánh hào quang dần âm ảm. Khu rừng nhuốm vẻ âm u dưới ánh chiều tà, vọng lại tiếng thét mang theo sự hoảng hốt vắng vắng khắp không gian.

“Chạy đi! Mặc kệ ta. Người mau chạy đi!”

Cô bé vùng vẫy giữa cánh tay rắn chắc của tên áo đen. Mái tóc rối xõa tung ôm lấy khuôn mặt đang tái mét vì sợ hãi. Trước mắt cô, các luồng sáng liên tục giao nhau tới hoa mắt. Bóng áo tím bị bao vây bởi vòng tròn áo đen, thanh kiếm lướt gió để lại những vết cắt sắc bén. Xa xa, ba chấm sáng vụt tới dần hiện rõ dáng người. Những tên áo đen mau chóng tản đi. Cô bé vội vã chạy đến bên thân hình vừa ngã xuống, hai má giàn giụa nước mắt, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

“Ngu ngốc! Bọn chúng chỉ muốn bắt ta mà thôi. Người việc gì phải đến chịu chết.”

Chiếc áo choàng tím rách tả tơi bởi những vết kiếm, áo trắng bên trong nhuộm đỏ máu, so với vàng thái dương phía chân trời càng thêm chói mắt.

“Ta...” Cậu bé mấp máy môi, khuôn mặt dần trắng bệch, “... chỉ muốn bảo vệ...”

Đôi mắt cậu khép lại, tựa tia nắng tắt cuối ngày trả về một màn đêm vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2

Nghe nói xưa kia mẹ tôi từng là vũ cơ nổi tiếng. Bà đã biểu diễn trên khắp các vũ đài lớn nhỏ trước khi kết hôn với cha tôi và lui về ở ẩn. Lão Trần bảo, từ bé tôi đã học theo bà nhảy múa, có khi vừa nghe thấy tiếng nhạc đã múa máy tay chân theo phản xạ. Tuy rằng tôi không còn nhớ rõ chuyện này,

nhưng các bài múa thì vẫn có thể thực hiện thuần thục, hẳn là đã luyện tập rất nhiều lần. Vừa hay tôi định biến nó thành công cụ kiếm tiền.

Người Nhật Lệ quốc rất coi trọng nghệ thuật. Bên cạnh các vũ đài chính thức còn có nhiều vũ đài tự do để các nghệ sĩ thỏa sức bộc lộ tài năng của mình. Người mới đến sẽ đăng kí tiết mục và biểu diễn thử, sau khi ban quản lý thông qua mới được sắp xếp vào lịch trình rồi thể hiện trên vũ đài tự do. Mỗi tiết mục đều được trả khoản thù lao nhất định, nhưng khoản tiền lớn hơn đến từ tiền thưởng của các quan khách, ít nhiều tùy tâm. Vốn dĩ tôi trông đợi vào điều đó nên dành hai ngày luyện tập cẩn thận rồi mới hỏi đường tới Tinh Hoa đài – vũ đài lớn nhất kinh đô. Thế nhưng trên đường đi gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Đoạn dây mảnh đột ngột quăng ra từ phía sau, cuốn chặt lấy eo khiến tôi giật lùi mấy bước theo quán tính. Ngoảnh đầu nhìn kĩ mới nhận ra nó là ngọn của chiếc roi dài linh hoạt chuyển động dưới sự điều khiển của cô gái trẻ. Bộ váy trên người nàng ta trông có vẻ cũ kĩ thô sơ. Mái tóc ngắn cùn cùn tạo sự phá cách với phần đông phụ nữ tóc dài ở đây. Ánh mắt nàng ta chìa vào tôi như chủ nợ nhìn kẻ thiếu tiền trăm năm chưa trả, hội tụ cả tức giận lẫn coi thường. Tôi vừa cựa quậy, sợi dây liền siết chặt hơn, bắt đầu dĩ nói. “Người thả ta ra, có hiểu lắm gì từ từ giải quyết. Vô duyên vô cớ bắt người là phạm pháp.”

“Hiểu lắm?” Nàng ta cười khẩy, đáp trả với giọng điệu tự tin. “Người sai nó trộm đồ của ta, còn nói ta phạm pháp?”

Tôi theo ánh mắt nàng ta hướng xuống Sói Tuyết đang đứng cạnh mình, nó cũng tròn mắt nhìn tôi ngây thơ vô số tội, từ lúc nào trong miệng đã xuất hiện vật không nên có. Thực sự tôi muốn mắng nó một trận, nhưng đối diện với khuôn mặt nhỏ dễ thương thì không cách nào phát tác, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài. “Mi lại đi ăn trộm?”

Sói Tuyết sau khoảng thời gian tắm rửa và tu luyện đã bắt đầu bộc lộ năng lực phép thuật. Tuy nhiên, nó lại sử dụng tài năng phục vụ cho mục đích không chính đáng của mình, lấy về những thứ nó thích, bất kể có được người ta đồng ý hay không. Nhớ có lần nó lấy trộm viên được thơm của lão Trần bị lão rượt đuổi suốt nửa ngày. Chẳng may viên thuốc roi xuống hồ gặp nước tan mất, lão ngồi ngẩn ngơ tiếc nuối thêm nửa ngày nữa. Hôm ấy tôi cùng Sói Tuyết lang thang trên đường tới tận khuya, chờ lão ngủ say mới dám mon men về, bằng không nghe lão căn nhắc mắt ngủ cả đêm.

Tuy rằng Sói Tuyết không thường xuyên trộm đồ nhưng mỗi lần nó nổi hứng là mang đến cho tôi đủ loại phiền phức. Lần này cũng không ngoại lệ. Biết mình là bên đuối lý, tôi oan ức cúi người xin lỗi nàng ta và hứa sẽ trả vật về nguyên chủ. Đợi nàng ta thu roi lại, tôi hậm hực quay sang Sói Tuyết định rút vật nó đang ngậm trong miệng. Nào ngờ nó phản ứng nhanh hơn, ngay lập tức thả đồ xuống đất rồi dùng hai chân mập mạp phủ lấy như đang bảo vệ vật sở hữu. Tôi định nhắc người nó lên, lại bị mồm chần trong suốt nó tạo ra ngăn cản. Nó co người nằm phịch xuống thành cục bông lười biếng, miệng còn hừ hừ mấy tiếng, quyết tâm làm một tên trộm có đạo đức nghề nghiệp, đồ đã lấy tuyết đối không đem trả. Cô gái đứng một bên xem chúng tôi xem đến là vui vẻ.

Rốt cuộc tôi thất bại quay sang nàng ta. “Con sói này có tật xấu, vật đã lấy nhất định không chịu trả lại. Ta cũng chẳng còn cách nào khác. Hay là người bán thứ kia cho ta? Ta sẽ trả tiền đền bù.”

Nàng ta nín cười gật đầu không suy nghĩ. “Được. Mười lăm viên trung bình, khỏi mặc cả.”

“Viên” ở đây ám chỉ Tinh tú cầu – loại tiền hợp pháp của Nhật Lệ quốc, chia thành các cấp độ tương ứng với mệnh giá: siêu nhỏ, cực nhỏ, nhỏ, trung bình, to, cực to, siêu to và siêu tinh. Nó hình cầu màu xanh lam, bên trong trời nổi các hạt lân tinh đẹp mắt và nhẹ tênh không trọng lượng. Nó là vật đặc biệt, không thể tạo thành bởi thuật Biến hoá mà chỉ có thể gắn Sở hữu rồi Triệu hồi. Hiên nhiên, ấn kí Hoàng gia đâu dễ dàng làm giả.

Loại tiền này bắt nguồn từ cây Tinh tú cầu trong vườn Thiêng thuộc lâu đài Đông Nghi – lâu đài dành cho Quốc vương và là nơi nghị sự cùng đại thần, người thường nằm mơ cũng chẳng có cơ hội bước vào. Tôi không mơ tới điều ấy, chỉ cần có nhiều Tinh tú cầu là đủ rồi. Thế nhưng hiện thực trái với ước nguyện tới tột khốc.

Cô gái nhanh nhẹn cát mười lăm viên trung bình vào túi Càn Khôn, miệng còn rì rầm. “Không ngờ tên trộm chuyên nghiệp như ta cũng có ngày bị trộm đồ.”

Tôi không nén nổi than thở. “Không ngờ người lương thiện như ta cũng có ngày bị đạo tặc khinh bỉ.”

Sói Tuyết vẫn nằm im giả chết, ngay cả đuôi cũng cuộn tròn không phe phẩy. Trước khi biến mất, cô nàng đạo tặc lè lưỡi với tôi về tự đắc. “Quên không nói cho người biết, vô sò kia chẳng có giá trị gì cả. Ta thấy hay hay nên giữ lại, nào ngờ còn có cơ hội đổi thành tiền.” Rồi nàng ta nhanh nhẩu chuẩn bị không dấu vết. Tôi vẫn ngẩn ngơ dõi theo bóng người vừa khuất, dùng ánh mắt thương tiếc tiễn đưa số Tinh tú cầu của mình. Bấy giờ Sói Tuyết mới “sống dậy”, chủ động đẩy vô sò mới lấy được về phía tôi. Tất cả đồ trộm về không thể cất giữ nên nó đều ngoan ngoãn giao nộp khiến tôi dờ khóc dờ cười.

Tuy rằng nó tùy hứng, phẩm cách chẳng ra sao nhưng con mắt chọn đồ tương đối tốt, thế mà lần này lại lựa chọn một thứ xem xét góc nào cũng tầm thường. Chiếc vô sò trắng sữa hình tam giác điểm xuyết mấy đường vân màu cam nhạt, mặt dưới nhẵn thín, chính giữa có một vòng tròn màu xanh đậm. Hình dáng có chút đặc biệt nhưng nhìn sao cũng thấy thật vô dụng. Tôi định ném nó đi, thế rồi nghĩ tới số tiền bỏ ra lại ngậm ngùi tiếc nuối, đành tùy tiện quăng vào túi Càn Khôn. Về sau tôi mới biết, mảnh vô sò trông có vẻ tầm thường nhưng không hề tầm thường kia tên gọi Mất Biển, đồng thời cực kì biết ơn hành động của mình ngày hôm nay.

Vừa bước chân ra đường đã gặp chuyện xui xẻo, tâm trạng tôi giống như quả bóng xì hơi, mất hết hứng thú biểu diễn. Tôi đành ảo não quay về phòng trọ. Sói Tuyết biết điều giữ một khoảng cách xa lẽo đẽo đi theo. Ăn xong bữa cơm trưa đơn giản, tôi nằm vật ra giường ngủ một giấc để người ngoại nổi nhớ tiền. Buổi chiều, tôi thu xếp đồ đạc dự định chuyển sang phòng trọ rẻ hơn, ước tính tiền lão Trần cho chắc cũng chẳng còn bao nhiêu. Ai ngờ lúc thanh toán bị thiếu mất hai viên Tinh tú cầu cỡ siêu nhỏ. Khuôn mặt bà chủ thoát cái như tắc kè đổi màu, đôi mắt nhìn tôi hằm hằm. Bà ta đã hơn ba trăm tuổi nhưng vẻ ngoài dừng lại ở tuổi ba hai, làn da mịn màng hầu như không có nếp nhăn, thành ra chẳng có được dáng vẻ của bà cô già khó tính. Tuy nhiên, sự chanh chua đánh đá không vì thế mà biến mất. Sau khi nghe xong mấy lời mĩa mai thẳng thắn, tôi bị đẩy vào làm phụ bếp trả nợ tới tận tối mịt

mới được thả ra, cùng Sói Tuyết biến thành hai kẻ vô gia cư lang thang trên đường. Ánh trăng chênh chếch qua kẽ lá, rọi xuống chiếc bóng xiêu xiêu vẹo vẹo nhuộm màu thê lương.

Chân đã mỏi, người cũng rã rời, tôi tìm đến gốc cổ thụ lớn, uể oải dựa lưng vào thân cây sần sùi. Sói Tuyết chống hai chân trước ngồi cạnh tôi. Nó ngẩng đầu nhìn mặt trăng xa tít tắp, đôi tai cụp xuống ra chiều tâm trạng lắm. Tôi nghĩ chắc nó đang nhớ nhà, chỉ tội không biết nhà ở đâu mà trở về.

Đang lúc tâm trạng trôi nổi trong niềm thương cảm vô hạn, có vật thể lạ từ trên trời rơi xuống trúng đầu khiến tôi giật nảy mình. Quờ tay cảm lên, thì ra là một trái táo bị ăn gần hết. Tôi ngược mắt nhìn tán cây um tùm trên cao, không tìm ra bất cứ điểm kì lạ nào. Suy nghĩ giây lát, tôi ném lõi táo ngược trở lại nơi nó xuất phát, thấy nó không lên tới tán cây mà chạm phải thứ gì đó rồi văng ra xa. Tôi thâm kinh ngạc. Có người đang sử dụng kết giới vô hình.

Tạo kết giới là phép thuật cơ bản mà bất cứ ai có linh lực cũng đều làm được. Nó giống như màng chắn trong suốt trùm lên vật thể, bảo vệ chúng nhưng không che giấu chúng. Còn kết giới vô hình thì khác, nó khiến vật thể bên trong vô hình trước con mắt người bên ngoài, tựa như phép Tàng hình diện rộng, đương nhiên đòi hỏi trình độ phép thuật cao mới có thể thực hiện. Ngay cả việc duy trì nó cũng tiêu hao không ít linh lực. Vì thế người ta thường chỉ sử dụng trong trường hợp quan trọng. Tôi đoán chắc, người đang thiết lập loại kết giới này pháp lực không hề tầm thường. Vậy nên dẫu có bị người ta găm táo nham nhò rồi ném lõi vào đầu, tôi cũng chẳng dám ho he gì.

Đang lúc định lẳng lẳng rời đi, một bóng người vụt bay xuống đứng chắn trước mặt, cách tôi khoảng ba bước chân. Thân hình hần cao lớn trong chiếc áo choàng đen viền trắng hai bên vạt. Khuôn mặt còn rất trẻ nhưng toát ra vẻ điềm tĩnh của người từng trải. Đôi mắt hần nhìn tôi chằm chằm, hàng lông mày rậm hơi nhíu lại. Tôi vẫn giữ tư thế ngẩng đầu đối diện với hần, từ bất ngờ chuyển sang thất thần hồi lâu. Rồi hần quét mắt nhìn xuống Sói Tuyết đang ngồi lỳ trên thảm cỏ. Tròng mắt nâu tĩnh lặng bỗng nhiên xao động như mặt hồ gợn sóng, bên trong hiện rõ sự ngỡ ngàng. Các khớp ngón tay hần vô thức nắm chặt.

“Người tìm thấy nó ở đâu?” Giọng hần có phần kích động. Âm giọng hơi trầm và khá êm tai.

Tôi trả lời ngắn gọn. “Bụi cây ven hồ.”

Hần nhìn tôi nghi hoặc. “Hồ nào?”

“Không biết.” Tôi nhún vai. “Phải chăng người biết nó thuộc loại sói gì?”

Đây là vấn đề tôi băn khoăn nhiều ngày nay. Trong số những món đồ lão Trần cho tôi, có một cuốn sách tuyệt vời tên gọi Bách Tập Thư ghi chép vô số thứ trên đời. Khi sử dụng, tôi chỉ cần đặt tay vào trang giấy trắng ở giữa đồng thời nghĩ về cái mình muốn biết, trong nháy mắt thông tin chi tiết hiện ra. Cuốn sách giúp tôi giải đáp rất nhiều điều về thế giới này, ngoại trừ Sói Tuyết. Tôi đã thử tìm kiếm nhưng không thu được bất kì thông tin gì về nó. Có lẽ tác giả biên soạn cuốn sách chưa từng gặp qua Sói Tuyết, hoặc thậm chí chẳng hề biết đến. Trong mắt tôi Sói Tuyết vốn dĩ rất đặc biệt. Ngay cả lão Trần cũng phải công nhận, nó là con vật thông minh nhất lão từng gặp.

Tên áo đen không trả lời câu hỏi của tôi mà thay bằng lời đề nghị. “Người bán nó cho ta. Giá cả tùy người quyết định.”

“Bao nhiêu cũng được?” Tôi nhướn mày thách thức.

Hần không đáp, nét mặt nghiêm túc như thể chỉ chờ tôi đưa ra một con số là gật đầu ngay tức khắc. Sói Tuyết chột nhồm dậy, nhe hàm răng nhọn hoắt về phía hần. Cổ họng nó phát ra tiếng gầm khe khẽ. Tôi đắn đo suy nghĩ hồi lâu, ruột đau như cắt mà lắc đầu. “Không bán. Bao nhiêu cũng không bán.”

Tên áo đen hơi nheo mắt nhưng không tỏ vẻ bất ngờ. “Người chắc chứ? Ta có thể trả cho người rất nhiều tiền.”

Vừa nói xong, trên tay hần liền xuất hiện tầng tầng lớp lớp Tinh tú cầu. Hình ảnh chúng phản chiếu trong mắt tôi sáng lấp lánh tựa kim cương. Tôi cắn răng ngoảnh đầu về phía khác, giọng nhỏ xiu. “Không bán.” Tay vỗ nhẹ lên lưng Sói Tuyết. “Nào. Đi thôi!” Chỉ sợ ở thêm chút nữa, lương tâm tôi sẽ bị số tiền khổng lồ kia mua mất.

Chúng tôi vừa mới di chuyển được mấy bước, tên áo đen đã đổi giọng lạnh lùng. “Đứng lại! Ta chưa nói người có thể rời khỏi đây.”

Sống lưng tôi phút chốc cứng đờ. Tôi biết, hần chẳng còn đủ kiên nhẫn để duy trì không khí thương lượng hòa bình giả tạo. Hành xử vô lý đôi khi là đặc quyền của kẻ mạnh, bởi công bằng không nằm trong tay kẻ yếu thế. Người có thể lực nhất mới là vị quan tòa cuối cùng.

Quả nhiên, thái độ của tên áo đen đã hoàn toàn thay đổi. “Con sói này phải thuộc về ta. Nó vốn dĩ chẳng phải của người, người không có quyền quyết định.”

Tôi vừa quay đầu nhìn biểu cảm của hần, trong tâm trí đã hiện ra bốn chữ “giết người cướp của” vô cùng kinh dị. Trước lúc chia ly, lão Trần từng viết vào lòng bàn tay tôi chữ “Nhân”. Vì tôi không có linh lực, không có phép thuật, nên phải nhân. Vì tôi là kẻ yếu nhất trong những kẻ yếu, nên phải nhân. Nhún nhường kẻ mạnh, tránh xa thị phi, tôi thiếu phần toái, những điều này tôi vẫn luôn tâm niệm thực hiện thật tốt. Chẳng qua có nhiều kẻ không thể dựa theo đạo lý thông thường mà áp dụng.

Từ ngón tay tên áo đen bắn ra tia sáng lao thẳng về phía Sói Tuyết, tựa hồ muốn giam giữ nó. Nó kịp thời tạo ra màn chắn vô hình khiến tia sáng bị cản lại rồi tiêu biến. Lúc này chẳng cần tranh luận vô ích, tôi vội vàng ném ra bùa Dịch chuyển đồng thời niệm chú khởi động. Thú thực đây là loại bùa rất biến thái. Nó đưa người dùng đến nơi ngẫu nhiên từng xuất hiện, không phụ thuộc vào thời gian hay khoảng cách. Có người trong tình thế cấp bách muốn dựa vào lá bùa để chạy trốn. Kết quả là, nó đưa anh ta tới vị trí vừa đúng cách đúng hai bước chân, thành ra vẫn bị kẻ địch đập cho tơi bời. Do vậy tôi không mấy tin tưởng vào thứ bùa dở hơi ấy, và trong đầu đã sớm chuẩn bị phương án dự phòng.

Tích tắc ngắn ngủi trôi qua, quang cảnh thay đổi lặng yên không tiếng gió. Tôi và Sói Tuyết được đưa đến phòng trọ ban sáng. Chắc hẳn đây là tia sáng may mắn duy nhất le lói giữa ngày dài u ám hôm nay. Mặc kệ thực trạng không có tiền thuê phòng, tôi vẫn mệt mỏi quẳng mình xuống giường, mắt nhắm lại miễn man nghĩ tới Sói Tuyết, thế rồi từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đêm, giấc mơ kì lạ một lần nữa tìm đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3

“Gia tộc ta trước kia ba đời chế tạo vũ khí. Thanh kiếm này là niềm tự hào của ông nội ta, là thành phẩm ưng ý nhất của ông với tên gọi Thương Hải. Về ngoài không có gì đặc biệt nhưng là báu vật bao kẻ mơ tưởng, bởi nó có thể phát ra uy lực cực kì mạnh mẽ. Ta chẳng sống được bao lâu nữa, giữ nó bên mình cũng vô dụng, chi bằng trao cho con.”

“Thầy...”

“Cầm lấy đi. Trời ban cho con tư chất hơn người. Hãy chăm chỉ rèn luyện, đừng để lãng phí tài năng của mình cũng như phụ lòng kỳ vọng của ta và người đã đưa con tới đây.”

“Vâng, cảm ơn thầy.”

Chàng trai trẻ khuyu gối quỳ xuống một chân, hai tay nâng cao trịnh trọng đón lấy thanh kiếm. Ngón tay vuốt ve lưỡi kiếm sắc lạnh. Khóe môi nở nụ cười hiếm hoi.

Cảnh thay đổi. Giữa màn đêm vô tận rừng rừng cây cổ thụ tán lá sum suê đỏ rực như ngọn nến đốt cháy cả khoảng không. Từng đôi trai gái đứng bên nhau chật kín quanh gốc cây. Họ ngược nhìn những chiếc lá bay lên tựa đèn trời, niềm vui sáng rực trong đáy mắt. Cách đó không xa, bóng người cô đơn ngồi trên tảng đá lớn ngẩn ngơ nhìn chiếc lá đỏ trong tay. Thi thoảng nàng ngó nghiêng xung quanh như tìm kiếm ai đó. Đến tận khi dòng người nào đó nhiệt đã tản bớt, nàng vẫn lặng lẽ ngồi đấy, mi mắt sụp xuống vừa hệt hắng vừa tủi thân. Cuối cùng nàng đứng dậy, lá đỏ biến thành nắm bụi tán theo cơn gió.

Nàng dịch chuyển đến không gian khác. Mấy căn nhà xếp liền kề nhau như các khối lập phương im lìm chìm trong bóng tối. Viên dạ minh châu trên tay nàng từ từ bay lên thấp sáng căn phòng. Liếc thấy bóng người vừa ngang qua, nàng vội chạy ra cửa, nét mặt rầu rĩ hỏi. “Thưa thầy, Hải Phong đang ở đâu? Hắn đã hứa sẽ gặp con ở gốc cây Nhân Duyên, vậy mà con đợi từ chiều đến giờ vẫn không thấy.”

Người đàn ông day day huyết thái dương, đuôi mắt lộ vẻ mệt mỏi, đáp. “Cả ngày nay nó ở trong phòng tu luyện, không tiện ra ngoài.”

“Lại tu luyện.” Cô gái hơi lên giọng, hiển nhiên đang tức giận. “Ngày này mỗi năm chỉ có một lần, hắn không thể dành chút thời gian ở cùng con sao? Không được. Con phải hỏi cho rõ ràng.”

Chân vừa chuyển động, tay áo đã bị túm lại. Người đàn ông nghiêm giọng nhắc nhở. “Nó đang tu luyện đến giai đoạn cuối cùng, càng lên cao càng khó, chẳng may bị gián đoạn sẽ có thể nguy hại tới tính mạng.”

Cô gái mím môi do dự, rốt cuộc gạt đầu rồi đi mang theo vẻ mặt không cam lòng. Người đàn ông khe khẽ thở dài, lướt qua bậc thềm đến bên tủ gỗ, lục tìm mấy lọ nhỏ rồi xuyên tường tiến vào căn phòng khác. Ở đó, chàng trai trẻ đang khoanh chân ngồi trên tảng đá lớn, khuôn mặt trắng bệch cùng vàng trán lấm tấm mồ hôi. Tay áo màu xanh nhạt thoáng có vết máu chưa khô. Nghe thấy tiếng động, đôi mắt hắn chậm rãi mở ra, bình thản và an tĩnh. Người đàn ông ngồi đối diện hắn, lấy ra hai viên thuốc từ hai bình khác nhau rồi dung hòa làm một. Thuốc vừa nuốt xuống mồ hôi đã tan đi. Khuôn mặt khôi phục sắc thái thông thường.

“Dục tốc bất đạt. Con hãy nhớ kĩ câu này. Quyết tâm là tốt nhưng không ai có thể trở thành kẻ mạnh trong một sớm một chiều. Thời gian còn dài, việc gì phải làm khổ bản thân như thế.”

Hắn im lặng không đáp, hai mắt vẫn đắm đắm nhìn thẳng về phía trước. Người đàn ông lắc đầu rồi khỏi. Căn phòng khôi phục vẻ yên tĩnh ban đầu. Hồi lâu, đôi môi hắn khẽ mấp máy, phát ra thanh âm rất nhỏ tựa như lời thì thầm. “Trở nên mạnh mẽ... vì muốn bảo vệ một người.”

Ánh nắng chói chang rọi qua ô cửa kính kéo tôi ra khỏi giấc mộng. Vị trí Sói Tuyết nằm trống trơn, có lẽ nó đang ở ngoài tu luyện. Thông thường sau khi tỉnh dậy, người ta sẽ quên gần hết giấc mơ mình vừa trải qua và chỉ còn sót lại vài chi tiết vụn vặt không rõ ràng. Thế nhưng, hai giấc mộng gần đây gắn chặt vào trí óc tôi như thể biến thành một phần kí ức, tùy thời đều có thể khơi gọi.

“Hải Phong. Hải Phong.” Tôi âm thầm lặp lại cái tên lạ lẫm, suy nghĩ xoắn xút giữa những mảnh mơ hồ.

Việc kiếm tiền không thể trì hoãn thêm nữa. Ai dám nói tiền không quan trọng, tôi sẽ tặng ngay cho anh ta một cuộn băng dính để tự dán kín miệng mình. Thứ không quan trọng mà có thể khiến người ta đổ mồ hôi sôi nước mắt vì nó sao?

May thay hành trình kiếm tiền của tôi diễn ra khá thuận lợi. Tinh Hoa đài cách chỗ trọ không quá xa, nhưng vì tôi không có tiền thuê vật cưỡi nên phải đi bộ gần nửa tiếng mới tới nơi. Tòa nhà sừng sững ven sông được thiết kế cong cong như những vỏ sò trắng muốt phôi mình trên mặt cát. Lối kiến trúc độc đáo đủ để khắc sâu ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên. Tôi theo đoàn người bước trên hành lang lát đá tiến vào phòng xét duyệt. Quá trình tuyển chọn khá nhanh chóng. Tiết mục của tôi được xếp vào khoảng thời gian cuối cùng trong lịch trình, mà tôi thì ghét chờ đợi nên không mấy vui vẻ với kết quả này. Giữa lúc rảnh rỗi, tôi đi dạo loanh quanh rồi đứng từ trên tầng cao ngó xuống vũ đài.

Sân khấu được dựng lên bởi phép thuật nên không có hình dạng cố định mà thường xuyên thay đổi theo bối cảnh biểu diễn, lúc là tầng băng khổng lồ phủ lớp tuyết trắng xóa, lúc là con thuyền lênh đênh trên mặt biển, khi thì là thảm cỏ trải đầy hoa rơi vô cùng sống động. Bên dưới xếp các dãy bàn với lớp trong cùng cỡ nhỏ nhất, càng mở rộng ra kích thước càng tăng dần cùng số lượng người. Trên khán đài bàn trắng tinh đặt giá nên ba tầng khiến không gian lay động thứ ánh sáng lung linh, mờ ảo. Ở đây không cần phục vụ. Người ta dùng thuật Truyền âm để gọi đồ, rồi chúng theo phép Di chuyển – Tầng hình bay ra từ nhà bếp và được đặt chuẩn xác lên từng vị trí.

Những đĩa thức ăn đẹp mắt khiến dạ dày tôi cồn cào. Tôi chờ tới gần trưa mới đến lượt mình biểu diễn, khi ấy, sự hồi hộp đã hoàn toàn chế ngự con đói. Bài múa tôi luyện nhiều tới nhuần nhuyễn nhưng đây là lần đầu tiên biểu diễn trước đông người như thế. Trong đầu gọi nhắc lời ai đó từng nói. “Chú ý lắng nghe âm thanh, con sẽ nhận biết được nhịp điệu. Hòa mình theo âm nhịp sẽ giúp động tác của con chuẩn xác như người nghệ sĩ đánh từng nốt nhạc. Rồi thế giới xung quanh con chỉ còn ngập tràn những giai điệu ấy.”

Bản hòa tấu du dương bắt đầu vang lên. Dạ minh châu lơ lửng trên trần bay về tụ thành một khối hình trắng khuyết, rơi xuống vị trí tôi đang đứng quàng sáng mờ mờ. Tôi nhún chân di chuyển theo điệu nhạc, khóa mình trong thế giới ngập tràn sắc màu âm thanh để quên hết mọi e dè về hàng trăm cặp mắt đang dõi theo ngoài kia. Chỉ khi vút bỏ mọi lo lắng, tôi mới có được màn biểu tự tin và thành công nhất. Tiếng nhạc ngừng lại là lúc trăng vỗ tay như pháo hoa nở rộ khắp các dãy bàn. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi có cảm giác thật hạnh phúc. Sự tán thưởng của khán giả là món quà tuyệt vời nhất dành cho người nghệ sĩ, để họ thấy rằng mỗi phút giây nỗ lực luyện tập đều đáng giá.

Đang lúc tâm trạng bay bổng trong niềm hân hoan, ánh mắt tôi lơ đãng lướt qua tầng hai rồi khựng lại, chạm phải bóng người quen thuộc. Cảm xúc chẳng khác nào chơi trò tàu lượn cao tốc, từ trên đỉnh thoáng chốc rớt xuống đáy khiến nụ cười tôi tắt ngấm.

Tên áo đen nhìn thẳng vào tôi. Rượu sóng sánh trên tay hần đỏ sậm như màu máu. Hần tao nhã nâng ly hướng về phía tôi làm động tác mời rồi ngửa cổ uống cạn. Một giọt rượu chậm chậm lăn xuống thành thủy tinh trong suốt. Sau đấy các ngón tay buông ra, ly rượu rẽ đôi, biến mất giữa không trung không một tiếng động. Tôi rùng mình vội vã rời khỏi sân khấu. Ánh mắt hắn vẫn lờn vờn trong đầu như quỷ ám.

Cuối buổi, người quản lý vui mừng thông báo tiết mục của tôi có lượng tiền thưởng lớn nhất trong mười năm trở lại đây, chủ yếu do một vị khách vung tay hào phóng. Số tiền của tất cả những người khác cộng lại cũng không bằng một mình người ấy. Tôi được nhận bảy phần, ba phần thuộc về ban quản lý vũ đài. Ánh mắt quản lý nhìn tôi sáng rỡ như người thợ khai quật được mỏ vàng, thái độ cũng trở nên quá mức nhiệt tình. Tôi chẳng mấy để tâm tới hắn, chỉ sung sướng cất hết đồng Tinh tú cầu to nhỏ vào túi Càn Khôn.

Bỗng có người đi vào thì thầm với hắn điều gì đấy. Hắn nghe xong hướng về phía tôi mỉm cười, dùng giọng điệu thân thiện nói. “Tiểu thư, vị khách đặc biệt kia đang chờ ngươi. Xem chừng là một nhân vật giàu có, người nên...”

“Được thôi.” Tôi ngắt lời. “Dẫn ta đi gặp hắn. Ta cũng đang tò mò.”

Tôi bước theo bọn họ ra tới cửa, liếc thấy Sói Tuyết lon ton chạy theo thì cúi đầu bảo. “Người ở đây chờ ta, lát nữa ta trở về.” Nó tròn xoe mắt, nhìn tôi hồi lâu rồi mới tiu ngưu nhảy phóc đến vị trí cũ, lười nhác nằm phịch xuống chiếc nệm êm ái. Tôi vừa đi vừa thầm suy đoán về vị khách sắp tới. Ai cũng được, chỉ cần không phải tên áo đen quái đản.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Bầu trời đen mịt mùng giữa màn mây giăng kín. Mưa ào ào trút xuống như thác đổ. Con đường vắng tanh không một bóng người, chỉ có mưa rơi lộp bộp trồn lăn tiếng sầm thì thoảng rền vang. Cây rừng mình trong gió lạnh, lá tả tơi rụng lá rơi để lại những cành khô xơ xác. Phía chân trời xuất hiện tia chớp ngoằn ngoèo xé toạc màn đêm. Không gian bùng sáng trong khoảnh khắc, soi rõ khuôn mặt ướt đầm nước. Cả người nàng bao bọc giữa màn mưa, nhỏ bé và yếu ớt như đoá bồ công anh nghiêng ngã trước gió. Vòng tay ôm lấy bờ vai đang run lên vì lạnh. Cảm xúc không ngừng cuộn xoáy trong đôi mắt vẫn đắm đắm nhìn thẳng, có lo lắng, hoảng sợ, đau đớn và cả hi vọng.

Ở gần đó, vòng sáng hình bán cầu được dựng lên che chắn một người khỏi cơn bão bạc tàn ác đang hung hăng bổ xuống. Hắn đứng thẳng lưng, đôi tay giơ cao không ngừng truyền linh lực vào vòng sáng, dường như còn thấy được gân xanh nổi rõ. Từng đạo sét tiếp tục giáng xuống như cơn quái vật hung tàn cắn xé. Vòng sáng liên tục chuyển màu, từ vàng, đến cam, rồi quay trở lại vàng. Hắn mím chặt môi, máu chảy đỏ thẫm vạt áo tím.

Tia sét đột ngột bỏ mạnh xuống. Vòng sáng như bong bóng bị đánh vỡ tan rồi biến mất. Cô gái đứng gần đó hét lên một tiếng kinh hoàng. Lại thêm tia sét nữa. Hắn tựa hồ trút bỏ sức lực cuối cùng hóa ra luồng sáng đối chọi với tia sét trên đỉnh đầu. Giằng co trong khoảnh khắc, cả hai cùng tiêu tan. Nước dâng đầy rồi tràn ra như sóng đánh vỡ đê. Giọt nước mặn chát, nước mắt, hay là mưa?

Mây kéo đi trả lại bầu trời xanh quang đãng. Đám người vội chạy đến, vây quanh thân hình đầy máu vừa gục ngã.

“Ngài còn sống! Ngài vẫn còn sống!” Ai đó vui sướng reo lên.

Khung cảnh bỗng chốc hỗn loạn, rồi nhạt nhòa dần trong màn sương...

Tràng âm thanh như vọng đến từ khoảng không gian khác. Sương bắt đầu tan ra, lộ rõ khuôn mặt cô gái khi nãy. Nàng bị trói trên thanh gỗ lớn hình chữ thập, dưới chân là ngọn lửa màu lam đang nhảy múa. Thân thể nàng gồng lên co rút như đang chịu đựng sự tra tấn kinh khủng nào đó. Đôi môi nhợt nhạt khô sở kêu to.

“Dừng lại đi, Hải Phong! Xin chàng hãy dừng lại!”

Trong khoảnh khắc ánh mắt hần lướt qua nàng, trông mắt đỏ thẫm. Tràng âm thanh hỗn tạp vang lên giữa khung cảnh náo loạn, tiếng nổ, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng la hét, tiếng gọi... Tất cả chẳng mấy may ảnh hưởng tới hần. Lưỡi kiếm trong tay phát ra luồng sáng xanh lạnh lẽo, từng đợt vân uốn lượn chuyển động như sóng biển vỗ bờ, đẹp, và nguy hiểm. Đường kiếm xé gió vạch ra một lát cắt rất ngọt giữa không trung. Uy lực chạm đến, máu tươi văng bốn phía, thoáng chốc loạt người gục xuống như có lưỡi hái tử thần quét qua.

Máu trên môi nàng từng giọt rơi xuống chiếc váy nhuộm màu nắng cuối đông, điểm lệ như đóa hồng nở rộ. Đôi mắt chậm chậm khép lại bi thương.

“Cuối cùng... cũng kết thúc.” Nàng khẽ thì thầm.

Nước mắt, rốt cuộc không còn phải rơi.

Máu, máu ở khắp nơi, đỏ thẫm. Mùi máu tanh men theo không khí phảng phất hơi thở chết chóc. Nó nuốt chửng các giác quan của tôi, chân thực tới ớn lạnh. Khi tôi mở mắt ra những hình ảnh đêm qua vẫn vất vờng trong đầu. Tôi biết đây không phải một giấc mơ bình thường, hoặc vốn dĩ chẳng phải là mơ.

Nhanh chóng giải quyết bữa sáng thanh đạm, tôi mang theo Sói Tuyết quay về rừng thủy trúc để gặp lão Trần. Màu xanh tươi mát của cảnh lá giúp tôi cảm thấy thư thái đôi chút. Tòa nhà bằng gỗ vẫn giữ nguyên hiện trạng ban đầu, vị trí đồ đạc không hề xê dịch. Tôi bước qua các căn phòng trống, vừa đi vừa gọi lão Trần, thế nhưng chỉ có tiếng tôi vọng lại giữa không gian im lìm. Yên ắng tới mức khiến tôi bồn chồn.

Nằm cuối dãy nhà là phòng tu luyện. Nó tĩnh mịch đến nỗi cơ hồ nghe thấy được hơi thở của chính mình, là loại không gian dành cho sự tập trung tuyệt đối. Tôi do dự giây lát rồi đẩy cửa bước vào, cánh cửa gỗ vang lên tiếng kêu kẹt náo nê đem theo luồng sáng chảy khắp gian phòng. Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là những tia máu đọng dưới nền nhà, đỏ tươi, ẩm ướt. Bóng người gục xuống với mái tóc trắng che khuất khuôn mặt già nua. Cơ thể lão Trần bất động, lạnh lẽo như mặt đất lồi lõm. Tinh cầu tiên tri lăn cách đó không xa ảm đạm một quang sáng yếu ớt, móng vuốt tựa sinh mệnh tùy thời đều có thể bay đi.

Tôi cố thức tỉnh lão trong tiếng gọi hoang mang, nhưng vô ích. Sói Tuyết tiến lại gần đi vòng quanh lão rồi tự biến cơ thể to gấp ba lần. Tôi vội vội tình cầu nhét vào túi Càn Khôn, tiếp đến, cẩn thận đặt lão Trần lên người Sói Tuyết để mau chóng ra ngoài tìm y sư.

“Người này bị phản phệ phép thuật quá nặng, ta không cách nào cứu chữa. Gia đình nên chuẩn bị hậu sự đi là vừa.” Vị y sư thứ ba sau khi kiểm tra tỉ mỉ đưa ra kết luận kèm theo tiếng thở dài.

Tôi nhìn hần, sợ hãi lắc đầu. “Không thể nào. Người xem, Tinh cầu tiên tri của lão vẫn chưa tắt sáng.”

Lão Trần từng nói với tôi, Tinh cầu gắn bó như một phần sinh mệnh của nhà tiên tri. Mỗi nhà tiên tri kể từ khi bộc lộ phép thuật đều lựa chọn cho mình một tinh cầu duy nhất và không thay đổi cho đến cuối đời. Tinh cầu ấy rất khó phá hủy, nhưng sẽ tự động “chết đi” theo nhà tiên tri khi người đó qua đời hoặc mất khả năng tiên đoán. Vì vậy, ánh sáng nhỏ nhoi như ngọn đèn dầu sắp tắt phát ra từ Tinh cầu của lão Trần khiến tôi vẫn cố chấp bấu víu vào hi vọng lão còn có thể sống sót. Vị y sư đối diện im lặng dành cho tôi cái nhìn thương cảm, vẻ mặt không chút xao động khi đã chứng kiến quá nhiều cảnh chia ly, trước ánh mắt van lơn của tôi cũng vô cùng lạnh nhạt.

“Đây là... của Trần Nam?” Giọng nói ngờ ngàng cất lên sau lưng khiến tôi ngoảnh đầu. Hình ảnh cô gái đang rảo bước tới gần nhòe đi trong đáy mắt. Nàng nhìn đắm đắm vào Tinh cầu trong tay tôi, nét mặt kinh ngạc.

Tôi quệt vội giọt nước mắt sắp sửa lăn xuống, hờ hững hỏi. “Người biết lão Trần?”

Tầm mắt nàng chuyển sang khuôn mặt tôi rồi dừng lại thật lâu, ra chiều suy ngẫm. “Người là...” Nàng định nói gì đó rồi thôi, ngón tay chỉ về phía lão Trần. “Hắn đúng là Trần Nam? Tại sao biến thành thế này?”

“Phép thuật phản phệ.” Tôi đáp.

“Vậy có cứu được không?”

Tôi lặng thinh. Y sư khẽ lắc đầu với nàng ta.

“Thật sự không còn cách nào sao?” Giọng nàng ta cũng trở nên lo lắng, ánh mắt nheo lại phức tạp.

“Kỳ thực, ta nghĩ còn một người có thể giúp được. Các người từng nghe nói đến thần y Việt Thanh chưa? Y thuật của ngài ấy vô cùng cao minh. Ngài ấy đã từng cứu sống nhiều người được cho là vô phương cứu chữa, tính tình cũng khiêm tốn, ôn hòa nên được mọi người kính cẩn xưng tụng thần y.”

Khuôn mặt y sư tràn đầy vẻ ngưỡng mộ. “Có điều ngài ấy rất bí ẩn, cũng thường xuyên di chuyển nên chẳng ai biết được nơi ở đích xác. Gặp được ngài chỉ nhờ duyên phận và may mắn mà thôi.”

“Ta nhớ ra rồi.” Cô gái nghe xong kích động reo lên. “Thần y Việt Thanh, hẳn nhất định có thể cứu được. Diệp Linh, người mau gọi hắn tới đây. Trước kia cha người từng cho hắn mượn đồ nên hắn hứa sẽ xuất hiện bất kể lúc nào gia đình người cần. Trong tín vật có máu của hắn, vì vậy hắn có thể dùng thuật Dịch chuyển tức thời đến đúng vị trí của người giữ tín vật.”

“Nhưng tín vật là gì?” Tôi sững sốt tới mức quên cả hỏi tại sao nàng ta biết tên mình.

“Để ta xem” Nàng nhướn mày hồi tưởng. “Hình như là một viên đá mắt mèo.”

“Thứ này ư?” Tôi lấy viên đá từ trong túi Càn Khôn, giờ ngang tầm mắt.

“Phải rồi. Chính nó.”

Trước đây lão Trần từng dặn, nếu tôi bị thương nặng thì nhỏ một giọt máu lên viên đá mắt mèo. Tôi cứ ngỡ nó có nguồn năng lượng kì diệu giúp chữa lành vết thương hay đại loại thế, hóa ra lại là tín vật triệu hồi y sư. Máu của tôi vừa chạm vào lớp đá liền bị hút đi sạch sẽ. Bóng người hiện ra giữa không gian dần rõ nét, khuôn mặt còn khá trẻ, chưa đến ba mươi. Hắn mặc bộ quần áo rộng thùng thình màu nâu như đang luyện thuốc. Tôi còn nghĩ thấy trong không gian mùi thảo mộc tán mát, thanh thanh khá dễ chịu.

“Ngài là thần y Việt Thanh?” Tôi ước mồm hỏi.

Hắn đơn giản gật đầu, nhìn lướt về phía lão Trần rồi dùng phép thuật thu nhỏ cả người lão, đồng thời kéo tay áo tôi. “Đi theo ta.” Sói Tuyết nhanh nhẩu găm chắc đuôi áo thần y ngay khi hắn bắt đầu thuật Dịch chuyển. Tôi chỉ kịp quay đầu nhìn cô gái xa lạ. “Người không đi cùng bọn ta sao?” Tiếng hét của tôi hòa trong tiếng gió ù ù, tan loãng.

Dừng trong căn phòng nhỏ, thần y để lão Trần nằm trên chiếc giường đơn bằng gỗ, ngón tay bắt mạch rồi di chuyển lên giữa trán, vị trí sau gáy. Tôi thấy hàng lông mày hắn chau lại thì không khỏi e sợ. “Rất nghiêm trọng sao? Liệu có cứu được không?” Đây đã là vị y sư thứ tư, cho dù hắn được gọi là thần y, tôi cũng không dám ôm quá nhiều hi vọng.

“Có thể.” Hắn đáp cụt lùn, vẻ mặt vẫn ngưng trọng. “Thu Thủy!”

Nghe hắn cất tiếng gọi, tôi mới phát hiện trong phòng còn có người khác. Cô gái mặc chiếc váy trơn màu ghi, mái tóc đen mượt dài tới eo được tết gọn sau lưng rồi thắt bằng dải lụa mỏng. Chiếc vòng trên đầu nàng tạo thành bởi các mắt xích nhỏ màu bạc, nổi bật giữa trán viên ngọc ba màu hình oval trông khá độc đáo. Nàng hiểu ý, tiến về phía tôi mang theo nụ cười trấn an trên môi.

“Đừng quá lo lắng. Cha ta nói có thể là nhất định sẽ làm được. Đi thôi! Chúng ta ở đây sẽ ảnh hưởng đến quá trình ông ấy chữa bệnh.”

Tôi theo nàng ra phòng khách ngồi chờ. Trên bàn đặt bộ ấm chén tinh xảo màu trắng ngà với những đường vân tự nhiên màu cam mà tôi không phân biệt được là đá hay ngọc. Sát tường kê giá gỗ lớn nhiều ngăn, trưng bày toàn đồ gốm từ trên xuống dưới. Ngồi từ đây có thể trông thấy ngoài cửa ngập một màu xanh hoang dã. Ngôi nhà nằm ở khu dân cư vắng vẻ, cách xa đô thành sầm uất, bao quanh bởi cây cối và khu vườn trồng nhiều loại cây khác nhau mà tôi cho là được liệu.

“Tại sao gia đình người lại sống ở nơi hẻo lánh thế này?” Tôi không nén nổi hiếu kì.

Thu Thủy ân cần rót cho tôi một tách trà, lảng tránh câu trả lời. “Đây là lần đầu tiên cha ta đưa người lạ về nhà. Các người hẳn là những vị khách đặc biệt.”

Tôi biết nàng không muốn nói nên chẳng tiện hỏi thêm. Bỗng có đợt gió lùa qua ô cửa sổ mang theo hương hoa ngào ngạt quanh quẩn bên chóp mũi.

“Thơm quá!” Tôi hít hà, mắt hướng về giỏ hoa rực rỡ đặt trên bệ gỗ. Cánh hoa màu tím nhạt xòe rộng như những cánh bướm quây quần. Từng chùm hoa yếu điệu rủ xuống, tỏa ra mùi hương nồng nàn khiến tôi cảm thấy thích thú.

“Đây là Mộc Từ Lan.” Thu Thủy giải thích. “Loại hoa này không phù hợp với khí hậu của Nhật Lệ quốc. Năm xưa mẹ ta vất vả lắm mới trồng được một cụm, được cha ta nâng niu cho đến tận bây giờ.”

“À phải, mẹ người đâu?”

Nàng đáp lại tôi bằng nụ cười buồn. “Bà ấy qua đời từ rất lâu rồi, trước khi thấy chúng nở hoa.”

“Xin lỗi.” Tôi lúng túng không biết nói gì thêm. Có lẽ bởi tôi không còn kí ức về cha mẹ nên không đau đáu nỗi đau thường trực khi nhắc tới cái chết của họ. Thu Thủy thì khác, chùm hoa phản chiếu trong mắt nàng một mảng tím bi thương.

Khoảng thời gian tiếp theo trôi qua trong tĩnh lặng. Tôi không có việc gì làm, đành uống trà giữa lúc thấp thỏm chờ đợi, thoảng cái hết cả bình. Bóng dáng mặt trời của thần y xuất hiện ở cửa khi Thu Thủy đang pha cho tôi ấm trà mới. Trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, thấy tôi đứng bật dậy thì thông báo luôn. “Trần Nam đã qua cơn nguy kịch, nhưng mấy ngày nữa mới có thể tỉnh lại. Cũng may được phát hiện sớm. Lần phản phệ này dù nguy hại tính mạng

nhưng không ảnh hưởng tới năng lực phép thuật của hắn, chữa trị xong có thể phục hồi về trạng thái ban đầu. Tốt nhất các người nên ở đây một khoảng thời gian.”

“Thật sự cảm ơn ngài.” Tôi chân thành cúi người, lòng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Người với hắn là quan hệ gì?”

“Lão Trần là học trò của mẹ ta.” Tôi thật thà trả lời.

Đôi mắt thần y nhìn tôi tư lự, ngay sau đấy vẻ mặt sáng bừng như vừa tỉnh ngộ. Tay phải nắm chặt đặt lên ngực trái đồng thời cúi người hành lễ. “Xin Quận chúa thứ lỗi, khi nãy ta không nhận ra. Hồi ta đến người hãy còn là một đứa trẻ, thế mà bây giờ đã trưởng thành. Chỉ tiếc là...” Hắn bỏ lửng câu nói trong tiếng thở dài. Còn tôi ngoảnh chỉ tay vào mình.

“Quận chúa? Ngài nói ta sao? Ta là một Quận chúa?”

Thần y ngẩng đầu nhìn tôi khó hiểu. “Cha người là Thượng quân nên người đương nhiên là Quận chúa.”

Thượng Quân ư?

Tôi có cảm giác vừa nghe qua câu chuyện vô lý nhất trên đời.

Chức vị Thượng quân tương đối đặc biệt, là người trực tiếp nắm giữ Huyền Long Ấn, quản lý đội quân hùng hậu và có trách nhiệm gìn giữ hòa bình quốc gia, bảo vệ an bình nhân dân. Trong khi đó Quốc vương mới là người trực tiếp cai trị. Địa vị hai bên gần như ngang bằng nhau, tựa hồ một nước có hai vị lãnh đạo, một người theo đường lối chính trị, một người theo đường lối quân sự. Quyền lực của Thượng quân chẳng hề thua kém Quốc vương. Điều mà Quốc vương chấp thuận nhưng Thượng quân phản đối thì cũng không được tiến hành mà phải đem ra thương nghị lại. Hơn nữa, Thượng quân luôn được nhân dân tôn kính và nể phục vì là người trực tiếp bảo vệ sự yên bình cho bọn họ.

Khác với ngôi vị Quốc vương là cha truyền con nối, vị trí Thượng quân chỉ dành cho người mạnh nhất, bất kể xuất thân sang hèn. Thật ra tôi rất tò mò muốn biết vị trí Thượng quân được tuyển chọn như thế nào. Nếu Thượng quân qua đời, Huyền Long Ấn cùng với quân đội sẽ nằm dưới quyền kiểm soát của Quốc vương, để rồi trao trả cho vị Thượng quân kế tiếp. Mâu thuẫn giữa hai bên thường không xảy ra vì Thượng quân rất ít khi can dự vào việc trị quốc. Con của Quốc vương được phong là Công chúa, Hoàng tử, con của Thượng quân là Quận chúa, Vương tử. Danh hiệu ấy vẫn tồn tại ngay cả khi Thượng quân qua đời, nhưng sẽ biến mất lúc tân Thượng quân nhậm chức. Theo tôi được biết, thời điểm hiện tại Vương quốc chưa có tân Thượng quân.

“Ngài nhầm lẫn gì chẳng?” Tôi bối rối xua tay trước vẻ mặt nghiêm túc của thần y. “Lão Trần không hề nói với ta điều này. Hơn nữa, chẳng phải lâu đài Tử Tâm là nơi ở dành cho Thượng quân cùng gia quyến sao? Từ trước tới giờ gia đình ta chỉ sống trong ngôi nhà nhỏ giữa rừng thôi.”

Thần y không vội phản bác mà cẩn thận xác minh. “Máu nhỏ xuống viên đá mắt mèo là của người?” Thấy tôi gật đầu, hắn quả quyết khẳng định. “Vậy thì đúng rồi. Trước kia ta từng lập khế ước với Thượng quân, lấy viên đá ấy làm tín vật. Chỉ có máu của người cùng huyết thống với chủ nhân tín vật mới có thể mở ra sức mạnh khế ước để triệu hồi người tạo lập.”

Tôi không biết nói gì khác. Hắn bổ sung thêm. “Nếu người vẫn không tin thì có thể đợi Trần Nam tỉnh dậy để hỏi cho rõ ràng. Tuy nhiên...” Hắn ngập ngừng. “Phản ứng của người hơi kì lạ. Tại sao người kiên quyết phủ nhận thân phận của mình?”

“Ta bị mất trí nhớ.” Tôi ừ ừ giải thích. “Ngài có thể giúp ta xem bệnh một chút không?”

Hắn đồng ý, sau khi bắt mạch thì lắc đầu nói rằng trường hợp này nằm ngoài phạm vi năng lực của bản thân. Tôi cũng không quá thất vọng bởi vốn dĩ đã chấp nhận nó như cái giá phải trả cho việc đi ngược tự nhiên, có điều, khó tránh khỏi đôi chút mất mát, tưởng chừng như đánh mất con người trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 5

Để tiện cho quá trình điều trị, tôi cùng lão Trần bám rễ ở nhà thần y khoảng nửa tháng, trước đấy đã giao hẹn với cha con họ hãy coi tôi là người bình thường thay vì một Quận chúa để tránh việc đôi bên cùng không thoải mái. Thái độ của Thu Thủy đối với tôi có sự biến đổi đáng kể, trở nên cởi mở và nhiệt tình hơn. Nàng giải thích, cha nàng vốn là người cực kì cẩn trọng, thường không thích nàng quá thân thiết với người lạ. Sự đề phòng xuất phát từ thâm họa năm xưa giáng xuống gia tộc họ, đến giờ hai cha con là những người sống sót duy nhất. Lối sống xa lánh, khép kín là vỏ bọc an toàn giúp họ ẩn náu khỏi kẻ thù.

“Ta thậm chí không biết kẻ thù của gia đình mình là ai.” Thu Thủy vừa phân loại thuốc vừa than thở. Tôi ngồi cạnh giúp nàng xếp dược liệu vào hộp.

“Cha người không nói cho người biết sao?”

“Ông ấy không kể chi tiết, chỉ dặn ta đừng tin tưởng bất kì người nào. Nhưng hình như gia đình người là ngoại lệ, cha người từng có ơn với ông ấy, còn cho ông ấy mượn Quan Tài Bể, do vậy cha ta bảo không cần đề phòng người như những người khác. Người biết không, hồi trước cha con ta thường xuyên thay đổi chỗ ở nên ta cũng chẳng có nhiều bạn bè. Hiện giờ có thể kết bạn với người, ta thực sự rất vui.” Giọng điệu hoan hỉ của nàng khiến tôi cảm thấy ấm áp. Giữa chúng tôi có không ít điểm tương đồng, bởi thế nên dễ cảm thông và mở lòng.

“À, cha người cần Quan Tài Bể làm gì?” Tôi tò mò hỏi.

Đây chính là thứ giúp cơ thể tôi không bị phân hủy khi linh hồn được tách ra gửi đến thế giới khác. Nó được xem như bảo vật, cho dù bề ngoài chẳng khác nào khối băng thông thường, điểm đặc biệt nhất là công dụng “ướp xác”. Tuy không thể dùng phép Biến hóa tạo thành nhưng có thể thay đổi hình dạng cho phù hợp.

“Mẹ ta...” Thu Thủy cúi đầu nhìn đắm đắm vào bộ rễ khô quắt. “Cha ta muốn cứu bà ấy.”

Tôi ngạc nhiên. “Chẳng phải bà ấy đã...”

“Phải. Bà ấy đã mất. Nhưng cha ta vẫn cố chấp muốn bà ấy tỉnh lại, ước vọng nuôi dưỡng hơn trăm năm qua chưa bao giờ thay đổi.”

“Bằng cách nào? Trên đời thật sự có biện pháp khiến người chết sống dậy ư?”

“Ta không rõ.” Động tác gói thuốc của Thu Thủy ngừng lại. Nàng nhũ mày. “Ta học y bao nhiêu năm cũng chưa từng biết đến phương thuốc kì diệu như vậy. Thế nhưng cha ta nói, có một thủ pháp đặc biệt giúp linh hồn dung nhập vào cơ thể, chỉ có điều nguyên liệu và vật trung gian rất hiếm tìm, tỷ lệ thành công cũng không cao nên hầu như chẳng ai nghĩ tới.”

Tôi gạt gù đầy ngưỡng mộ. “Có thể kiên trì với hi vọng nhỏ nhoi suốt ngàn ấy năm, cha người hẳn phải yêu mẹ người nhiều lắm. Bà ấy đã mất nhưng còn may mắn hơn những người phụ nữ đang sống mà như đã chết trong tim của chồng mình.”

Thu Thủy im lặng cười cười. Tôi phát hiện đằng sau nụ cười gượng gạo đó là nỗi chua xót ẩn giấu nỗi buồn mênh mang.

“Người từng hoài nghi về sự tồn tại của mình bao giờ chưa?” Nàng hỏi tôi một câu lạ lùng, chưa đợi tôi trả lời liền tiếp tục. “Ta đã nghĩ, có khi mình không được sinh ra còn tốt hơn, sự sống của ta là do mẹ ta dùng tính mạng để đánh đổi. Bà ấy mắc một căn bệnh kì lạ - bệnh máu khó đông, lúc nào cũng phải cẩn thận để không bị thương nặng. Dầu biết vậy, bà vẫn một mực muốn sinh ta ra, mặc cho cha ta ngăn cản, mặc sự đe dọa đến từ căn bệnh hiểm nghèo. Thời khắc ta chào đời là lúc dòng máu của bà mang theo hơi thở sinh mệnh trôi đi mãi cho tới lúc cạn kiệt. Người xem, chiếc vòng này là món quà bà đích thân chuẩn bị, dặn cha giúp ta đeo lên vào năm mười tám tuổi.”

Ngón tay nàng vờ về viên ngọc ba màu giữa trán, đáy mắt lóe lên tia sáng hiếm hoi rồi âm ỉ. “Ta biết sự ra đời của mình là điều cha ta không mong đợi. Từ lúc mới sinh, ông đã đem ta cho người khác nuôi dưỡng, một cặp vợ chồng từng là bệnh nhân của ông. Họ đối xử với ta rất tốt, khiến ta ảo tưởng rằng đó là gia đình thực sự của mình, là cha mẹ đẻ của mình. Thế nhưng ngày họ gặp nạn qua đời, cha ta đón ta trở về, ta mới phát hiện ảo tưởng giống như bong bóng mỏng manh có vòng đời ngắn ngủi đến thế. Nếu như tai nạn không xảy ra, có lẽ ta mãi chẳng thể biết đây mới là người cha ruột thịt của mình.”

Tôi nắm tay nàng, siết nhẹ. Mùi thảo mộc quanh quẩn trong không khí khơi gợi dòng kí ức xa xôi.

“Chúng ta từng đi qua rất nhiều thành trì. Ông ấy dạy ta y thuật, vừa nghiêm khắc vừa động viên giống như mọi người cha luôn kỳ vọng vào con mình, điểm khác biệt là ông chưa bao giờ cùng ta đón sinh nhật. Mấy năm đầu ta vẫn ngây ngô đợi chờ trong vô vọng, chỉ mong có thể cùng cha ăn một bữa cơm, hoặc đơn giản là chia sẻ chiếc bánh sinh nhật mình chứng cho sự trưởng thành. Năm tiếp theo, ta uống thuốc Tăng hình bám theo ông ấy đến một nơi thanh tịnh, nghe ông trò chuyện với người phụ nữ nằm trong Quan Tài Bể, rồi biết được đó là mẹ mình. Về sau, trước mặt ông ấy ta không nhắc tới hai từ “sinh nhật” nữa, thậm chí chẳng muốn nghĩ đến, nhưng năm nào ta cũng âm thầm đi theo. Khi nghe cha nói “nhiều lúc ta thật không muốn trông thấy con bé”, ta có cảm tưởng sự tồn tại của mình như trở một gánh nặng ông phải đeo bởi ràng buộc trách nhiệm. Phải chăng ông ấy không yêu thương ta, hoặc thậm chí hận ta, hận kẻ đã cướp đi người quan trọng nhất với ông, vậy nên từ nhỏ đã đưa ta cho người khác? Sau này chăm sóc ta, chắc cũng chỉ để hoàn thành nghĩa vụ và không hổ thẹn với lương tâm của người làm cha mà thôi.”

Nàng che giấu sự tủi thân bằng giọng điệu dửng dưng ra vẻ thản nhiên chấp nhận. Tôi không biết nói gì, cũng không thấy cần thiết phải nói gì, chỉ cho nàng mượn đôi tay để truyền hơi ấm. Dù sao nàng cũng còn một người cha, còn hạnh phúc hơn những người như tôi.

Vài ngày sau lão Trần tỉnh lại, đúng lúc tôi đang bung bát thuốc vừa sắc, xúc động tới mức đổ ụp bát thuốc vào chân mình. Lão Trần trông thấy cảnh này thì hoảng hồn suýt ngất đi lần nữa, may sao Thu Thủy kịp chạy đến. Sức khỏe của lão hồi phục rất tốt. Nguồn linh lực tràn về cơ thể khiến Tinh cầu tiên tri dần lấy lại ánh sáng vốn có. Tuy nhiên diện mạo không thể nhờ thuốc mà quay về dáng vẻ ban đầu, có điều lão cũng chẳng bận tâm.

Một hôm, tôi đang ngồi bên giường gọt hoa quả thì chợt nhớ tới giấc mơ kì quái, bèn kể với lão. Nét mặt lão liên tục biến đổi, từ kinh ngạc chuyển sang nghi hoặc, trầm ngâm, rồi cuối cùng là bất đắc dĩ. Đôi mày nhũ chặt hằn sâu mấy nếp nhăn giữa trán. Tay lão vung lên tạo kết giới bao phủ hai người, không muốn cha con thần y nghe được cuộc trò chuyện giữa chúng tôi.

“Vốn định chờ thời điểm thích hợp mới nói với con, ai ngờ tự con đã biết sớm như thế. Bản thân ta cũng không giải thích được tại sao những sự việc đó lại xuất hiện trong giấc mơ, khi mà nó là chuyện có thật từng xảy ra ở quá khứ, chắc hẳn thông qua một cách thức liên hệ đặc biệt vượt ngoài tầm hiểu biết của chúng ta. Nhưng bây giờ ta sẽ kể cho con nghe những điều ta biết được. Trước tiên, cái tên mà con nhắc đến – Hải Phong, con biết hẳn là ai không?”

Giọng lão trở nên nghiêm túc lạ thường. Tồi lắc đầu, lập tức ngồi thẳng lưng với dáng vẻ chăm chú.

“Hắn là Thượng quân, không, đúng hơn là người được chọn làm Thượng quân, vì hắn chưa nhận ấn tín nên chưa trở thành Thượng quân thực sự. Người nhận nuôi hắn là Mộc linh, có một cô con gái tên gọi Huyền Diệp. Hai cha con họ đều là nhà tiên tri.”

Theo tôi được biết, Mộc linh là một chức vụ “thường thường bậc trung” trong bộ máy cai trị. Đứng đầu đương nhiên là Quốc vương và Thượng quân, bên dưới có Tam quân, Tứ diệu, Ngũ linh. Trong đó, Tam quân là ba vị đại thần có quyền lực rất lớn cai quản ba vùng đất phong khác nhau và sở hữu quân đội riêng, gồm: Sơn quân, Hải quân, Địa quân. Tiếp đến là Tứ diệu gồm: Đông diệu, Tây diệu, Nam diệu, Bắc diệu. Cuối cùng là Ngũ linh với Kim linh, Mộc linh, Thủy linh, Hỏa linh, Thổ linh. Các chức vụ khác tạm thời chưa bàn đến.

Hải Phong từ một cậu bé mồ côi nghèo đói đã trở thành con nuôi của Mộc linh, được hắn gửi đến rừng thạch tùng học phép thuật, nơi có một bậc thầy về chế tạo vũ khí. Huyền Diệp cũng đi theo nhưng năng khiếu mấy hứng thú với sự học chán ngắt nên pháp lực chỉ dừng ở mức trung bình, chỉ riêng về phương diện Tiên tri, năng đặc biệt có thiên phú, năng lực cũng tiến triển rất nhanh. Hải Phong thì khác, hắn dốc lòng khổ luyện ngay từ đầu nên linh lực tăng mạnh đến độ thầy dạy cũng phải ngỡ ngàng. Về sau hắn được chọn làm Thượng quân kế nhiệm.

Mọi người ghen tị với may mắn của Mộc linh, cho rằng vợ chồng họ thật tốt số khi đứa trẻ được nhận nuôi lại là Thượng quân tương lai, con gái họ còn có cơ hội trở thành Quân hậu. Thế nhưng sự đời chẳng như mơ, chỉ qua một đêm tin đồn bay khắp bốn phía, cho rằng tân Thượng quân tu luyện Tịch thuật, là mối họa tiềm ẩn của cả vương quốc. Tịch thuật hay còn gọi là Ma thuật Bóng đêm, được liệt vào dạng tà thuật và đứng đầu danh sách các phép thuật bị cấm từ xưa tới nay. Kể từ luyện bán linh hồn cho quỷ dữ để sở hữu sức mạnh của Quỷ vương, sai khiến đội quân bất tử, uy lực tạo ra cực kì khủng khiếp.

Trong lúc lòng người run sợ, lời đồn khác nổi lên khẳng định Huyền Diệp mới là kẻ luyện Tịch thuật, Mộc linh vì muốn bảo vệ con gái nên lấy danh nghĩa tiên tri tung ra lời đồn sai lệch nhằm bôi nhọ thanh danh Thượng quân, đồng thời bung bít sự thật. Thực thực giả giả chẳng thể kiểm chứng, nhà nhà hoang mang, người người suy đoán, ngay cả Quốc vương cũng chần chừ không chịu giao Huyền Long Ấn cho vị Thượng quân kế nhiệm.

Thế là mâu thuẫn nổ ra. Hải Phong cùng Huyền Diệp chạy trốn dưới lệnh truy sát của Quốc vương. Ấn báu một thời gian, Huyền Diệp bị bắt và giam giữ trong Thủy Tinh Tháp chờ ba ngày sau xử tử, triệt để tuân theo quan điểm của Quốc vương cùng các vị đại thần: tha giết nhằm còn hơn bỏ sót. Mặc kệ ai là Quỷ vương, cả hai đều phải chết.

Ngày tử hình, máu nhuộm đỏ tòa tháp trong suốt, xác người ngổn ngang dưới khoảng trời âm u mây đen che kín.

Hải Phong cướp ngục.

Bấy giờ tất cả đều biết ai mới là Quỷ vương chân chính. Thế nhưng đã quá muộn, sức mạnh của Tịch thuật không kẻ nào có thể địch nổi. Cuối cùng...

Tôi đóng tai chờ đợi, thấy lão Trần thông thả tự rót cho mình một tách trà thì sốt ruột hỏi. “Cuối cùng thì sao?”

Lão thổi thổi lá trà nổi trên mặt nước, chậm rãi nhấp một ngụm rồi mới từ tốn nói. “Cuối cùng Hải Phong và Huyền Diệp tự tử. Cuộc chiến kết thúc.”

Tôi há hốc miệng, có cảm giác đang xem bộ phim hành động hấp dẫn, tới hồi gay cấn thì mất điện.

“Sao lại tự tử? Rõ ràng chiến thắng đang gần kề ngay trước mắt.”

“Ta cũng không biết.” Lão Trần nhún vai.

Tuy rằng cái chết đột ngột nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người nhưng dù sao cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Họ tưởng kiếp nạn kết thúc tại đây, thực tế lại không đơn giản như vậy. Câu chuyện của hai người vốn dĩ là một bi kịch mở ra hàng loạt những bi kịch khác, tạo thành tấn bi kịch. Thân thể Hải Phong đã chết nhưng ma khí tích tụ trong người hắn thoát ra và âm thầm tồn tại bên ngoài. Đến khi đủ lớn mạnh, nó tìm đến vật chủ mới để xâm nhập, mê hoặc chủ nhân rồi dần dần biến thành kẻ thống trị. Người được chọn là Thân vương Nhật Tuấn. Hắn tu luyện thành công Tịch thuật, biến thành Quỷ vương thứ hai dìm biển người trong biển máu để đạt được sức mạnh và dục vọng. Nghe nói trận chiến năm đó rất kịch liệt. Cha tôi trên cương vị Thượng quân trực tiếp đối đầu với Thân vương, giằng co nhiều ngày liền, rốt cuộc phải hi sinh tính mạng để kéo hắn cùng tử trận. Khi ấy mẹ tôi đang thi triển phép Tiên tri cùng lão Trần, chẳng bao lâu sau qua đời vì phép thuật phản phệ.

Chuyện cũ lặp lại, Thân vương chết đi nhưng ma khí chưa bị hủy diệt, nó giống như đám mây đen lơ lửng trên bầu trời báo hiệu trận mưa máu sắp sửa đổ xuống vương quốc. Có người biết đến sự tồn tại của nó, có người không. Chuỗi tai họa hết thầy đều đang chờ người đủ năng lực hóa giải. Mà tôi, kẻ có phần nửa nguy cơ trở thành người Vô linh tin chắc rằng mình chẳng liên quan đến nhiệm vụ cao cả này. Tôi nghĩ tân Thượng quân là người có thể, mặc dù đến giờ ngài vẫn chưa xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6

Tôi coi như đã xác minh được thân phận của mình, một Quận chúa hữu danh vô thực nghèo rớt mùng tơi. Thật sự không hiểu nổi cha mẹ, có gì phải từ bỏ lâu đài Tử Tâm trắng lệ để chạy tới vùng núi rừng khi họ còn gầy mà sinh sống. Nghe tôi cần nhân, lão Trần cân nhắc hồi lâu mới trả lời: nguyên nhân có rất nhiều, một trong số đó là do tôi không có linh lực. Ban đầu, tôi ngỡ cha mẹ vì sinh ra một đứa con Vô linh mà xấu hổ với thiên hạ, phải đem tôi giấu kín. Lão Trần nhìn vẻ mặt thất vọng của tôi thì an ủi.

“Con đừng nghĩ linh tính. Bọn họ làm vậy chủ yếu là để bảo vệ con. Lúc con lên năm, mẹ con từng nhìn thấy cảnh con bị người ta đuổi giết thông qua Tinh cầu Tiên tri, từ đó bà ấy bị ám ảnh và có phản bảo hộ quá mức.”

Trông thấy ánh mắt sợ hãi của tôi, lão thêm vào. “Thật ra Tiên tri không phải thứ tuyệt đối, không hoàn toàn chính xác. Chỉ cần chút thay đổi ở hành vi hiện tại cũng có thể dẫn đến kết quả khác trong tương lai. Nếu điều tiên đoán là bất biến thì thuật Tiên tri coi như vô dụng. Sở dĩ người ta cần đến nó là để biết trước chuyện chưa xảy ra và xem xét điều chỉnh hành động để đạt được mục đích mong muốn. Nó giống như mê cung với hàng vạn lối đi khác nhau, mỗi con đường dẫn tới một đích đến riêng biệt, hoặc có khi chính là cái đích ban đầu.”

Kì thực tôi không quá tin tưởng vào thuật Tiên tri, vốn dĩ cho rằng nó rất mơ hồ, về sau trải qua nhiều lần kiểm chứng mới nhận thấy nó là lĩnh vực vi diệu tới nhường nào.

Trong tủ thuốc có vài loại dược liệu gần hết nên tôi cùng Thu Thủy ra ngoài mua thêm. Sói Tuyết tí tớn làm cái đuôi xù bám theo chúng tôi, hẳn là nó đã phát ngán với khoảng không gian chật hẹp đi từ căn phòng nọ sang căn phòng kia. Cái không khí nóng nực nơi phố phường tuy ồn ào nhưng khiến lòng người phần chần. Trên đường đi, chúng tôi tiện thể ghé qua các sạp hàng mua mấy thứ đồ hay ho. Đang lúc ngang qua tiệm bánh ngọt, từ xa bỗng vọng lại tiếng phụ nữ khóc nức nỏ. Chúng tôi lần theo hướng âm thanh phát ra, tìm đến ngôi nhà lớn với cổng mái vòm cuốn đầy dây leo nằm sâu trong con ngõ. Người phụ nữ đang đứng bên cửa mắt bình tĩnh kéo tay người đàn ông, giọng nói đứt đoạn.

“Y sư, cứu con ta... Xin hãy cứu nó... Hết bao nhiêu tiền cũng được. Chỉ cần...”

“Xin lỗi.” Người đàn ông nóng nảy ngắt lời. “Con trai người chết rồi. Người chết không thể sống lại.” Ông ta vừa nói vừa dùng sức rút tay lại, rảo bước thật nhanh về phía cổng rồi biến mất.

Thu Thủy vỗ vai tôi. “Đi! Chúng ta vào xem thế nào.”

Người phụ nữ vẫn thẫn thờ đứng trước thềm nhà. Mái tóc dài hơi rối của bà xõa tung như những ngọn cỏ khô héo. Bà giương đôi mắt đỏ hoe nhìn chúng tôi nghi hoặc.

“Các người là ai?”

“Ta là y sư.” Thu Thủy điềm đạm trả lời.

“Y sư?” Bà ta máy móc lặp lại, chột tính ngộ. “Người thật là y sư sao? Mau! Mau vào xem con trai ta. Xin người cứu nó!”

Chúng tôi lẳng lặng theo bà bước vào căn phòng cuối nhà. Trong không khí không ngập tràn mùi thuốc như tôi tưởng tượng. Trên chiếc giường đơn có một thanh niên trẻ đang nằm, hai mắt khép hờ và làn da không quá nhợt nhạt nhưng đã mất đi độ ẩm. Hắn nằm trong tư thế tay chân duỗi thẳng, vẻ mặt yên bình tựa hồ đang chìm trong mộng đẹp.

Thu Thủy ngồi xuống chiếc ghế bên giường, thuần thục bắt mạch và kiểm tra một số vị trí trọng yếu trên đầu. Tôi đứng cạnh người phụ nữ giữa không gian lặng ngắt như tờ, bị lấy cả sự căng thẳng của bà. Trông thấy Thu Thủy cau mày, khuôn mặt bà ta dường như tái thêm vài phần.

“Ta rất tiếc.” Thu Thủy cẩn thận liếc qua người phụ nữ, nói giọng rành mạch. “Con trai bà quả thực đã chết, vô phương cứu chữa.”

“Không thể nào.” Đôi môi bà run rẩy. “Mới hôm qua nó còn khỏe mạnh cùng đám bạn vào rừng. Tại sao tất cả những người khác đều không việc gì mà chỉ mình nó thành ra thế này? Tại sao... ông trời bất công như thế?”

Tiếng nói nghẹn lại trong cổ họng. Người phụ nữ lão đảo tiến về phía con mình, ngồi sụp xuống. Thu Thủy đưa mắt nhìn tôi ra hiệu. Chúng tôi an ủi bà mấy câu rồi khẽ khàng rời đi, nhưng có lẽ chẳng âm thanh nào lọt vào tai bà hiện giờ.

“Hắn thật sự đã chết sao?” Tôi dừng bước chân. Ngõ nhỏ vắng tanh không một bóng người. “Thật kì lạ! Thoạt nhìn chỉ như người bình thường đang ngủ.”

Thu Thủy không vội trả lời mà thận trọng nhìn trước ngó sau, kế tiếp tạo kết giới bao quanh chúng tôi để đảm bảo người khác không nghe lén rồi mới nói. “Hắn không trúng độc, không bị thương, ngay cả vết máu chảy cũng chẳng thấy. Thế nhưng hắn đã chết vì không còn linh hồn.”

“Cái gì?” Tôi kinh hãi. “Sao tự dưng lại mất linh hồn?”

Giọng nàng trở nên nghiêm nghị. “Ta đoán là tà thuật. Chỉ loại phép thuật tàn độc ấy mới có thể rút đi linh hồn mà không để lại bất kì vết tích nào.”

“Tà thuật chẳng phải từ lâu đã bị cấm sao?” Tôi nhủ mảy.

“Bị cảm không có nghĩa là biến mất, bằng cách này hay cách khác, vẫn có nhiều kẻ ngấm ngầm lưu truyền và tu luyện. Chúng bỏ qua mọi giá trị đạo đức để đạt được sức mạnh một cách nhanh chóng, đồng thời che đậy đủ khôn khéo để khỏi bị tổng giám. Đó là những kẻ tham vọng bảo mồn nhân tâm.”

“Chờ đã, sử dụng tà thuật cũng coi như là hành vi nguy hiểm. Nếu đơn thuần chỉ muốn giết người thì hẳn nên dùng phép thuật thông thường.”

“Đúng vậy. Rất có khả năng cướp linh hồn mới là mục đích thật sự của tên sát nhân. Có một loại pháp khí tên gọi Tam Giác Hồn, chuyên dùng để lưu giữ những linh hồn vừa rời bỏ cơ thể, chính cha ta đã sử dụng nó để bảo vệ linh hồn mẹ ta khỏi tan biến.”

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ. Trong trí óc hiện lên hình ảnh chàng thanh niên nằm bất động không chút thương tổn, chột lóc lên hi vọng. “Cơ thể người kia hoàn toàn nguyên vẹn. Nếu tìm lại được linh hồn bị đánh cắp thì có cơ may cứu sống không?” Lão Trần từng nhắc đến một loại phép thuật gọi là Di hồn nhập thể mà chính bản thân tôi đã nghiệm qua. Nó cho phép tách riêng rẽ linh hồn và thể xác rồi sau đó nhập lại.

“Không được.” Thu Thủy vươn tay đón chiếc lá vàng vừa rụng xuống, xin màu, héo úa. “Trong y học có một liệu pháp chữa bệnh đặc biệt, tên gọi Di hồn nhập thể. Người ta sẽ tách linh hồn ra khỏi thân xác rồi đưa vào Tam Giác Hồn để bảo vệ, còn thân thể được chữa trị theo chu trình bằng nhằm phục hồi các thương tổn. Nghe qua có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế các y sư rất hiếm sử dụng, bởi nó chẳng mấy khả thi. Thứ nhất, chu trình bằng là quá trình chữa lành cực kì phức tạp. Việc điều trị cho cơ thể “chết” hiển nhiên khó khăn hơn nhiều so với cơ thể sống thông thường, đa phần không thể chữa khỏi hoàn toàn các vết thương hay tiêu trừ hết mầm bệnh. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu dẫn tới hạn chế thứ hai: linh hồn không dung nhập được vào cơ thể ban đầu. Việc tách hồn khỏi xác là điều không quá khó để thực hiện, nhưng đưa nó trở lại sau quá trình trị liệu thì gần như bất khả thi. Vì thân thể chưa hết bệnh hoàn toàn nên chẳng thể cùng linh hồn hợp nhất, cũng giống như việc tổn thương quá nặng khiến con người chết đi, hồn lìa khỏi xác. Trừ phi cả thể xác và linh hồn đều khỏe mạnh thì tỷ lệ thành công cao hơn. Mà tình trạng sức khỏe tốt thì người ta chẳng có lý do gì để mạo hiểm làm thuật này. Nhưng điều trọng yếu của bất cứ phương thức Di hồn nhập thể nào, chính là một phần hồn nằm lại cơ thể.”

“Một phần hồn?” Tôi sững sờ.

“Đúng thế.” Thu Thủy nghiêm túc gật đầu. “Hãy tưởng tượng nó giống như một móc đánh dấu, một điểm kết nối, hay một vật trung gian để đưa linh hồn hòa nhập với cơ thể ban đầu. Thiếu nó là mất đi toàn bộ liên kết.”

“Ta hiểu rồi. Tức là người kia không có phần hồn nằm lại cơ thể, nên dù có tìm được linh hồn cũng không cách nào đưa chúng hòa làm một.”

Thu Thủy thở dài. “Chỉ tội cho mẹ hắn, phải đón nhận cái chết không rõ nguyên do của con trai, cũng chẳng thể điều tra khi không hề có dấu hiệu hay chứng cứ. Thật quá đổi oan ức.”

“Thế giới vốn dĩ không công bằng.” Tôi lắc đầu. “Nhưng thật ra công bằng cũng chỉ là một khái niệm tương đối mà thôi.”

Thu Thủy vung tay hóa giải kết giới. Chúng tôi tiếp tục đi hết con ngõ ra tới đường lớn, vừa đi nằng vừa kể. “Khi mẹ ta mang thai, cha ta đã lường trước kết cục của bà ấy. Vậy nên linh hồn vừa thoát ra ông đã kịp thời giữ lại và tách một phần hồn đặt trong cơ thể. Hàng trăm năm qua ông không ngừng tìm kiếm được liệu, hao tâm tổn sức điều dưỡng một thân xác đã chết, cho đến tận bây giờ, việc quan trọng nhất là đưa linh hồn trở lại thì chưa có cách nào vẹn toàn.”

Cố tình làm trái quy luật tự nhiên là phải chấp nhận đánh đổi, tôi nhủ thầm, có khi cái giá đắt tới không ngờ.

Thu Thủy đưa tôi đến khu chế được nằm ở ngoại thành. Nơi này thuộc sở hữu của một gia tộc giàu có, chuyên sơ chế và phân phối dược liệu trên khắp vương quốc. Tuy nhiên, tiền tài của họ chủ yếu đến từ việc luyện thuốc và bán thành phẩm. Không chỉ riêng quốc gia này mà còn ở hầu hết các nơi khác, hai ngành nghề hấp dẫn nhất là chế tạo vũ khí và luyện dược, đa phần rơi vào tay một số gia tộc lớn nhất định, giúp họ trở nên giàu có chẳng thua kém gì tầng lớp quý tộc. Những loại hàng hóa đặc thù ấy không thể dùng phép thuật biến ra mà phải mua bằng tiền.

Việc sản xuất chúng đòi hỏi rất nhiều yếu tố, bao gồm kỹ thuật tinh tế và tài năng của người làm, khoản vốn lớn cho nguyên liệu cùng với những công thức bí mật chỉ lưu hành nội bộ gia đình. Phần lớn y sư chữa bệnh nhưng không thể luyện thuốc. Trường hợp hội tụ cả hai năng lực như thân y Việt Thanh tương đối hiếm. Thường những người có tài như thế sẽ được các gia tộc lôi kéo, thông qua một vài cách thức ví như hôn nhân để trở thành người trong gia tộc, nhờ đó họ giảm bớt đối thủ tiềm năng và tiếp tục đứng vững trên thương trường. Quả nhiên, độc quyền đi liền với lợi nhuận.

Thu Thủy là khách quen nên được dẫn vào kho dược liệu để tự do lựa chọn, còn tôi vật vờ đội bên ngoài. Quang cảnh ở đây rất đẹp. Thảm cỏ xanh mơn mẫm phủ lên khu đất rộng sắc màu hoang dại. Những loài hoa khác nhau được trồng thành cụm bao quanh ngôi nhà. Gần đó có con sông vắt qua, dòng nước trong nhuộm màu cây lá, bên trên lác đác mấy chiếc lá vàng lênh bênh như những con thuyền bé xíu. Phía kia sông là cánh rừng rộng lớn. Nó rậm rạp và có vẻ âm trầm hơn rừng thùy trúc tôi từng ở.

Đang mải mê chiêm ngưỡng cảnh sắc, chợt bóng người thỉnh thoảng đứng cạnh khiến tôi giật mình. Người đàn ông mặc trang phục giống hệt người tiếp đón Thu Thủy vừa nãy, có lẽ cũng là người nơi đây. Tuy nhiên, ánh mắt ẩn chứa điều gì đó bất thường khiến tôi không thoải mái.

Hắn mở miệng trước khi tôi kịp lên tiếng. “Chủ nhân ta đang chờ người. Hãy theo ta đến gặp ngài.”

Tôi ngỡ ngàng. “Chủ nhân người là ai?”

Hắn đáp lập lò. “Gặp rồi sẽ biết.” Sau đó quay người đi trước dẫn đường. Tôi chần chừ nhìn về phía kho thuốc, thấy Thu Thủy vẫn chưa có dấu hiệu đi ra, bản tính tò mò trỗi dậy thôi thúc đôi chân rảo bước theo kẻ lạ mặt. Xác định phương hướng hẳn đang tiến đến, tôi nghi hoặc hỏi. “Chủ nhân người đang ở trong rừng?”

Thật quái đản! Tôi nghĩ thầm. Theo lẽ thường việc gặp mặt nên diễn ra trong phòng khách với tách trà nghi ngút khói, đằng này phải vào tận rừng sâu heo

hút, càng đi càng thấy mùi mờ ám.

Tên kia không trả lời mà vẫn di chuyển đều đều. Tôi theo phản xạ tăng tốc để đuổi kịp hắn. Cho dù đang là ban ngày mặt trời và chói lọi trên đỉnh đầu, nắng xuyên qua các tán lá rậm rạp chỉ còn là chùm sáng nhỏ đan xen bóng râm chằng chịt. Tôi thấy lạnh lạnh, không phải do nhiệt độ mà bởi cảm giác bất an mơ hồ, rồi cuộc dứt khoát dừng lại. Sói Tuyết đứng bên cạnh đảo dốc ngoảnh quanh. Các bóng đang trước chậm chậm xoay người. Mắt tôi mở lớn, khuôn mặt người đàn ông đã được thay thế bằng mặt nạ đen in hình đầu lâu xương chéo trắng hếu. Trang phục của hắn cũng đổi thành bộ đồ đen thui với chiếc áo choàng có mũ trùm kín đầu, đuôi dài chấm đất. Kiểm chế nỗi bất an mỗi lúc một dâng cao, tôi cố giữ giọng điệu bình tĩnh.

“Người theo dõi ta?”

Trên cả quảng đường tối khu chế được, tôi đã cảm giác là lạ, tựa như có ánh mắt đang theo dõi mình. Khi hỏi Thu Thủy, nàng lắc đầu bảo chẳng thấy gì, thậm chí còn trêu đùa. “Phải chăng có linh hồn vất vưởng nào đấy bị sắc đẹp của người quyến rũ nên một mực bám theo.”

Nghe nàng phủ nhận, tôi cũng không nghĩ thêm, cho rằng mấy thông tin vừa tiếp nhận xoay quanh phép Di hồn nhập thể khiến mình đắm ra hoang tưởng. Hiện nhiên, vừa chứng kiến cái chết của người khác, cảm xúc vẫn chưa thể ổn định. Hiện giờ tôi mới tính đến khả năng kẻ bịt mặt vẫn ngầm bám theo mình từ lúc ấy, có thể hắn dùng phép Tàng hình nên Thu Thủy không nhận ra.

“Người muốn gì?” Thái độ im lặng của hắn khiến tôi hơi bức bối. Ngay giây tiếp theo hắn dùng hành động đáp trả. Tôi hoảng hốt né qua một bên, vừa hay tránh được tia sáng bắn tới. Trong tay hắn xuất hiện sợi xích sắt màu đồng với quả cầu gai gắn ở đuôi. Hắn dùng thứ pháp khí này trực tiếp tấn công tôi, mục đích đã quá rõ ràng.

“Tại sao muốn giết ta?” Tôi vừa né tránh vừa quát lớn. “Người là ai? Ta có thù oán gì với người mà mới gặp đã giết?”

Đáp lại tôi chỉ là ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao. Tôi kinh ngạc thấy mình hôm nay đặc biệt nhạy bén, giác quan thứ sáu cơ hồ phát huy tiềm lực tích trữ suốt mấy chục năm qua. Nó giúp tôi phán đoán chính xác hướng tấn công của tên kia để kịp thời tránh đi, nhưng cũng chỉ được mấy lần đầu, bởi tốc độ của người bình thường không thể sánh kịp tốc độ của tia sáng phép thuật, cho dù đã biết trước đích đến của nó.

Tôi thậm chí không có chút thời gian hờ để xoay người bỏ chạy. Khi tôi ngã xuống để tránh một đòn tấn công, tia sáng khác đã lao đến tựa mũi tên từ thần. Sói Tuyết kịp thời biến ra tấm chắn sáng cản lại. Động vật không có năng lực tạo lập kết giới như con người. Các tia sáng bị tấm khiên bảo vệ vô hình của Sói Tuyết làm cho tiêu biến, cái sau tiếp nối cái trước dồn dập. Tên sát thủ vẫn giữ vẻ ung dung như đang chơi trò mèo vờn chuột, có lẽ hắn đã nhận ra tôi không có phép thuật, sớm hay muộn cũng phải buông tay chịu chết. Tôi thử dùng bùa Dịch chuyển để chạy trốn như lần trước, nhưng vô dụng. Ngay lập tức tôi nhận ra, kết giới hắn thiết lập khiến lá bùa bị hạn chế và tôi cũng chẳng cách nào thoát khỏi khu vực này.

Qua khoảng thời gian ngắn, tấm chắn sáng Sói Tuyết tạo ra đã trở nên vô cùng yếu ớt, linh lực của nó bị tiêu hao nhanh chóng. Hiện nhiên nó mới chỉ là con sói chưa trưởng thành và thời gian tu luyện chưa nhiều. Khoảnh khắc tấm chắn sáng bị phá vỡ, tôi cố sức đẩy nó sang một bên trong sự tuyệt vọng chấp nhận số mệnh. Mục tiêu của tên sát nhân là tôi, hi vọng hắn có thể buông tha cho Sói Tuyết chạy trốn. Điều mẹ tôi tiên tri nay đã trở thành sự thật. Chưa bao giờ tôi khát khao linh lực đến thế. Tôi hận sự vô dụng của bản thân, hận cái cảm giác bất lực một chiều cũng chẳng thể chống đỡ.

Đột nhiên trong tích tắc ngắn ngủi, một nguồn năng lượng từ đâu xuất hiện chạy loạn khắp cơ thể như núi lửa chực phun trào. Nó hóa thành kết giới bảo vệ tôi khỏi sự tấn công kẻ tiếp. Ngay sau đấy, chân tay tôi bủn rủn ngã vật xuống đất tựa hồ đã trút ra tất cả sức lực cuối cùng. Mắt tôi vẫn trừng lớn. Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ đang nhếch môi cười đắc thắng, chậm rãi nhắm nháp vị khoái trá trước động tác gãy gập cuối cùng của con mồi.

Bỗng có luồng sáng từ trên lao xuống và thẳng vào bụng hắn, đẩy hắn lao đảo lúi về sau mấy bước. Tà váy xanh phát phơ giữa không trung che khuất tầm nhìn. Tôi ngỡ ngàng thấy quanh mình vừa xuất hiện một bảo quang. Khác với kết giới có thể hóa giải dễ xâm nhập, bảo quang bắt buộc phải phá vỡ. Nó bền vững hơn nên dĩ nhiên tiêu tốn nhiều linh lực hơn để tạo lập, thường chỉ ở phạm vi quanh người. Nó trong suốt và có màu như bong bóng xà phòng, còn kết giới thì vô hình. Những tia sáng đánh về phía tôi đều bị bảo quang cản lại. Cách đó không xa, hai người đang giao tranh kịch liệt, động tác nhanh như chớp. Thế rồi tên áo đen xoay lưng bỏ chạy. Thoáng thấy cô gái định đuổi theo hắn, tôi thắng thốt gọi lớn. “Lam Hương!”

Nàng khựng lại chốc lát, ngoảnh đầu nhìn tôi, miệng mấp máy không thành tiếng. Tôi đọc khẩu hình dịch ra hai chữ “Xin lỗi.” Bọn họ đều đã biến thành những chấm đen mất hút.

Tôi không hiểu, rõ ràng chính nàng vừa cứu tôi, vì sao phải xin lỗi? Mỗi lần gặp đều ngắn ngủi, vội vã. Chúng tôi lướt qua nhau chớp nhoáng như hai kẻ xa lạ, cho dù sự thực chẳng phải thế. Nàng không che mặt. Tôi liếc mắt đã nhận ra đó là người chỉ tôi cách liên lạc với thần y Việt Thanh. Khi nghe tôi miêu tả, lão Trần liền khẳng định. “Hắn là Lam Hương.” Cũng giống như lão, nàng từng là học trò của mẹ tôi và sống với gia đình tôi một thời gian. Khi tôi mới được mấy tuổi, nàng đã rời đi vì mâu thuẫn. Đó là chuyện riêng giữa mẹ tôi và nàng mà ngay cả lão Trần cũng không biết cụ thể. Lão chỉ lờ mờ đoán rằng mẹ tôi phản đối chuyện nàng giữ liên lạc với một người, còn nàng lại bỏ đi theo người đó trăm năm qua chưa từng trở về. Nay vô tình gặp mặt, nàng không ngăn ngại giúp tôi nhưng cũng chẳng tỏ vẻ gì muốn kết thân. Tâm tư con người thật phức tạp.

Chẳng mấy khi tôi mặc đồ trắng, mặc dù tôi rất thích và cho rằng đó là sắc màu cực kì thuần khiết, tao nhã. Lý do rất đơn giản, tôi sợ bẩn, đã thế còn không có phép thuật tẩy sạch bất cứ lúc nào như người ta, chỉ đành ngắm từ xa trong lòng nhức nhối. Được nỗi hôm nay tôi nổi hứng diện nguyên chiếc váy trắng toát ra ngoài, lẫn lộn một vòng biến thành màu cháo lòng. Đuôi váy nam nhô, chỗ thì bị cháy sém, chỗ thì rách tả tơi như bị đàn chuột vầy quanh gặm nhấm. Tóc tai rũ rượi, mặt mày lem luốc. Tôi mang theo bộ dạng lếch thếch cố lết ra khỏi rừng. Bảo quang chỉ có hiệu lực trong phạm vi nhất định, khi người tạo lập đã đi xa, nó tự nhiên sẽ biến mất.

Thu Thủy đang đảo mắt khắp nơi tìm người, vừa trông thấy tôi liền cuống quýt chạy tới, lo lắng hỏi. “Đã xảy ra chuyện gì? Sao người biến thành thế này?”

Tôi xua tay. “Không có gì. Bị chó dại đuổi cắn mà thôi.”

“Chó dại?” Nàng nghi hoặc liếc qua Sói Tuyết.

“Không phải nó. Nó là sói.” Giọng tôi thều thào như sắp chết. Chân không chịu nổi sức nặng của cơ thể khuy xuống. Trước lúc ngất lịm, tôi cảm giác được Thu Thủy cầm tay mình bắt mạch rồi vui sướng reo lên. “Linh lực! Người không phải người Vô linh. Linh lực của người đã bộc lộ.” Bấy giờ tôi mới miễn nguyện thiếp đi, chẳng còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7

Khi tỉnh dậy ngoài trời đã tối mịt, tương phản với viên dạ minh châu chiếu sáng căn phòng. Thu Thủy đang ngồi chống cằm vẫn lơ suy nghĩ. Mái tóc dài của nàng được tết gọn thành búi nhỏ vắt qua vai. Tay áo rũ xuống mặt bàn, ánh mắt lơ đãng liếc qua tôi rồi ngừng lại, miệng cười rạn rở. “Người tỉnh rồi?”

Tôi ngó quanh, phát hiện mình đang ở trong căn phòng lão Trần từng nằm mấy ngày trước. Thu Thủy nhanh nhẹn chạy đến đỡ tôi ngồi dậy. Tôi nhận lấy viên thuốc trong tay nàng, ngoan ngoãn uống vào.

“Còn thấy đau chỗ nào không?” Nàng ân cần hỏi.

Tôi thử duỗi tay chân rồi vận người mấy cái, cảm giác vô cùng sảng khoái. Mấy vết bầm tím đều đã biến mất nhanh chóng khiến tôi hơi bất ngờ. “Thật kì diệu! Ta hiện giờ khỏe như trâu vậy.”

“Loại trâu nghe được câu này sẽ cảm thấy bị sỉ nhục.” Giọng điệu giễu cợt của lão Trần vang lên sau cánh cửa. Lão đi xuyên qua nó tiến vào trong.

Thu Thủy cười hi hi giải thích. “Người bị ngắt do linh lực vừa xuất hiện đã tiêu hao quá độ, dẫn tới rối loạn. Thuốc chỉ có tác dụng điều hòa linh lực, mấy vết thương ngoài da tự khỏi nhờ nguồn năng lượng trong cơ thể. Người có phép thuật đồng nghĩa với việc có năng lực tự chữa lành, đương nhiên với vết thương nhỏ không nghiêm trọng, nếu bị trúng độc hoặc bị thương do pháp khí thì phải nhờ đến thuốc và y sư.”

“Quả nhiên, có linh lực tốt hơn hẳn.” Tôi cảm thán, nhìn khuôn mặt không chút sắc thái của lão Trần thì hơi mất hứng. “Sao lão chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên vậy? Cũng không hề lo lắng? Con vừa trải qua tình cảnh thập tử nhất sinh đấy.”

Lão hất cằm. “Chẳng phải đang sống sờ sờ đó sao?”

“Làm người không thể vô tâm như thế được. Lúc lão bất tỉnh con còn khóc ngập một dòng sông ấy.”

Lão không thèm tranh luận với tôi mà quay sang Thu Thủy. “Việt Thanh đang tìm người.” Nàng hiểu ý gật đầu, dặn dò tôi mấy câu rồi đi ra. Tôi thu lại nụ cười, đổi giọng nghiêm túc hỏi. “Có phải lão đã biết trước chuyện này?”

Lão nhún vai. “Ta không biết trước. Ta chỉ đoán đúng mà thôi. Thế nào? Ai muốn giết con?”

Tôi kể ngắn gọn sự việc mới xảy ra. Lão nghe xong thì nhún mày. “Phức tạp hơn ta tưởng. Đợi mai quay về rừng thủy trúc, ta sẽ giải thích rõ hơn.”

“Nhanh vậy sao?” Tôi nhồm dậy. Khó khăn lắm mới tìm được một người bạn hợp ý, chưa kịp thân thiết đã phải rời đi.

“Không lẽ còn muốn ở đây làm phiền người ta.” Thấy tôi bĩu môi, lão thêm vào. “Đã đến lúc con cần học phép thuật. Về nhà ta sẽ dạy con những phép cơ bản trước tiên.”

Lời hứa của lão khiến tôi cả đêm không ngủ được vì quá phấn khích. Vốn dĩ tôi luôn tâm niệm trong đầu mình là người Vô linh, cả đời này cũng đừng nghĩ tới việc sử dụng phép thuật. Linh lực là thứ tôi hằng khao khát mà không thể chạm đến, chỉ đành chấp nhận. Nay nó đột nhiên rơi trúng người khiến tôi có phần không kịp thích ứng. Rốt cuộc cũng được coi là một người bình thường như số đông, cảm giác thật tuyệt.

Hôm sau, tôi mang theo đôi mắt gấu mèo từ biệt cha con thần y. Thu Thủy lưu luyến tiễn chúng tôi ra tận cổng, vội vàng dúi vào tay tôi túi Càn Khôn chứa đầy thuốc và bảo bất cứ khi nào cũng có thể tới tìm nàng, nếu chuyển chỗ ở nàng sẽ viết thư báo cho tôi biết. Tôi thấy cha con nàng chẳng khác nào dân du mục, dưng trại hết chỗ nọ đến chỗ kia. Chuyện phiền phức này bọn họ làm mãi không biết mệt mỏi.

Nhờ phép Dịch chuyển của lão Trần, tôi trở lại Quang thành không tốn chút sức lực. Được nửa đường tôi nói với lão. “Lão về nhà trước đi, con gặp bạn một lát rồi quay lại sau.”

Lão không hỏi thêm mà chỉ nhắc nhở. “Đi sớm về sớm.” Thoáng cái đã chẳng còn bóng dáng.

Tôi cùng Sói Tuyết di chuyển theo hướng Tinh Hoa đài. Người quản lý biết tôi không đến biểu diễn nhưng vẫn tiếp đón niềm nở. Lúc bước trên hành lang, hân hạ giọng thì thầm: “Tiểu thư thật may mắn. Vị đại gia kia dường như rất thích tiết mục của người. Ngài ấy đã đặt mua vé tất cả các buổi biểu diễn người tham gia, tới khi đó người tha hồ kiếm tiền thưởng.”

Vị đại gia mà quản lý nhắc tới, không ai khác chính là người đã hào phóng chi ra lượng lớn Tinh tú cầu cho tiết mục của tôi lần trước. Hân tên gọi Lâm Khánh, tuổi trưởng thành hai mươi lăm. Người đạt được độ tuổi trưởng thành này pháp lực chắc hẳn rất cao. Trong ấn tượng của tôi về lần gặp đầu tiên, hân mang vẻ lịch lãm của một quý ông, giọng nói dễ nghe và tính cách cởi mở, không có sự huênh hoang của nhà giàu mới nổi. Thế nhưng phục sức trên người hân cũng đủ cho biết đây là người có tiền. Dễ hiểu tại sao tên quản lý đối tốt với tôi, không phải do bản thân tôi mà là nhờ ảnh hưởng từ vị “khách sộp”.

Tiếng sáo văng vẳng trên tầng ba khiến tôi bị thu hút. Ngoánh đầu nhìn lại, tên quản lý đã biến mất không dấu vết. Tôi bước đến bên cửa thì dừng chân. Tiếng sáo đang nghe rõ mồn một bỗng dừng im bất, cánh cửa tự động mở ra mang theo mùi tinh dầu hương thảo khuếch tán. Lâm Khánh đứng bên cửa sổ. Nâng nhật phũ lên người hân đường viền sáng mờ mờ, cuốn lấy cây sáo ngọc trong tay khiến nó dường như trở nên trong suốt.

“Không ngờ người còn biết thổi sáo. Nghe rất hay.” Tôi thực lòng khen ngợi, chỉ thấy khuôn mặt hân hơi chùng xuống về thất vọng, ngay sau đấy che giấu bằng nụ cười thân thiện. “Người thật sự không có chút ấn tượng nào ư?”

Tôi rút rè lắc đầu, chẳng hiểu sao trong lòng nảy sinh cảm giác hổ thẹn. Hân thở dài đi ngang qua tôi mở cửa ra ngoài, đứng trên hành lang hai mắt nhắm lại, nét mặt tập trung cơ hồ đang niệm chú. Thoáng chốc, một vật thể từ trên trời lao thẳng về phía hai người. Nó di chuyển rất nhanh, đến gần tôi mới nhận ra là một con Phượng điều.

Sải cánh của nó khá rộng, bộ lông trắng muốt như chim bồ câu nhưng không mượt bằng lông Sói Tuyết, cả mắt và mỏ đều màu nâu. Vì hình thể quá lớn nên nó không đậu được trong hành lang mà phải bay vòng vòng bên cạnh. Mỗi lần nó đập cánh tạo ra luồng gió mạnh thổi tóc tôi rối bù, Sói Tuyết cũng bị biến thành cục bông xù tức giận nhìn nó cánh cáo. Phượng điều là vật cưỡi tương đối phổ biến ở đây, tuy rằng giá thành khá cao. Tôi thêm thường có một con từ rất lâu mà vẫn chưa đủ tiền mua. Mỗi lần lễ bước trên via hè, tôi đều cúi nhìn Sói Tuyết nhỏ bé dưới chân, thầm ước nó là một con ngựa hoặc một con Phượng điều thì tốt biết mấy.

Lâm Khánh lịch sự giúp tôi trèo lên lưng Phượng điều. Tay tôi run run túm chặt một nắm lông cứng, thiếu điều ôm cổ nó nằm rạp xuống. Nó lao vút đi như mũi tên bắn vào khoảng không. Nhờ kết giới bảo vệ của Lâm Khánh, tôi không cảm nhận được lực cản của gió, chỉ nghe tiếng ù ù bên tai. Chẳng mấy chốc Phượng điều đã đổi hướng chúi đầu xuống phía dưới. Tốc độ bay chậm lại, nó duyên dáng hạ cánh trên đồng cỏ mênh mông. Những đóa hoa cát tiên đang kì nở rộ nhuộm trắng cả cánh đồng.

“Đẹp quá!” Tôi không kìm được thốt lên. Cánh hoa nhẹ nhàng theo gió bay bay như tuyết phát phơ. Chúng bám đầy quanh Sói Tuyết, phủ lên người nó tầng lông mới.

Lâm Khánh lơ đãng dời mắt ra xa. Tựa hồ đang hồi tưởng miền kí ức đẹp đẽ, khóe miệng hân cong lên thành nụ cười. Tôi im lặng theo hân tiến về phía gốc cây lớn ven đồng cỏ. Bên cạnh có vài mỏm đá thô sơ. Tôi chọn một khối đá bằng phẳng làm ghế ngồi. Sói Tuyết thoăn thoắt trèo lên đỉnh cao nhất, khệnh khạng vẩy đuôi nằm ườn xuống về oai phong lẫm. Lâm Khánh biến ra chiếc ghế tựa đặt cạnh tôi. Hai tay hân thoải mái đan sau gáy, áo khoác không cài cúc hở hững hờ buông xuống, thoạt nhìn mất đi vẻ chính tề trước đấy.

“Tại nơi này, lần đầu tiên ta gặp một người.” Hân mở miệng phá tan bầu không khí tĩnh lặng. Tôi điều chỉnh tư thế ngồi, nghiêng đầu nhìn sang đầy hứng thú.

“Nàng ấy mặc một chiếc váy trắng, trắng hơn cả màu hoa cát tiên, trên người không đeo bất kỳ loại trang sức nào.”

Tôi buột miệng hỏi: “Nàng có xinh không?”

Hân cười cười: “Nàng rất đẹp. Trong khoảnh khắc bắt gặp ta đã nghĩ, đây là cô gái đẹp nhất mình từng trông thấy. Nàng cũng hát rất hay. Ta không bỏ lỡ bất kì cơ hội nào để được nghe giọng hát của nàng, cố gắng tìm hiểu những ca khúc nàng yêu thích, ngay cả việc học thổi sáo cũng chỉ để có cơ hội cùng nàng hoà tấu.”

Tôi tò mò: “Rồi sao?”

Hân thở dài: “Nàng chưa từng cho ta cơ hội ấy. Nàng rất bướng bỉnh và kiêu kì. Nhưng chính sự cao ngạo của nàng càng khiến ta muốn theo đuổi và chinh phục.”

Tôi nghe xong trầm nghĩ. Người không có được sẽ khiến hân khao khát, nhưng một khi đã nắm chắc trong lòng bàn tay, liệu hân còn trân trọng như hồi đầu?

“Bây giờ người với nàng thế nào?”

“Chẳng có gì tiến triển. Thật ra nàng ấy...” Hân ngập ngừng không nói hết câu, cân nhắc giây lát bỗng dừng đề nghị: “Hay là người múa một điệu tại đây đi?”

Tôi hơi sùng sốt nhưng vẫn thoải mái nhận lời: “Được. Tuy nhiên không có nhạc đệm, chắc hẳn sẽ rất kì cục.”

Hân lắc lắc cây sáo trong tay: “Đừng quên ta còn có nó.”

Tiếng sáo của hắn trong veo và êm ái, không phải điệu nhạc buồn buồn, sâu lắng trước đây mà nhịp điệu dồn dập hơn, có vẻ là một khúc hát tươi vui. Tôi nhún chân nhảy ngẫu hứng theo tiếng nhạc, tà váy quét qua mang theo vệt gió cuốn lấy những cánh hoa nhẹ tênh. Sáo ngọc đặt bên môi hắn tỏa ra thứ ánh sáng lam dịu dàng. Đôi mắt hắn nhìn thẳng, tròng mắt đen láy như được bọc trong đốm lửa bập bùng. Tôi kết thúc điệu nhảy bằng một động tác nâng váy hơi cường điệu. Lâm Khánh lại gần giúp tôi phủi đi mấy cánh hoa bám trên tóc, mỗi cử chỉ đều tao nhã như con người hắn.

“Cảm ơn.” Hắn nói khẽ.

Kế tiếp, chúng tôi dịch chuyển tới dòng sông gần kề. Tôi nhìn mấy hàng cây bụi cỏ ven bờ, buột miệng thốt lên. "Hình như ta đã từng tới đây."

Lâm Khánh tỏ vẻ ngạc nhiên, vội vàng hỏi. "Người nhớ ra rồi?"

"Không. Chỉ cảm thấy đôi chút quen thuộc." Tôi lúng túng thú nhận. "Chúng ta từng gặp nhau ở nơi này ư?"

Hắn lắc đầu chẳng chịu giải thích. Tôi vẫn luôn có cảm giác hắn đang che giấu tôi chuyện gì đó.

Bất chợt Sói Tuyết nhảy phốc đến bên tôi. Đôi mắt nó láo liên về cảnh giác. Bóng người vừa xuất hiện sau lưng Lâm Khánh cung kính cúi đầu với hắn. Bọn họ chăm chú nhìn nhau không nói một lời, chắc hắn đang dùng Âm âm để trao đổi thông tin. Rồi người kia biến mất lặng lẽ như lúc đến. Trong khoảnh khắc, tôi nhận thấy trên khuôn mặt Lâm Khánh có một biểu cảm rất khác.

“Xin lỗi. Ta có việc phải đi bây giờ.” Giọng hắn áy náy và trước lúc rời khỏi vẫn không quên đưa tôi trở lại Quang thành, thật sự là một quý ông chu đáo. Hàng quán đều đã mở ven các dãy phố. Chúng tôi nói mấy câu tạm biệt rồi tiến về hai hướng ngược nhau trên con đường, bỏ lại sau lưng cả khoảng vắng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 8

Trong rừng thủy trúc, chuỗi ngày hành xác của tôi bắt đầu. Lão Trần nhét tôi vào khóa học phép thuật cấp tốc với lịch trình dày đặc từ sáng sớm cho đến tối mịt, ngay cả lúc ngủ tôi cũng mơ thấy chú ngữ bay lượn vờn trong đầu. Lão dọa tôi, nếu không nỗ lực tu luyện thì khoảng thời gian đạt ngưỡng trưởng thành càng dài, tương ứng với tuổi trưởng thành càng lớn và ngoại hình của tôi phải giữ mãi ở mức tuổi ấy. Vì mục tiêu tuổi trẻ và sắc đẹp, tôi không ngại gò ép bản thân mình vào quá trình rèn luyện kham khổ. Cho dù cuối ngày mặt phờ phạc như cái cây héo quắt, cũng phải cố nhắm thêm hai lượt lý thuyết rồi mới nhắm mắt ngủ say như chết.

Lão Trần thấy vậy xem chừng khá hài lòng. Một ngày đẹp trời, lão đưa tôi số tiền lớn để tôi tự chọn phần thưởng cho mình. Trước khi đi lão cẩn thận nhắc nhở, hiện giờ hàng giả hàng nhái nhan nhản trên thị trường như nấm mọc sau mưa, mang hình dáng nhân mã y hệt hàng thật, dặn tôi phải xem xét kỹ lưỡng, đừng tham đồ rẻ mà mua phải hàng rởm. Năm ngoái lão đang đi trên đường thì gặp một người bán hàng rong, thấy giá hơi liền mua ngay không suy tính, nào ngờ mua phải con dao vừa chặt khúc xương đã rụng mất cán. Từ đấy lòng tin của lão bị lung lay trầm trọng.

Tôi vâng lời lão tìm đến một tiệm pháp khí uy tín, khi mà quy mô và thương hiệu cũng khiến người ta tin tưởng vài phần. Vừa bước vào cửa, bên tai đã truyền tới giọng nói lãnh lút.

“Cửa hiệu pháp khí Vô Song xin kính chào quý khách. Chúc quý khách một ngày tốt lành!”

Con vẹt với chiếc mỏ vàng chóc và bộ lông sặc sỡ như bị đổ cả bảng màu đang làm động tác cúi người. Thế rồi nó nghiêm chỉnh đậu trên giá gỗ hóa thân thành con chim bất động, chỉ có đôi mắt không ngừng láo liên về tình quái. Sói Tuyết nghịch ngợm nhe răng về phía nó, gầm gừ mấy tiếng dọa nạt. Tôi thấy chân nó run run suýt rơi xuống, ngay cả tròng mắt cũng chẳng dám nhúc nhích.

Người đàn ông từ sau quầy bước tới cùng với nụ cười thương mại thường trực trên môi. Ông ta liếc nhanh qua tôi, đồng thời cất giọng đơn đả. “Tiểu thư đến xem pháp khí phải không? Ở đây có rất nhiều mẫu mã để lựa chọn. Người muốn loại pháp khí gì?”

Tôi phát tay. “Tạm thời chưa nghĩ ra. Để ta xem qua trước đã.”

“Được. Xin cứ tự nhiên. Nếu cần thì gọi ta.”

Ông ta biết ý lui về quầy thanh toán. Tôi tự do dạo quanh các gian hàng, vừa đi vừa quan sát. Pháp khí phân theo chủng loại và thuộc tính, đa phần được treo trên tường, số ít nằm dưới các kệ gỗ. Chỉ riêng kiếm cũng có cả trăm kiểu để lựa chọn. Tôi lượn hết căn phòng nọ đến căn phòng kia, nhìn tới hoa cả mắt. Gian phòng cuối bày biện khác hẳn, nó không hào nhoáng mà cũ kỹ và lộn xộn như một nhà kho. Có mấy thứ pháp khí chất thành đống trên nền nhà, không gắn bằng giá, đến gần còn ngửi được mùi ẩm mốc ngai ngái khiến người ta vừa ló mặt vào đã muốn quay đi.

Ánh mắt tôi hướng lên tường nơi treo mấy dải lụa lạc lõng. Lớp bụi phủ dày che mất màu sắc tươi sáng của chúng. Tôi tiện tay kéo dải lụa đầu tiên xuống xem thử, trong tích tắc phải rút về theo phản xạ. Dải lụa trắng bông chốc nóng đỏ như thanh sắt nung rồi ngay lập tức trở về hiện trạng ban đầu. Tôi nghi

hoặc vron ngón tay chạm thử lần nữa. Chẳng có gì xảy ra, tựa hồ khi nãy chỉ là ảo giác. Thế rồi tôi quả quyết lấy nó.

Mang theo dải lụa định rời khỏi căn phòng, bước chân tôi khựng lại khi ngang qua đồng hồ cũ nát trên sàn, dường như có lực hút vô hình kéo ánh mắt tôi đảo sang chúng lần nữa. Tôi nhú mày nhìn chăm chăm, từ trong đồng hồ bốn lòi ra một thanh kiếm, miệng nhắm Tịnh chú tẩy sạch bụi. Trên vỏ kiếm đen tuyền lộ ra hoa văn cổ được chạm khắc tinh xảo, quần quanh chuôi kiếm là hình con rồng đang trong tư thế bay lên, mắt nó nạm viên ngọc đỏ rực. Tim tôi đập dồn dập. Ngón tay miết trên lớp kim loại lạnh lạnh, hạnh phúc tới mức muốn đem thanh kiếm ôm trọn vào ngực.

Đây chính là thứ pháp khí uy lực cực mạnh biết bao kẻ săn đón truy tìm, cũng là vật xuất hiện trở đi trở lại trong giấc mơ của tôi, kiếm Thương Hải. Nó từng thuộc về Thượng quân Hải Phong, sau khi hắn qua đời thì thất lạc không rõ tung tích, đến nay vẫn nhiều người ngấm ngầm lùng sục. Ai có thể ngờ rằng, thanh kiếm nổi tiếng một thời lại bị quăng trong xó xỉnh cũ nát này. Con mắt nhìn đồ của chủ tiệm thật không đáng tin chút nào.

Thấy tôi đi ra với hai pháp khí vừa cũ vừa tầm thường, ông ta lộ vẻ ngần ngại bảo. “Những thứ này lỗi thời rồi, công năng cũng chẳng được bao nhiêu, người mua làm gì cho phí tiền. Ngoài đây có nhiều loại pháp khí vừa hiện đại vừa được thiết kế đẹp mắt, còn tích hợp các tính năng, tha hồ cho người chọn lựa.”

“Không cần.” Tôi đặt thanh kiếm cùng dải lụa lên bàn. “Biết chúng là đồ cũ thì ông bán rẻ cho ta đi.”

Ông chủ bắt đầu đưa ra cái giá chưa bằng một phần mười những món đồ mới nhập, tính cho cả hai thứ. Tự dưng mua được đồ tốt với giá hời, miệng tôi không kìm được ngoác tới tận mang tai làm ông ta đảo mắt qua vài lần như thể bắt gặp kẻ lặt đi.

“Ta mua thanh kiếm này.” Giọng nói chắc nịch vang lên khi tôi vừa đưa tiền xong, chưa kịp cất đồ. Bóng đen lù lù xuất hiện ở cửa, xem chừng hẳn cũng tới mua pháp khí. Tôi quay đầu sang, tầm nhìn lướt từ chiếc áo choàng rộng lên khuôn mặt vô cảm của hắn, nhất thời ngây ra. Tên áo đen muốn mua Sói Tuyết hôm nọ đang ngấm đánh giá thanh kiếm trong tay tôi, điệu bộ rất chăm chú. Tôi lập tức nhét nó vào túi Càn Khôn của mình rồi hất cảm về phía hắn.

“Người muốn gì? Lại định tranh đồ với ta?”

Hắn lạnh lùng quét mắt qua tôi, điềm tĩnh đi đến trước quầy đặt xuống một chồng Tịnh tứ cầu. Trong đấy có mấy viên siêu tinh chỉnh trệ nằm trên tấm kính mà giá trị của chúng khiến người ta lóa mắt thém thường. Cả tôi và chủ tiệm đều há hốc mồm. Ông ta vừa mở miệng định nói đã bị tôi nhanh nhẩu cướp lời. “Ta mua thanh kiếm trước, tiền trao cháo múc đành hoàng. Giờ nó thuộc sở hữu của ta, ông không có quyền quyết định. Cửa hiệu lớn thế này uy tín cũng không nhỏ đâu nhì.”

Khuôn mặt ông ta nhăn nhó như quả táo tàu, chắc hẳn trong lòng đang tiếc đứt ruột. Tên áo đen cũng không lên tiếng. Tôi hả hê nhìn biểu cảm đặc sắc của hai người họ rồi dẫn Sói Tuyết nghênh ngang rời đi, bước chân thoăn thoắt tiến ra khỏi cửa. Thú thực tôi đang lo sợ, sợ tên kia nổi khùng bày trò cướp giật giữa ban ngày ban mặt thì tôi tiêu đời.

Nhanh chóng hòa lẫn vào đám đông tấp nập qua lại trên đường, đi được một đoạn, tôi chợt có cảm giác người mình không ổn, liền đứng sững tại chỗ. Các âm thanh hỗn tạp bên ngoài dần trở nên mơ hồ. Đầu tôi choáng váng. Trong một giây có hàng chục ý nghĩ chạy qua não khiến nó muốn nổ tung nhưng tôi không xác định được từng ý nghĩ hoàn chỉnh. Rồi chúng biến mất, thay thế bằng cơn đau âm ỉ lan tràn. Tôi ngất lịm đi. Thân thể không rơi xuống mặt đất cứng ngắt như dự kiến mà được ai đó đỡ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9

“Chúng dùng quyền lực để thống trị. Chúng dùng quyền lực để khống chế kẻ khác. Chúng dùng quyền lực để chà đạp họ. Chúng tự cho mình cái quyền thao túng số mệnh kẻ yếu thế. Không! Chúng sẽ không được như ý! Không bao giờ!”

“Các người không làm chuyện xấu. Các người chẳng làm hại ai. Bọn chúng dựa vào cái gì mà đòi trừng phạt.”

“Chỉ cần có sức mạnh, người có thể chống lại bọn chúng.”

“Những kẻ này can hệ gì tới người? Sống chết của chúng liên quan gì tới người? Giết chúng đi! Người sẽ trở thành kẻ mạnh nhất.”

“Giết! Giết! Giết hết bọn chúng!”

Thanh âm đầy ma lực vang vọng trong đầu như lời mời gọi quyến rũ. Giọng nói truyền đến từ một không gian khác, trầm bổng và hư ảo mang theo sức hút vô hình. Tâm trí tôi xuất hiện sự bài trừ, theo bản năng muốn giãy giụa thoát ra. Thế rồi âm thanh ấy rồi bỏ đột ngột như khi đến. Tôi choàng mở mắt rồi bật lên trong tư thế xác chết sống dậy, dọa cô gái đứng gần thét lên kinh hãi.

“Người... người tỉnh rồi.” Nàng vừa vỗ ngực vừa lấp bắp, cố lấy lại bình tĩnh chậm chạp tiến về phía tôi. Ánh mắt tôi đảo quanh căn phòng rồi dừng trên bộ đồ đang mặc, không có gì thay đổi.

“Đây là đâu?” Tôi ngửi thấy mùi thuốc phảng phất như hồi ở nhà Thu Thủy.

“Phòng khám tư nhân.” Cô gái trả lời. “Người đã hôn mê hơn một ngày.”

Tôi vô thức đặt tay lên đầu mình. Nó đã trở về bình thường, không còn đau nữa.

“Ta bị sao vậy?”

“Không có gì nghiêm trọng, chẳng qua là rối loạn linh lực. Sau khi uống thuốc vào sẽ đỡ hơn.” Cô gái biến ra túi thuốc gói sẵn đưa cho tôi. Khi tôi hỏi giá tiền để trả, nàng khoát tay. “Người đưa người tới đây đã thanh toán hết rồi. À, hân còn nhờ ta chuyển cho người cái này.”

Tôi nhận lấy mẫu giấy nhỏ từ trong tay nàng, bên trên chỉ vẽ vện hai chữ ngắn ngủi: “Chỗ cũ”. Bấy giờ tôi mới để ý, Sói Tuyết không biết đã chạy đi đâu. Sự vắng mặt của nó khiến tôi có linh cảm chẳng lành, vội vàng chỉnh sửa trang phục nhảy ra khỏi giường.

Sau mấy chục giây suy đoán, tôi men theo trí nhớ tìm đến gốc cây nơi chạm mặt tên áo đen lần đầu tiên, quả nhiên thấy hân đang nằm vắt vẻo trên cành cao, bên dưới là Sói Tuyết bị nhốt trong lồng phép thuật. Nó vừa nhận ra tôi, cả người liền nhô dậy, chân cào cào thanh sắt muốn phá hủy nhưng bị luồng sáng đẩy ngược trở lại. Miệng nó phát ra tiếng gầm phẫn nộ, rốt cuộc bất lực ngồi phịch xuống giường mắt nhìn tôi đáng thương. Tôi cố nuốt tức giận vào cổ họng, ngẩng đầu lên cao, đôi giọng mềm mại.

“Người thả nó ra đi.”

“Để các người chạy trốn như lần trước?” Hân cười khẩy, mắt cũng chẳng buồn ngó xuống.

“Vậy người muốn thế nào? Cho dù người bắt được Sói Tuyết, nó cũng chẳng tình nguyện đi theo người, càng không nói đến chuyện thuận phục.” Sự bình tĩnh tạm thời của tôi sắp vượt khỏi tầm kiểm soát.

Tên áo đen vẫn giữ tư thế ngất ngưỡng trên cây, im lặng ngầm tính toán.

“Ta muốn kiếm Thương Hải.”

Câu nói của hân khiến tôi giật mình, không phải vì hân đưa ra yêu cầu quá đáng mà bởi hân cũng nhận biết thanh kiếm kia, hiển nhiên sẽ chẳng dễ dàng buông tha.

Tôi xoay cổ vài vòng cho đỡ mỏi. Vừa tỉnh dậy đã hấp tấp chạy tới đây, cơm chưa được ăn nên hiện giờ đói muốn xui. Tôi lễ thần xác héo tàn ngồi dựa vào gốc cây, tiếp tục quá trình thương lượng. “Người bắt ta dùng kiếm đổi lấy Sói Tuyết? Nhưng vốn dĩ cả hai đều là của ta, người không cảm thấy mình đang cướp giật trắng trợn sao?”

Thật ra tôi không hi vọng vào việc cùng hân nói đạo lý, chỉ muốn nhân cơ hội châm chọc mấy câu cho hả giận. Pháp lực của hân cao hơn tôi, cho dù nỗi lòng tham cướp hết mọi thứ tôi cũng chẳng làm được gì.

Thế nhưng ngoài dự đoán, hân dùng phép đặt một chiếc hộp vào lòng bàn tay tôi, đồng thời làm ra vẻ chính đáng bảo. “Trao đổi bằng thứ có giá trị tương đương. Ta không muốn bị coi là ý mạnh hiếp yếu.”

Tôi làu bàu. “Người ép ta trao đổi thì có khác gì đâu.”

Đúng là một gã gần đờ khó hiểu. Ở đây chỉ có tôi và hân, không biết hân bày ra vẻ công bằng chính trực cho ai xem. Cái kiểu công bằng một cách vô lý của hân khiến tôi phát bực.

Sói Tuyết đuôi tay chân nằm ườn trên thảm cỏ. Thân là đối tượng bị tranh chấp, nó hoàn thành rất tốt vai trò của mình, chính là bàng quan đứng nhìn. Tôi lắc lắc cái hộp trông có vẻ tầm thường trên tay, tò mò mở ra. Vật tròn bên trong trông khá quen mắt. Tôi nhíu mày ngắm nghía hồi lâu, ngay sau đó bùng tỉnh, theo bản năng hít vào một hơi. Tay cẩn thận bung chiếc hộp đặt sang một bên như nâng niu quả cầu thủy tinh dễ vỡ. Tiếp đến, tôi vội vàng lôi Bách Tập Thư ra tra cứu.

“Bánh Mặt Trăng được làm từ hoa Tinh tú cầu, vị chua ngọt thanh mát, không chỉ ngon miệng, đẹp mắt mà còn có công dụng chữa lành vết thương và gia tăng linh lực. Tinh tú cầu là loài cây đặc biệt, duy nhất được trồng trong vườn Thiêng, mỗi năm nở hoa một lần. Hoa màu xanh kết thành trái Tinh tú cầu, hoa màu trắng làm thành bánh Mặt Trăng. Loại bánh quý hiếm này dành riêng cho Quốc vương và Thượng quân, người khác không có cơ hội nếm thử trừ phi được ban tặng.”

Vài dòng thông tin ngắn gọn đã đủ để khắc họa loại bánh độc đáo, vô giá, có tiền cũng không mua nổi. Tôi quan sát kỹ lưỡng hình ảnh in trong cuốn sách rồi đối chiếu với vật đặt trong hộp. Chúng giống nhau như đúc.

“Đây thật sự là bánh Mặt Trăng sao? Người làm cách nào có được?” Tôi ngửa mặt đối diện với tên áo đen.

Hân thẳng thắn trả lời chẳng buồn giấu giếm. “Trộm.”

Tôi sừng sốt. “Người dám tìm Quốc vương trộm đồ?”

Hắn nhìn tôi như thể tôi vừa thốt ra một câu rất ngu ngốc. “Lấy từ nhà bếp ở Đông Nghi đài, trước khi dâng lên Quốc vương.”

“Ra vậy.” Tôi gật gù về đã hiểu, lại nhướn mày uy hiếp. “Người không sợ ta tố cáo ư?”

“Cứ thử xem.”

Thử xong có khi mạng cũng chẳng còn.

Tôi nâng bánh Mặt Trăng lên ngang tầm mắt, thích thú ngắm nhìn. Nó tròn vo như cái đĩa, giữa bóng tối tỏa ra thứ ánh sáng bạc dịu dịu chẳng khác nào mặt trăng thật sự. Chỉ riêng hình thức đã đủ chứng tỏ kỹ xảo, công phu và trình độ bậc thầy của người đầu bếp. Mùi hương ngây ngất tỏa ra từ chiếc bánh khiến dạ dày đang đói meo đói mồm của tôi thêm cồn cào. Thế là tôi bất chấp tất cả cắn thử một miếng. Vị chua chua ngọt ngọt tan ra nơi đầu lưỡi, mang theo hương vị thanh mát của bạc hà và mùi hương đặc trưng của hoa Tinh tú cầu. Nó ngon đến nỗi, dầu bên trong có thuốc độc cũng phải chén hết cho bằng sạch. Ăn xong, cơ thể tôi sáng khoái lạ thường. Nguồn năng lượng mới tràn vào khiến gân cốt khỏe khoắn và cảm giác lâng lâng khó diễn tả. Tôi chỉ hận không thể đem bánh Mặt Trăng đi nhân bản vô tính.

“Đón lấy!” Tôi ném thanh kiếm lên vị trí tên áo đen đang nằm. Hắn chuẩn xác gợn tay bắt được, khoe miệng nở nụ cười hài lòng. Biểu cảm vui mừng chân thật khiến hắn trông thuận mắt hơn nhiều. Hắn hóa giải chiếc lồng giam Sói Tuyết theo đúng thỏa thuận. Nó lấy đà nhảy phốc đến bên tôi, đôi tai trắng dựng đứng, nhe hàm răng nhọn hoắt về phía tên áo đen. Tôi sợ hành động khiêu khích này khiến hắn bị chọc giận rồi dỗi ý nên vội vàng kéo Sói Tuyết đi, trong nháy mắt một người một sói biến mất giữa màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

Mấy ngày sau, tôi nhận được thư của Lâm Khánh khi đang cùng lão Trần luyện thuật Tăng hình. Thư được buộc vào chân con Thiên di màu nâu bé bằng lòng bàn tay. Nó là loài chim thông minh và cực kì thính nhạy, có khả năng ghi nhớ mùi rồi đánh hơi từ khoảng cách rất xa, vì thế được dùng như phương tiện vận chuyển mà thông dụng nhất là đưa thư. Con Thiên di ngoan ngoãn đậu trên bệ cửa sổ, thi thoảng nhảy lóc chóc mấy cái. Nó kiên nhẫn chờ tôi viết xong thư hồi đáp rồi mới nhận lấy, vỗ cánh bay đi. Tôi nhìn theo bóng nó dần mất hút, thầm nhủ khi nào có tiền nhất định sẽ mua một con.

Đến ngày hẹn, tôi mặc chiếc váy màu hồng nhạt và đeo thêm ít trang sức, ngồi chờ sẵn ở phòng khách của Tinh Hoa đài. Lâm Khánh xuất hiện khi trời nhá nhem tối. Hắn khoác chiếc áo chùng màu nâu sẫm, cổ và tay áo viền da cam, bên trong là áo trắng kết hợp với quần dài cùng màu áo khoác, chân đi đôi giày nhún nhui không chút bụi bẩn. Trong thư hắn có dặn ăn mặc trang trọng hơn thường ngày, nhưng chẳng giải thích lý do, đoán chừng chúng tôi sắp sửa tới một nơi đặc biệt.

Đứng trên hành lang đợi Lâm Khánh gọi Phương điều, tôi chống cằm nhìn bao quát cảnh vật phía dưới. Những mái nhà nhấp nhô trong ánh trăng bàng bạc, dạ minh châu cũng được che bớt ánh sáng, để lộ các góc tối lẫn khuất. Đêm nay dòng người đổ ra đường nhiều hơn thường lệ và khung cảnh có phần kì dị. Tôi vô thức ngước mắt nhìn bầu trời, thoáng chốc kinh ngạc.

“Nhìn kia! Mặt trăng. Nó chuyển sang màu xanh từ bao giờ.”

Tay bắt gác kéo tay áo Lâm Khánh. Hắn quay sang tôi mỉm cười nhả nhặn. “Người không nhớ sao? Hôm nay là ngày lễ Thanh Hằng.”

Dịp này tôi có biết qua, giống như ngày lễ tình nhân lãng mạn. Các đôi trai gái yêu nhau cùng hẹn ước dưới gốc cây Nhân Duyên, cầu chúc cho duyên phận mãi bền đẹp và rực rỡ như lá đỏ chẳng bao giờ phai sắc. Chính bởi vậy, năm nào khu vực quanh gốc cây cũng đông nghịt người, ngay cả các cặp vợ chồng lâu năm cũng bon chen tìm đến, nghe nói chỉ để giành giật một chiếc lá.

Phương điều bay tới trong lúc tôi đang lơ đãng suy nghĩ. Lần này tôi rút kinh nghiệm, sớm tạo kết giới che chắn trước luồng gió mạnh từ các cú đập cánh. Nó kiên nhẫn giữ nguyên vị trí trên không, tôi vẫn chần chừ chưa chịu leo lên.

“Người định đưa ta đi đâu?” Tôi bắn khoanh hỏi.

Lâm Khánh quay sang, ôn hòa đáp. “Dạ tiệc hoàng gia.”

Tôi tròn mắt, cố tìm kiếm biểu hiện đùa cợt trên gương mặt hắn, chắc rằng hắn đang nghiêm túc mới háo hức trèo lên lưng Phương điều. Nó sải rộng đôi cánh dừng mãi êm ái lướt vào khoảng trời. Mặt trăng tròn vành vạnh thay tấm áo xanh trong như lòng đại dương. Những vì sao xung quanh bị lu mờ, riêng mình vàng trắng chiếm lĩnh vẻ thanh lệ. Càng bay lên cao, tôi có cảm giác mình đang gần hơn với ánh trăng xa vời. Đêm nay Phương điều xuất hiện nhiều hơn mọi khi, nhiều con đang cùng bay về một hướng và cũng chính là đích đến của chúng tôi – lâu đài Phụng Nghi.

Tòa lâu đài trắng lệ chìm trong màn đêm vẫn không mất đi vẻ bề thế. Các mái vòm cổ kính nằm san sát, bên dưới là ô cửa sổ lấp lờ ánh nến, trông xa như những con mắt thao láo trừng giữa bóng tối. Phương điều hạ cánh trước cổng thành rồi tự giác bay đi. Lâm Khánh đeo một chiếc mặt nạ cùng màu

với trang phục, đồng thời đưa cho tôi chiếc mặt nạ bạc hình cánh bướm, bảo rằng đây là luật bất thành văn của dạ tiệc. Chúng không phải mặt nạ thông thường mà được xem như một loại pháp khí chống phép Nhìn xuyên.

Đến trước mặt lính canh, Lâm Khánh chìa ra hai tấm thiệp in hình cây cỏ thụ lá đỏ cùng dòng chữ nổi nhũ vàng tôi chưa kịp đọc. Lính canh kiểm tra xong, cung kính cúi đầu rồi trở về tư thế đứng thẳng nghiêm chỉnh. Cùng lúc ấy có đội tuần tra đi ngang qua, những khuôn mặt vô cảm bao bọc trong ánh đuốc hừng hực.

Lâm Khánh dẫn tôi vào trong. Lần đầu tiên tới lâu đài nên tôi quyết định không dùng phép Dịch chuyển để có thể chậm rãi chiêm ngưỡng quang cảnh xung quanh. Chúng tôi thong thả cước bộ qua hoa viên, bước trên những hành lang lát đá và dưới chòm đèn lung linh được kết từ hàng chục viên dạ minh châu nhỏ xíu. Hầu hết các vị khách đều đã tập trung ở phòng dạ hội, tất cả đều đeo mặt nạ. Tuy nhiên, những người thân quen vẫn dễ dàng nhận ra nhau thông qua giọng nói hoặc phục sức mang trên người. Còn với tôi có mặt nạ hay không đều như nhau, vì cơ bản tôi chẳng biết ai cả.

Dạ tiệc thường niên được tổ chức vào ngày Thanh Hằng do Hoàng hậu hoặc Công chúa chủ trì. Khách mời đều là quý tộc hoặc con cháu quý tộc còn độc thân, mà theo tôi thấy chẳng khác nào buổi mai mối trá hình. Hai dãy bàn trải dài chia căn phòng thành hai khu nam nữ riêng biệt. Những ly thủy tinh bóng bẩy được xếp ngay ngắn thành hình tròn quanh lọ hoa hồng còn tươi. Hàng loạt đĩa thức ăn trang trí cầu kỳ đặt trên khăn trải bàn trắng tinh khiến tôi say mê nhìn khắp lượt, chỉ ước có thể gói tất cả mang về. Phía bên kia, Lâm Khánh đang đứng trò chuyện cùng một tốp người. Có rất nhiều kẻ vây quanh hần, đoán chừng bọn họ đều đã nhận ra nhau. Nếu hần không chủ động tiết lộ thân phận với tôi, tôi cũng chẳng có ý định hỏi, sợ rằng một khi biết được sẽ đánh mất sự thoải mái vô tư giữa bạn bè bình thường trước đây.

Bỗng nhiên ánh đèn vụt tắt. Tiếng nói chuyện im bặt. Mọi ánh mắt cùng đổ dồn về một phía nơi tòa ra nguồn sáng duy nhất.

“Công chúa đến rồi.” Ai đó thì thầm.

Cô gái đeo mặt nạ vàng nổi bật giữa trung tâm ánh sáng. Chiếc váy trắng tinh khôi của nàng xòe rộng, phủ lên thảm nhung. Vòng cổ và bông tai gắn những viên đá xanh lấp lánh toát lên vẻ quyền quý. Phía sau nàng mọc lên một cây cỏ thụ cao lớn với thân gỗ xù xì cùng toàn bộ lá đỏ rực. Nó giống hệt cây Nhân Duyên hiện ra trong giấc mơ của tôi, nhưng tôi biết chắc đây chỉ là hàng giả.

Công chúa nói mấy câu hình thức rồi nhanh chóng tuyên bố khai tiệc. Giọng nàng lạnh lạnh và hơi trẻ con. Có vẻ hôm nay mọi người không quá coi trọng nghi thức hay quy củ. Theo lời Lâm Khánh, việc đeo mặt nạ nhằm tránh sự phân biệt địa vị và tạo ra bầu không khí tự do, cởi mở nhất cho tất cả các khách mời. Ngay cả Công chúa cũng rất tự nhiên đi xuống hòa mình vào đám người.

“Này, kia có phải tiểu thư Phi Yến không nhỉ?” Cô gái đứng cạnh hỏi nhỏ khi tôi đang uống mấy ngụm nước cam cho đỡ khát. Nàng đeo mặt nạ tím đính mấy viên đá ở ria để lộ đôi mắt đen láy. Tôi nhìn theo hướng nàng chỉ, buột miệng hỏi.

“Tiểu thư Phi Yến là ai?”

Nàng ngoảnh tôi với ánh mắt ngỡ ngàng. “Người nổi tiếng như thế mà ngươi không biết sao?” Kế tiếp xích lại gần, giọng hóm hờ. “Này nhé, nàng ấy là con gái duy nhất của Hải quân, từ khuôn mặt tới dáng người đều cực kỳ xinh đẹp. Pháp lực cũng không tồi đâu, nàng còn có biệt năng, hình như là thuật Dịch chuyển tức thời thì phải. Tuyệt vời nhất là giọng hát của nàng khiến ai nghe xong cũng phải mê mẩn, có điều nàng không thường xuyên biểu diễn cho lắm, ta mới nghe đúng một lần khi nàng thể hiện tài năng trước Quốc vương và triều thần trong tiệc mừng năm mới cách đây khá lâu. Ngươi nói xem, sao trên đời lại có người hoàn hảo thế chứ. Bao nhiêu may mắn đều dồn hết lên người nàng ấy, đâu còn chút nào cho chúng ta.”

Tôi từng nghe qua, Hải quân sinh được bốn người con trai nhưng chỉ có một cô con gái duy nhất nên từ nhỏ đã nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, giờ mới biết tên nàng ta là Phi Yến. Giọng điệu vừa hâm mộ vừa ghen tị của cô gái khiến tôi nảy sinh sự hiếu kỳ, bất giác đảo mắt thêm vài lần nữa.

“Tại sao ngươi đoán người đó là Phi Yến?”

“Ngươi hãy để ý viên ngọc trên đầu tiểu thư.” Tôi quan sát viên ngọc hai màu hình trái tim, vòng ngoài màu trắng, ở giữa màu đỏ trông khá độc đáo. “Nghe nói loại ngọc ấy rất quý hiếm, Hải quân đặt thợ chế tác riêng từ Nguyệt Hà quốc để làm quà sinh nhật tuổi mười tám cho con gái. Ở đây chẳng ai có viên ngọc tương tự. Nếu nàng ấy không cho người khác mượn thì kia chính là nàng rồi.”

Tôi gật gù tán thành. Mang theo vật đặc trưng như thế, chiếc mặt nạ của Phi Yến coi như vô dụng. Rất dễ nhận ra đêm nay nàng ta là tâm điểm thu hút mọi sự chú ý. Tà váy đỏ lộng lẫy ôm lấy dáng người yếu điệu khiến nàng trông như một đóa hồng kiều sa. Vòng cổ bằng ren nổi bật trên làn da trắng mịn. Khuôn mặt ẩn dưới lớp mặt nạ, lộ ra đôi môi trái tim căng mọng và chiếc cằm thanh tú, móng tay cũng son đỏ chót đồng bộ với màu váy. Từ trên xuống dưới bao phủ trong lớp màu quyến rũ, ngay cả động tác nâng ly uống rượu cũng khiến người ta không thể rời mắt, vô cùng cuốn hút.

Cô gái đứng cạnh tôi hóp vai ngụm rượu vang để lấy tự tin sai bước về phía nàng. Tôi đứng ở xa không nghe rõ, chỉ thấy hai người trao đổi vài ba câu rồi cô gái mang về mặt hồ thẹn rồi đi, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì. Phi Yến hờ hững lắc lắc ly rượu trong tay. Tôi tìm một chỗ trống ngồi xuống, chuyên tâm thưởng thức đĩa đồ ăn vừa lựa chọn sau khi dạo hết dãy bàn.

“Hừ. Ý vào nhan sắc mà kiêu căng.” Cô gái ngồi kế bên đang chống cằm nhìn chằm chằm một hướng, vẫn là Phi Yến. “Từ này đến giờ đã từ chối sáu người mời nhảy, nàng ta tự coi mình là ai chứ.”

Tôi im lặng cắm mặt vào ăn. Giọng điệu mỉa mai vẫn lọt vào tai rõ mồn một.

“Luôn kiêu ngạo cho rằng chỉ Tam hoàng tử mới xứng với mình, thực tế người ta còn chẳng thèm đến cơ đấy. Ha, cứ đơn độc ngồi đó đi nhé.”

Nhìn cô gái bĩu môi vẽ danh đá, tôi không nhịn được tò mò hỏi. “Tại sao hần không đến?”

“Người quên rồi à, chàng vốn không thích dự tiệc, rất nhiều năm đều không tham gia. Năm nay tám, chín phần cũng vắng mặt. Tuy rằng thật đáng tiếc khi chàng không xuất hiện, nhưng nhìn về chờ đợi vô vọng của người kia, ta càng cảm thấy hả hê. Nàng ta...”

Giọng điệu thao thao bất tuyệt bỗng ngưng ngắt. Cô gái quay sang tôi tròn mắt. “Người là ai?” tiếp đẩy rồi rít thêm vào. “Xin lỗi. Ta nhầm người.” Có lẽ xấu hổ về những lời vừa nói nên nàng ta vội vã đứng dậy chuyển sang khu vực đối diện, quên cả ly nước uống dở trên bàn.

Tôi tốt bụng nhắc nhở. “Lần tới, khi chuẩn bị nói xấu người khác thì nhớ nhìn trước ngó sau cẩn thận nhé.”

Tốc độ bước đi của nàng ta mỗi lúc một nhanh, nhất thời không nhớ ra việc sử dụng thuật Dịch chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11

Âm nhạc du dương quyện trong ánh đèn vàng lãng mạn, phủ xuống các cặp đôi đang khiêu vũ trên sàn. Tà váy bông bành là lướt theo từng bước nhảy. Lâm Khánh lại gần khi tôi vừa giải quyết xong đĩa đồ ăn đầy ụ. Có mấy cô nàng không ngừng liếc về phía chúng tôi rồi chụm đầu bàn tán. Đột nhiên tôi hiểu tại sao tiểu thư Phi Yến từ đầu tiệc đến giờ không động chút thức ăn nào, bị người ta soi như lần đầu thấy sinh vật lạ, khẩu vị cũng chẳng còn.

Lâm Khánh hơi khom người, tay vờn ra làm động tác mời, đơn giản nói với tôi. “Có thể cùng ta nhảy một điệu không?”

Ban này tôi cứ thắc mắc khi bắt gặp hần thi thoảng đảo mắt qua phía này, xem ra là vì tôi ăn uống quá nhiệt tình, hần phải chờ đến khi tôi đặt đĩa xuống bàn mới dám tiếp cận.

“Được.” Tôi đặt tay mình vào lòng bàn tay hần. Những tia nhìn xung quanh ngày một trắng trợn hơn. Chúng tôi di chuyển chậm chậm theo nhịp điệu bởi bản nhạc hiện tại khá nhẹ nhàng. Khoảng cách quá gần khiến tôi đâm ra bối rối kì lạ, mắt không dám nhìn thẳng vào hần mà chéch về phía sau. Có cô gái vì mãi ngó chúng tôi mà đâm phải chân bạn nhảy, liên luống cuống xin lỗi. Anh chàng cũng rất phong độ không kêu lên tiếng nào, chỉ nhìn chòng chọc khiến nàng kia chẳng dám liếc lung tung nữa.

“Người cười gì vậy?” Lâm Khánh đột ngột hỏi.

Tâm trí tôi bị kéo về thực tại, mặt đối diện hần. “À, không có gì. Cảm ơn người đã đưa ta đến bữa tiệc này.”

“Nếu người thích, năm nào cũng có thể tới đây.”

Tôi sẽ không thành thật thú nhận rằng, cái mình thích nhất là đồ ăn cực ngon. Ngoại trừ nó, dạ tiệc đối với tôi chẳng mấy thú vị, chắc bởi tôi không có người bạn nào ngoài Lâm Khánh nên hơi lạc lõng.

Thi thoảng ánh mắt Lâm Khánh sẽ đảo về một hướng nhất định. Tôi nhìn theo hần, trông thấy tiểu thư Phi Yến đang ngồi trò chuyện với cô gái bên cạnh, đáng vẻ hơi uể oải. Đợi bản nhạc kết thúc, tôi chủ động buông tay Lâm Khánh trước, thật lòng đề nghị. “Nếu muốn thì đến mời nàng ta đi.”

Hần cụp mắt xuống. “Vô ích thôi. Nàng ấy sẽ từ chối.”

“Người chưa thử làm sao biết?”

“Có nhiều kinh nghiệm rồi.” Hần nói với giọng bông đùa. Nhưng tôi biết, sâu trong thâm tâm hần chẳng vui vẻ chút nào.

Chúng tôi nhảy với nhau hai bản, chỉ trao đổi qua lại vài câu ngắn gọn còn phần lớn thời gian dành để trầm mặc. Ngay khi giai điệu cuối cùng kết thúc, tôi thả tay ra, miệng liến thoắng. “Ta hơi khát nước, đi kiếm chút gì để uống đã.”

Hần ngạc nhiên nhưng cũng khẽ gật đầu, chân dậm bước định theo tôi đến bàn ăn, lại bị một cô gái cản đường nói gì đấy. Tôi không nghe được vì đã dùng phép Dịch chuyển biến mất giữa đám đông. Ra khỏi ánh đèn, mắt tôi từ từ thích ứng với bóng tối. Tôi ẩn mình sau bụi cây cao trong hoa viên nơi vắng người qua lại, cúi bỏ mặt nạ nhét vào túi và biến vảy dạ hội thành trang phục hầu gái. Tiếp đến, tôi tạo kết giới nhỏ để cản ánh sáng rồi mới mở Bách Tật Thư ra, tra cứu bản đồ lâu đài. Mắt nhìn bao quát khắp nơi để xác định phương hướng, đầu âm thầm ghi nhớ.

Khi vô tình liếc lên cao, tôi chợt bắt gặp bóng người trên đỉnh tháp. Khoảng cách quá xa không nhìn rõ, dù cố nheo mắt tôi cũng chỉ xác định được cái bóng mờ mờ tạo thành khối đen bất động giữa không trung, nhưng có cảm giác kẻ ấy cũng đang hướng về phía mình. Cả hai cùng mọc rễ tại chỗ hồi lâu. Cuối cùng tôi lò hần đi, giả vờ làm người hầu ung dung tiến vào lâu đài theo kế hoạch ban đầu.

Do mọi người đa phần tập trung ở phòng tiệc nên tôi may mắn không gặp trở ngại nào, vòng vèo một lúc cũng tới được Tầng Thư Các. Đây là phòng lưu

trừ sách lớn nhất vương quốc, thuộc quản lý của hoàng gia, bên trong chứa rất nhiều văn thư cổ không thể tìm thấy ở bất kì đâu. Tôi rón rén đẩy cửa bước vào. Ngay khi tiếng cọt két của bản lề vang lên, bóng người từ trên trần rớt xuống như cái bao tải đứng chắn phía trước. Mái tóc hắc xoắn tít, râu ria xồm xoàm che hết nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt lơ lơ còn ngái ngủ. Hắn ưỡ ỏi cất giọng ồm ồm “Ai đấy?”

Tôi đoán hắn là thủ thư trông coi Tàng Thư Các, bèn nhẹ nhàng đáp. “Ta là hầu gái bên người Hoàng hậu. Ngài ấy sai ta đến lấy vài cuốn sách về y thuật.”

Đôi mắt nhấp nhem của hắn cổ mở to, con buồn ngủ bay đi quá nửa. “Người nói... Hoàng hậu? Chẳng phải nàng đã qua đời cách đây trăm năm đó sao?”

Tôi cố giữ giọng điệu thân nhiên nhằm che giấu sự lúng túng. “Người nghe nhầm rồi. Ta nói con trai Hoàng hậu, Tam hoàng tử ấy.” Có lẽ khi này nghe người ta bàn tán về hắn nên hiện giờ, lời nói dối trơn tuột bật ra không suy tính.

Nào ngờ tên thủ thư trông mắt hoàn toàn tỉnh táo. “Người lầm nhầm gì thế, Tam hoàng tử là con trai Hoàng phi, Đại hoàng tử và Nhị Hoàng tử mới là con ruột Hoàng hậu.”

“Vậy Tam hoàng tử được coi là con trên danh nghĩa của Hoàng hậu, không phải sao?” Tôi cố vớt vát.

Tên thủ thư đổi giọng nghi hoặc. “Thật ra người là ai?”

Bất đắc dĩ tôi thò tay vào túi, lấy ra viên thuốc nâu đưa cho hắn, tỉnh bơ nói. “Người xem đi thì biết.”

Hắn bị mùi hương tỏa ra thu hút, vừa chun mũi ngửi vừa hiếu kì hỏi. “Đây là thứ gì?” Giấy tiếp theo, chưa kịp nghe được câu trả lời đã lẩn đùng ra ngất.

Vừa rồi là thuốc mê liều cực mạnh trong đồng thuốc Thu Thủy đưa cho tôi, đương nhiên có kèm thuốc giải. Nó gây tác dụng tức thì nhưng thời gian duy trì không lâu, chỉ tầm nửa tiếng, do vậy tôi chẳng thể chần chừ. Phát hiện cái vồng mắc trên trần, tôi dùng phép đưa tên thủ thư lên rồi tiến sâu vào bên trong. Nhờ có ánh sáng của dạ minh châu, Tàng Thư Các sáng trưng như ban ngày. Sách được xếp gọn gàng trên những giá đỡ cao ngất ngưỡng. Chúng được phân chia thành các khu vực riêng biệt theo thể loại, có nhiều cuốn sách loằng ngoằng các dòng chữ kì lạ mà tôi vừa nhìn đã hoa mắt không tài nào hiểu nổi. Lạc trong mê cung sách đồ sộ, tôi biết việc tìm kiếm thủ công là bất khả thi nên trực tiếp dùng phép Triệu hồi.

Miệng lầm nhảm hai chữ “Tịch thuật”, hàng trăm cuốn sách từ khắp phía bay vèo vèo về phía tôi xếp thành chồng trước mắt. Tôi kiên nhẫn xem lướt từng quyển, đọc mãi, đọc tới đông cứng cơ mắt vẫn không thấy được thứ cần tìm. Nhảm tính thời gian sắp hết, tôi đành thất vọng trả chúng về chỗ cũ rồi âm thầm lên ra ngoài.

Bước chân dẫm lên cái bóng nghiêng nghiêng đổ trên nền đá. Ánh lửa bập bùng nhảy múa quanh ngọn đuốc thấp sáng hành lang. Không gian yên tĩnh, để giấy nện xuống êm ái và nhịp nhàng. Tôi đột ngột khựng lại, ngoảnh đầu ngo quanh, sau lưng không một bóng người. Tôi thầm cười nhạo trong lòng, chắc bởi vừa làm chuyện mờ ám nên nhiễm bệnh đa nghi hơn bình thường. Mắt vô thức hướng về phía đỉnh tháp dừng tại vị trí trống không. Kẻ đó đã sớm rời đi.

Vốn dĩ tôi định quay về phòng tiệc, nhưng trên đường gặp phải cảnh tượng lý thú nên bỏ dở giữa chừng. Cánh bướm xinh đẹp đậu trên đóa hoa nở e ấp, toàn thân tỏa ra quang sáng cam nhân nhật, ánh sáng lay động dập dờn theo từng đợt vỗ cánh, lượn lờ như ngòi bút vẽ giữa màn đêm. Nghe nói vào ngày Thanh Hằng sẽ xuất hiện loài bướm dạ quang tụ tập thành đàn quanh các khe suối, tạo thành cảnh tượng chưa từng thấy. Vì chúng rất hiếm gặp nên người ta còn đồn rằng, việc trông thấy đàn bướm nhất định sẽ đem đến may mắn. Chẳng ngờ tôi vô tình gặp được một con, kích động tới mức ngây ra tại chỗ.

Chú bướm nhỏ lòng vòng bay quanh đóa hoa rồi lượn đi. Tôi gấp gấp đuổi theo nó, mắt nhìn trần trần phía trước không dám chớp nhiều, chỉ sợ mất dấu vết. Nó bay rất nhanh. Tôi dựa vào phép Dịch chuyển bám đuôi trong vô thức, lúc dừng chân mới phát hiện mình đã lọt trong khu rừng gần lâu đài. Phía trước truyền tới tiếng nước chảy róc rách. Đàn bướm tụ tập bên trên dòng suối pha trộn đủ sắc màu sắc sỡ tựa cầu vồng. Chúng bông bênh giữa không trung, thả trôi các quang sáng rớt xuống mặt nước lóng lánh.

Chắc cũng phải hơn trăm con, tôi ước tính. Bỗng nhiên đàn bướm tản ra bay đi hỗn loạn, trong nháy mắt chẳng còn bóng dáng, trả về một mảnh rừng tăm tối. Tôi cứ ngỡ sự hiện diện của mình khiến chúng hoảng sợ. Nhiệt độ tựa hồ giảm xuống đột ngột. Hơi lạnh ủa đến len lỏi qua từng góc ngách tế bào khiến tôi rùng mình. Bấy giờ tôi mới lơ mơ hiểu ra nguyên nhân đàn bướm vội vã di tản, vì chúng quá nhạy bén để đánh hơi được nguy hiểm.

Dường như có thứ gì đó đang tiến gần. Tôi biết mình phải lập tức rời khỏi. Nhưng tôi chưa kịp di chuyển, chúng đã vây khốn xung quanh, nhanh đến không tưởng. Đàn chim đông đúc tạo thành vòng tròn đen kịt lơ lửng trên đỉnh đầu. Đôi cánh quá dài so với thân hình nhỏ xíu. Cặp mắt đỏ hau háu nhìn con mồi mang theo vẻ hung tàn và hoang dại, hồi lâu chúng vẫn giữ nguyên khoảng cách cố định. Trong đầu tôi chột trờn về một đoạn kí ức.

Khi ấy, tôi đang thưởng thức bữa trưa tại nhà hàng quen thuộc thì vô tình nghe được cuộc trò chuyện của ba người bàn kế bên.

Vị khách thứ nhất: “Các người nghe tin gì chưa? Trong làng mới có thêm một người mất tích, vừa tối hôm qua thôi.”

Vị khách thứ hai ngừng rót rượu. “Thật à? Thế đã tìm được chưa?”

Vị khách thứ ba chen vào. “Tìm được một cái xác khô quắt.”

Vị khách thứ hai kêu lên. “Chuyện quái gì vậy?”

Vị khách thứ nhất hạ giọng. “Nghe nói bị hút máu cho tới chết. Kể từ khi loài chim lạ xuất hiện gần đây, liên tục có các vụ mất tích kì bí xảy ra trong rừng.”

Vị khách thứ ba gật gù. “Người ta đã tìm được mấy xác chết nằm rải rác dưới đồng lá khô.”

“Thật đáng sợ!” Vị khách thứ hai cảm thán.

Những sinh vật quý dị trước mắt tôi ước chừng là loài chim khát máu trong lời đồn. Chúng vẫn bất động một cách khó hiểu, hàng trăm cặp mắt trùng trùng sáng rực như đèn pha. Tôi định phá vòng vây chạy đi, lại kinh hãi phát hiện toàn thân cứng đờ, tựa hồ bị trói buộc bởi sợi dây phép thuật vô hình. Hóa ra chúng đang dần dần nhắm không chế con mồi. Trí óc tôi hoàn toàn tỉnh táo nhưng thân thể không nghe theo sự điều khiển của nó. Tôi niệm chú trong đầu, đồng thời cố gắng chế ngự dây nguồn linh lực đang bị khóa chặt. Đàn chim vẫn không nhúc nhích nhưng áp lực đè xuống ngày một gia tăng.

Đôi bên âm thầm giằng co, sức lực của tôi dần cạn kiệt, vòng tròn cũng bắt đầu thu hẹp. Những hàm răng nhọn hoắt nhe ra trắng hếu. Chỉ đợi tôi gục ngã, chúng tức khắc lao đến, cắn xé, ngấu nghiến và hút đi dòng máu sinh mệnh quý giá. Sự đau đớn châm chích nơi bề mặt da rồi lan tràn khắp cơ thể, chậm rãi tra tấn, dai dẳng và nhức nhối.

Giữa khoảnh khắc sống chết chơi vơi, tôi bắt gặp một bóng người đang vội vã tiến gần. Hình ảnh ấy nhoè đi khiến tôi phải cố nheo mắt nhìn cho rõ.

Là Lâm Khánh sao? Hắn đến cứu tôi ư? Trông hắn có vẻ lo lắng cùng sợ hãi.

Nhưng tôi không cảm cự được nữa. Mất máu quá nhiều khiến đầu tôi vầng vất. Gốc cây trước mặt dường như đang chao đảo và cảnh vật xung quanh trở nên mơ hồ chớp nhoáng. Phía xa, thấp thoáng cánh bướm lạc lõng hốt hoảng vỗ cánh bay đi tìm bầy đàn. Ánh sáng cuối cùng còn sót lại trong đêm.

Rồi vụt tắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chương 12

Sói Tuyết ngoe ngáy cái đuôi xù. Sáng sớm nó đã chờ sẵn bên hồ, biểu hiện đáng vẻ nóng lòng muốn rời khỏi rừng thủy trúc chán ngắt. Chúng tôi vào Quang thành thuê Phương điều. Lão Trần vì tiết kiệm tiền mà thuê được hai con giá rẻ bay chậm rì rì như sắp chết đói, gần hết ngày mới tới nơi. Địa điểm là nhà của một học giả uyên bác mà tôi vô cùng ngưỡng mộ, Trịnh Hùng – người biên soạn cuốn Bách Tập Thư.

Từ nhỏ ông đã nổi tiếng thông minh và có trí nhớ siêu việt. Ông coi việc học là thú vui, đọc sách là đam mê và trau dồi tri thức là mục tiêu lớn nhất trong đời. Ông từng đặt chân đến nhiều vùng đất xa lạ, triệt để thực hành quan điểm “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”. Mỗi khi gặp được điều thú vị dọc đường, ông đều tỉ mỉ tổng hợp và ghi chép lại, dần dần hình thành thói quen. Người ta nói số sách ông từng đọc và viết ra cũng đủ để dựng lên một cái thư viện cỡ lớn. Mặc dù học rộng biết sâu nhưng pháp lực của ông lại chẳng mấy vượt trội, thuộc dạng linh lực kém phát triển, luyện tập rất nhiều nhưng tăng lên chẳng là bao. Biết được điều này không ít người tiếc nuối, có kẻ thì cảm thán “Thế giới thật công bằng!”

Bao nhiêu bí thuật cổ xưa hiểu rõ nhưng không thể vận dụng, có lẽ chính bản thân cũng thấy không cam lòng. Bởi vậy ông quyết định tuyển học trò. Thông báo vừa được đưa ra cả, vương quốc sôi sục như giọt nước lạnh bắn vào chảo dầu nóng bỏng. Ngôi nhà đơn sơ giữa khu đất ngoại ô bỗng chốc biến thành tâm điểm của dòng người lũ lượt kéo về, phạm vi quanh đó cũng thành nơi cắm trại công cộng. Trịnh Hùng bị sự nhiệt tình thái quá làm cho hoảng sợ, nửa đêm lên lút bỏ cửa chạy lấy người, tiếp theo đây là vô số lần chuyển nhà.

Rốt cuộc cũng có người may mắn được ông phát hiện ra tiềm năng và thu nhận làm học trò. Người ấy là cha tôi. Ngay lập tức ông tuyên bố chỉ nhận một học trò duy nhất, tới khi người hiện tại chết đi mới có cơ may nhận thêm người mới. Đám đông kiên nhẫn chờ đợi trong thời gian dài rồi cũng hết hi vọng, ngậm ngùi từ bỏ.

Đến nay cha tôi qua đời đã lâu, vị trí học trò cũng đã có người chiếm giữ. Mọi người không biết rõ ai là kẻ thay thế nhưng tin chắc rằng đó là một nhân vật xuất sắc, bởi yêu cầu tuyển chọn của Trịnh Hùng vốn dĩ rất cao. Lão Trần bảo cần tìm cho tôi một người thầy tử tế khi mà biệt năng của tôi đang dần le lói, đổi mất khắp vương quốc chỉ có Trịnh Hùng phù hợp nhất. Tôi biết điều đó là không thể. Tuy nhiên, tôi vẫn háo hức trong chuyện đi gặp mặt người mình hâm mộ, cho dù đoán trước trăm phần trăm thất bại.

Những người nổi tiếng thường thích sống ẩn dật tránh tai tiếng. Nơi ở của Trịnh Hùng nằm giữa vùng núi tương đối hẻo lánh, cách xa kinh đô. Phương điều hạ cánh lúc xế chiều. Vầng dương đỏ ối chậm chậm ngã bóng phía Tây nhuộm cả khoảng trời sắc cam như nổi lửa. Tại bìa rừng chông chênh một ngôi nhà. Nó được dựng lên từ những viên đá sần sùi, mang vẻ hoang sơ và hơi quái đản. Ô cửa sổ hình mái vòm với lớp kính mờ heo hắt vài vệt nắng cuối ngày, nhìn kĩ còn thấy được ánh lửa lập lòe từ sâu bên trong. Trước mắt chúng tôi là cổng đá sừng sững không có cánh. Trải qua mưa nắng, các lớp đá được bào mòn nhẵn thín, phía trên khắc dòng chữ bền bỉ với thời gian “Tri thức là sức mạnh”.

Lão Trần vừa đưa tay chạm kết giới, bóng người tức khắc hiện ra. Tôi tròn mắt nhìn chăm chăm ông lão già nua trong bộ trang phục kì quặc. Râu tóc bạc trắng như cước thả dài trên chiếc áo chùng xám, phía dưới là quần đỏ rộng thùng thình, nhăn nhúm, trông có vẻ lồi thối lếch thếch. Vạt áo bị thứ nước gì đó đổ vào ó một mảng. Trên khuôn mặt nhăn nheo nằm vắt vẻo hai hàng lông mày rậm như sâu róm. Đôi mắt ông lão sáng quắc tựa mắt chim

ung, mang theo ánh nhìn sắc bén xuyên thấu tất cả.

“Trịnh Hùng.” Lão Trần cất tiếng chào. Tôi cũng lễ phép đan chéo hai tay trước ngực đồng thời cúi người theo nghi lễ chào hỏi truyền thống.

“Đã lâu không gặp.” Trịnh Hùng mở kết giới, đi trước dẫn đường.

Tôi bước trên lối mòn lát gạch đỏ, không ngừng liếc ngang liếc dọc rồi hạ giọng hỏi lão Trần. “Tại sao Trịnh Hùng có vẻ ngoài già đến thế? Chẳng lẽ gần trăm tuổi mới đạt mốc trưởng thành?”

“Đương nhiên không phải.” Lão trả lời. “Đó là diện mạo giả do thuốc tạo thành. Hẳn cho rằng vẻ ngoài già cả mới thể hiện được sự lão làng từng trải của mình, cùng với đó được kẻ khác tin tưởng và kính trọng.”

Phía trước truyền đến tiếng ho nhắc nhở. Tôi gật gù, thức thời ngậm miệng.

Phòng khách không rộng lắm, vừa đủ kê bộ bàn ghế gỗ đồ sộ với những đường vân màu tím lạ lùng. Hai bên tường được trang trí bằng đủ các thể loại đầu lâu của nhiều động vật khác nhau. Tôi rùng mình khi bắt gặp chiếc sọ người trắng hếu đang mở đôi mắt rỗng tuếch thao láo ngó xuống. Hi vọng chỉ là đồ giả.

“Vậy ra đây là con gái hần?” Trịnh Hùng xoay xoay chén trà, đảo mắt quan sát tôi. Tôi lập tức ngồi thẳng lưng, trưng ra nụ cười lấy lòng. Hàng lông mày sâu róm của lão chau lại, nghe lão Trần đề nghị nhận tôi làm học trò thì từ chối thẳng thừng. “Hiện tại ta có một học trò rồi, không nhận thêm nữa. Làm người phải có nguyên tắc. Cho dù là con của học trò cũ cũng không thể trở thành ngoại lệ.”

Giọng lão rất kiên định. Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý nên chẳng mấy thất vọng. Lão Trần quay sang bảo tôi ra ngoài chờ. Nghĩ rằng sắp sửa quay về nên tôi đứng sẵn ở cổng, lúc sau mới thấy lão lững thững bước đến, không biết hai người họ vừa nói với nhau những gì mà nét mặt lão vui phơi phới.

“Con sẽ trở thành học trò tiếp theo của Trịnh Hùng. Khoảng thời gian tới phải ở lại đây tu luyện.” Lão vui mừng thông báo.

“Tại sao?” Tôi ngạc nhiên. “Không lẽ lão uy hiếp bắt Trịnh Hùng đổi ý?”

“Hừ. Ta đâu đủ trình độ.” Hiếm khi thấy lão khiếm tốn. “Vì con là người duy nhất có cùng biệt năng với hần nên hần mới phá lệ lần này.”

Hóa ra đây cũng chính là lý do lão luôn khẳng định, Trịnh Hùng là người thầy phù hợp nhất với tôi. Trước lúc rời đi lão cẩn thận nhắc nhở. “Trịnh Hùng là một kẻ cô quái, tính tình mưa nắng thất thường. Hần hay uống rượu, mỗi lúc say thì trở nên điên điên khùng khùng, thi thoảng lại mắng người vô cớ. Con cố gắng đừng chọc hần tức giận, ở đây chăm chỉ học hỏi và kiên trì chịu đựng. Nếu không chịu được nữa thì...”

Tôi tò mò. “Thì sao ạ?”

“Tiếp tục nhẫn nhịn.”

“...”

Rồi lão biến mất, để lại tôi ngơ ngác vẫy tay với không khí.

Đoán rằng Trịnh Hùng là một người thầy nghiêm khắc nên tôi sớm chuẩn bị tinh thần cho quá trình rèn luyện gian khổ. Nào ngờ lão lững thững vào nhà vác ra hai bao quế hương rồi sai tôi ngồi tách đài hoa.

“Việc này vô cùng đơn giản. Phẩy tay mấy cái là có thể hoàn thành một cách nhanh chóng, gọn gàng. Nhưng con thử nghĩ xem, ngày nay nhiều người lạm dụng phép thuật vào mọi việc đến độ mấy chuyện nhỏ nhặt cũng chẳng tự mình làm cho xong. Dân dè cơ thể trở nên biếng nhác, thoái hóa và mục rỗng từ trong ra ngoài. Mất hết cả thú vui của cuộc sống.”

Lão thành thoi ngồi trên ghế thao thao bất tuyệt về sự đồi. Tôi cặm cụi ở góc nhà xếp từng đài hoa vào vò rượu sứ cao bằng nửa người, đều tay nhur máy móc. Nếu được lựa chọn, tôi tình nguyện trở thành kẻ mục rỗng từ trong ra ngoài.

Bóng tối phủ xuống nuốt chửng những tia nắng tàn. Lão Trịnh hài lòng nhìn bốn vò rượu đã đầy ắp đài hoa đỏ chót, từ giữa không gian biến ra bình rượu nhỏ đưa cho tôi. Tôi tròn mắt hồi lâu, thấy lão nhướn mày thì vội vàng nhận lấy. Tận sâu đáy lòng không chút thích thú nhưng khéo miệng vẫn cong lên thành nụ cười cảm kích. Sau đó lão hăm hở mang mấy vò rượu vào phòng. Tôi chậm chạp đứng dậy thử vận người mấy cái, xương cốt kêu rắc rắc như muốn gãy rời từng khúc. Giữa khoảng sân rộng đặt một bộ bàn ghế bằng đá. Tôi ngồi xuống, chống cằm nhìn những cánh hoa quế hương màu hồng phấn như cánh hoa đào đang là tả bay đi theo gió.

Loại cây này mọc nhiều ven bờ Tịnh Thủy nhưng hoàn toàn không thích hợp với khí hậu nơi đây. Lão Trịnh cũng bởi quá say mê rượu quế hương mà quyết tâm đem về trồng cho bằng được. Năm xưa vất vả nuôi cây mấy chục cây đều vô ích, cuối cùng ông trời thương tình cho sót lại một cây còn thoi thóp. Lão ngày đêm dùng phép thuật tạo ra môi trường sống y hệt nước bản địa, tận tâm tận lực trong khoảng thời gian dài mới có được tán lá sum sê hiện giờ. Quả thực là một kẻ kiên trì.

Đời người luôn có những thứ khiến ta phải cố chấp và hết lòng theo đuổi, giống như thần y Việt Thanh chưa lúc nào buông tay người vợ quá cố của mình. Nhưng đến cuối cùng, mấy ai có thể ngăn cao đầu mỉm cười mãn nguyện với đất trời?

Gió nhẹ thoảng qua mang theo hương thơm dễ chịu. Tôi gục đầu xuống bàn, khép hờ mi mắt, bất chợt nghĩ về chuyện xảy ra trong đêm Thanh Hằng.

Tôi chỉ nhớ mình bị loài chim hút máu tấn công, tiếp đến ngất xỉu vì mất máu, tỉnh dậy thấy cơ thể hoàn toàn lạnh lẽo nằm trên bãi cỏ dưới bụi cây. Hẳn có ai đó đã cứu tôi và chữa thương một cách hoàn hảo. Nếu không bởi những dấu vết thay đổi trên trang phục, tôi còn tưởng rằng mình vừa thiếp đi và sự việc trải qua chỉ là một giấc mơ, ngay cả đau đớn cũng biến mất.

Khi trở lại phòng tiệc mọi người đã ra về gần hết. Lâm Khánh vừa trông thấy tôi liền hấp tấp chạy tới, sốt sắng hỏi. “Ngươi đi đâu thế? Ta tìm ngươi suốt cả buổi tối, chỉ sợ ngươi lạc đường hay vướng phải rắc rối với ai đó.”

Bộ dáng lo âu của hắn khiến tôi cảm thấy hổ thẹn, nhưng không thể không dùng lời nói dối để giải thích cho sự biến mất vô cớ của mình. Hắn an tâm khi thấy tôi bình yên vô sự nên chẳng thắc mắc thêm, chỉ niệm chú gọi Phương điều đưa tôi về nhà. Đến nay tôi vẫn tiếp tục suy đoán về nhân vật bí ẩn kia. Tôi quen biết không nhiều, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người, trong đó Lam Hương từng cứu tôi một lần. Nhưng chẳng hiểu sao lần này tôi có cảm giác không phải là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Sói Tuyết ngo ngoáy trên mép túi rồi nhảy phốc xuống đất. Hồi sáng, để tiện cho việc di chuyển trên Phương điều, nó đã tự thu mình nhỏ xíu và bây giờ mới trở về hình dáng ban đầu. Tôi tưởng nó muốn chạy ra ngoài chơi, nào ngờ nó lười nhác chui vào gầm bàn rồi nằm ườn trong đấy. Tôi chống tay ngồi thẳng dậy. Gió hiu hiu mát rượi chẳng nở vào nhà.

Hiện tại chỉ có tôi và lão Trịnh lẻ loi giữa khu rừng già. Học trò của lão, hay chính là đàn anh của tôi rồi đi mấy hôm chưa thấy quay lại. Tôi rất hiếu kì về hắn, hiếm có ai được lão Trịnh nhắc tới với giọng điệu tự hào và khen ngợi nhiều như vậy, đồng thời cũng khiến tôi chịu áp lực không nhỏ khi mà trình độ hai bên quá chênh lệch.

Chợt linh cảm được sự thay đổi, tôi vô thức ngoảnh mặt ra phía cổng, bắt gặp bóng người đang lững thững tiến vào. Chiếc áo choàng biến hắn thành một khối đen thù lù di chuyển qua các bụi cây. Chờ hắn đến gần, tôi mới thấy rõ khuôn mặt ẩn dưới lớp mũ trùm thông qua tia sáng hắt ra từ phòng khách, ngay lập tức có ý nghĩ chạy qua đầu “Oan gia ngõ hẹp”. Tên áo đen cũng hơi ngạc nhiên khi trông thấy tôi. Hai người cứ trừng mắt nhìn nhau cho tới lúc lão Trịnh xuất hiện, hẳn là lão đã để ý kết giới có người xâm nhập.

“Con về sớm hơn ta tưởng.” Giọng lão niềm nở. Chúng tôi đồng loạt hướng về lão và dò hỏi. Lão vui vẻ quay sang tôi giới thiệu. “Đây là Nhật Vũ, học trò thứ hai của ta.” Lại nói với tên áo đen. “Đây là Diệp Linh, người ta mới thu nhận. Kể từ hôm nay Diệp Linh sẽ trở thành đàn em của con. Hãy đối xử tốt với con bé.”

Miệng tôi lúc này có thể nhét vừa một quả trứng, đột nhiên nhớ ra câu “Ghét của nào trời trao của ấy”, càng nghĩ càng thấy đúng. Lòng tự hỏi, kiểu nghiệt duyên gì đã đưa chúng tôi lần nữa hội tụ?

Người lạ quen thuộc dùng ánh nhìn khinh khỉnh đánh giá tôi từ trên xuống dưới. Miệng hắn nhếch lên nhưng đáy mắt lạnh tanh, vẻ khó chịu không che giấu. “Thầy Trịnh, từ bao giờ tiêu chuẩn của thầy lại hạ thấp đến thế?”

Tôi ước gì có thể lờm hẩn cháy mặt. May thay lão Trịnh lên tiếng bênh vực. “Đừng xem thường Diệp Linh. Biệt năng của nó cả đời này con cũng không tu luyện được.”

Điều lão nói khiến tôi rất hả hê còn Nhật Vũ thì nhướn mày. Trước vẻ băn khoăn mà lười hỏi của hắn, lão đành thêm vào. “Đó là thuật Đọc tâm. Trên khắp vương quốc, Diệp Linh là người thứ hai ta biết cũng sở hữu thuật ấy.”

Người đầu tiên đương nhiên là chính lão. Đọc tâm giống với Tiên tri và một số loại phép đặc biệt khác, không có phương thức tu luyện, do vậy số người sở hữu cực kì ít. Nó giúp tôi “nghe” được suy nghĩ của những người xung quanh trong phạm vi gần nhất định. Tôi đoán, lần đầu bộc phát là lúc bị ám sát khi cùng Thu Thủy đến khu chế thuốc. Không phải tình cờ mà tôi tránh được các đòn tấn công liên tiếp. Sự thực là tôi biết trước ý định ra tay của tên áo đen để kịp thời đối phó, mặc dù có phần ngẫu nhiên. Rồi lần đi mua pháp khí bị ngắt do quá nhiều suy nghĩ đồng thời lọt vào đầu, khi mà tôi chưa biết cách kiểm soát năng lực của mình.

Nhật Vũ chiếu sang tôi ánh mắt phức tạp. Hắn cao hơn tôi một đầu nên mỗi khi tôi muốn đối diện đều phải ngửa cổ trong tư thế ngược nhìn, rất không thoải mái. Sói Tuyết từ dưới gầm bàn lò dò chui ra hóng chuyện. Nó ném cho Nhật Vũ vẻ mặt không chút thiện cảm rồi chạy tới bên tôi, biểu thị lập trường phe đồng minh chống lại phe đối địch.

Lão Trịnh nhanh chóng bị màu mắt tím của nó hấp dẫn, ngồi xổm xuống sầm soi. “Đây là loài sói nào? Trông lạ quá!”

Tôi thành thật một cách ngượng ngịu. “Con cũng không biết.”

Nhật Vũ cúi đầu ra chiều cân nhắc, nửa muốn nói nửa không. Mãi sau hắn mới lên tiếng giải đáp. “Nó là Sói Bạc.”

Cái tên ngắn gọn khiến lão Trịnh kinh ngạc đứng phắt dậy, kích động tới mức chòm râu rung rung, giọng nói run run. “Linh... Linh thú?”

Nhật Vũ gật đầu chắc nịch.

“Sao có thể.” Lão thì thảo. “Linh thú sao có thể xuất hiện ở nơi này?”

Ánh mắt đang xoáy chặt vào Sói Tuyết miễn cưỡng chuyển sang tôi. Tôi đành thuật lại chuyện tình cờ gặp Sói Tuyết trong rừng thùy trúc, nhân tiện kể thêm mấy hành động kì cục của nó, tuy rằng thông tin chẳng hữu ích gì cho việc hóa giải thắc mắc của tất cả mọi người. Tôi lướt lão giải thích cho tôi về linh thú.

Ở đâu đó trên vương quốc có một ngọn núi bí ẩn tên gọi Tuyết Sơn, quanh năm phủ tuyết trắng xóa, được xem như lăng mộ hoàng gia bởi đây là nơi chôn cất bốn nhân vật có địa vị cao nhất: Quốc vương, Hoàng hậu, Thượng quân và Quân hậu. Người ta chưa từng trông thấy nó, cũng không biết được vị trí đích xác. Tương truyền nó nằm trong kết giới vô hình mà chỉ riêng Quốc vương mới có năng lực hóa giải để đi vào. Trên thực tế, người thường không có khả năng tạo kết giới vô hình trong phạm vi quá rộng, vì vậy kết giới bao quanh Tuyết Sơn nhất định được dựng lên bởi một loại trận pháp tinh vi. Nó giúp “lăng mộ” tồn tại trong không gian biệt lập, tách riêng với thế giới bên ngoài. Những kẻ canh gác là ba loại linh thú quý hiếm: Sói Bạc, Chim Lửa và Rồng Đen.

Một con Sói Bạc trưởng thành cao ngang đầu người, toàn thân phủ lông trắng muốt. Đôi mắt tím xinh đẹp tiềm tàng nguy hiểm có thể đóng băng kẻ đối diện chỉ bằng cái liếc nhìn. Chúng đặc biệt nhạy bén trong bóng đêm. Cai quản vùng trời là Chim Lửa với bộ lông đỏ rực, chiếc đuôi dài sắc sỡ đổi màu theo tâm trạng và cái mỏ vàng hơi quặp xuống. Chúng có đôi mắt bé tí hí màu xanh lục, sải cánh rộng dũng mãnh và vũ khí lợi hại nhất là năng lực phun lửa, thường gọi là lửa Địa Ngục hoặc lửa Hồn. Duy chỉ có nước phun từ miệng Rồng Đen mới khắc chế được lửa này. Loài rồng oai vệ ấy có thân hình đồ sộ, vảy cứng như thép và sở hữu bộ vuốt sắc nhọn. Đôi cánh đen tuyền giúp chúng có thể bay lên nhưng tốc độ không nhanh bằng Chim Lửa. Thông thường chúng thích chui vào hang động hoặc đậu trên các vách đá cheo leo.

Nhờ có kết giới vô hình, Tuyết Sơn biến thành nơi bí hiểm nội bất xuất ngoại bất nhập, ngay cả người có pháp lực mạnh như Thượng Quân hay các linh thú đều không thể vượt qua. Do vậy, việc Sói Tuyết lọt ra ngoài là điều mà một học giả đầy trí tuệ và hiểu biết như lão Trịnh cũng không tài nào lý giải nổi. Khoảng lặng trầm tư bao trùm cả ba người, kế tiếp tất cả cùng nhìn nhau bất lực. Thế rồi Nhật Vũ rời đi trước tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 14

Sáng hôm sau tôi dậy sớm hơn thường lệ, ra ban công đắm mình trong hơi lạnh mờ sương khi ánh mặt trời còn chưa chiếu tới. Nhật Vũ đứng cách một khoảng không xa, trên người mặc bộ đồ ngủ màu xám. Ánh mắt vô tình chạm nhau khiến tôi bối rối vội vã ngoảnh mặt đi. Chúng tôi vẫn giữ nguyên tư thế bất động, chẳng mở miệng nói lời nào cho đến khi hắt xoay lưng về phòng.

Lão Trịnh sắp xếp cho tôi ở phòng cạnh cầu thang trên tầng hai mà hồi trước là nơi lão nghiên cứu phép thuật, vừa hay kế bên phòng Nhật Vũ. Nhờ thế tôi có thể ngắm nhìn quang cảnh thiên nhiên hùng vĩ từ trên cao, đây là theo lời lão, còn thực tế lọt vào tầm mắt chỉ toàn là cảnh cây tua tủa bốn phía, đan xen với những cụm lá um tùm không một bông hoa tô điểm. Tôi ngờ rằng, lão chọn ở tầng một chẳng qua vì ngại bay lên bay xuống suốt cả ngày. Theo lý thuyết, Nhật Vũ muốn xuống tầng dưới thì phải ngang qua phòng tôi, nhưng điều ấy chưa bao giờ xảy ra bởi hắn luôn dùng thuật Dịch chuyển.

Tầng trên cùng là nơi chứa sách. Trái với tưởng tượng của tôi, nó không giống như thư viện bày la liệt các kệ gỗ hay đại loại thế mà hoàn toàn trống trơn, ngoại trừ bộ bàn ghế đặt chính giữa làm chỗ ngồi đọc. Thực chất nó được sắp xếp gọn ghẽ và hiện đại quá mức. Lão Trịnh chủ động hướng dẫn tôi cách sử dụng. Khi niệm chú hóa giải kết giới, trên các bức tường sẽ xuất hiện hàng loạt ô vuông nhỏ ghi tên thể loại sách. Chỉ cần chạm tay vào chúng và truyền ý nghĩ về tựa đề hoặc tên tác giả, những cuốn sách trong phạm vi sàng lọc sẽ tự động xếp thành chồng trên bàn để ta tiếp tục lựa chọn.

Lão Trịnh lấy ra mấy quyển sách dày cộp, bảo tôi mang về phòng nghiên ngắm. Bản thân lão tự học thành tài nên cũng khuyến khích học trò làm điều tương tự. Thực chất lão chỉ dạy trực tiếp không nhiều, chủ yếu đóng vai trò là người hướng dẫn và giải đáp. Tôi ôm đồng sách nặng trĩu như cối lòng nghiêm túc ngồi vào bàn. Những chỗ không hiểu tôi đều cẩn thận đánh dấu lại, hôm sau hỏi lão Trịnh. Tìm lão rất dễ dàng, chỉ có hai địa điểm quen thuộc: một là phòng sách, hai là phòng rượu. Lão rất thích uống rượu, hôm nào không uống là trần trọc chẳng thể ngủ yên, thế mà vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo minh mẫn khiến tôi rất khâm phục. Ngoài ra lão còn quan tâm đến lĩnh vực ủ và pha chế rượu. Không ít lần tôi đi hỏi bài rồi nhân tiện bị ép uống thử thứ nước dị hợm lão vừa chế thành, trước vẻ mặt tâm đắc của lão, nửa chữ chê bai cũng chẳng dám thốt lên.

Vốn dĩ tôi cho rằng tinh thần “muốn biết phải hỏi, muốn giỏi phải học” của mình rất đáng khen ngợi, nhưng dường như đối lập quan điểm của lão. Sau nhiều lần kiên nhẫn giải thích mô thức thức khó khăn, lão rút cuộc phải than thở. “Ta mong con có thể giống như Nhật Vũ. Nó có khả năng lĩnh hội rất nhanh, trong tháng đầu tiên số lần thắc mắc chưa vượt quá ba lượt.”

Nghe xong tôi lùi thui ôm sách về, vừa đi vừa tự an ủi. “Tư chất quá tốt là do hắn khác người, còn tôi đây tuyệt đối là người bình thường.”

Nghiêm trọng nhất là lần lão đang khệ nệ bê bình rượu quý hương mới ủ đặt lên giá, bị tiếng gọi của tôi làm cho giật mình, trượt tay đánh vỡ “choang”

một, rượu chảy loang lổ trên mặt sàn như dòng nước mắt tiếc nuối. Lão thử người ngẩn ngơ tại chỗ. Tôi run run nép ngoài cửa không dám bước vào, đang định len lén chuẩn bị, chợt nghe tiếng nói vọng ra. “Từ bây giờ có gì không hiểu thì hỏi Nhật Vũ. Nó không trả lời được mới đến tìm ta.”

Tôi biết lão đang kiềm chế dữ lắm, đành lí nhí đáp “Vâng” rồi vội bốc hơi khỏi mặt đất. Đấu tranh tư tưởng nửa ngày tôi mới quyết định chạy sang phòng Nhật Vũ. Hắn đang xem xét đóng pháp khí đặt ngổn ngang trên bàn, cơ hồ phát hiện ra kẻ thập thò bên cửa sổ là tôi nên thân nhiên nói trong khi không ngẩng đầu. “Vào đi.”

Chúng tôi ở cùng một nhà, thường xuyên chạm mặt nhau nhưng ít khi nói chuyện, nước sông không phạm nước giếng, coi như chung sống hòa bình. Rõ ràng hẳn không phải kiểu người côi mờ. Vậy nên tôi cũng lờ hắn đi như cái cách hắn hờ hững lướt qua chẳng thèm liếc mắt. Có điều giờ đây, tôi phải thức thời đeo lên mặt nạ tươi cười, chủ đích lấy lòng hắn để đòi lấy sự giúp đỡ sau này.

“Có chuyện gì?” Hắn trực tiếp hỏi. Pháp khí đã được thu dọn sạch sẽ để lại mặt bàn trống không.

Tôi làm ra vẻ tự nhiên kéo ghế ngồi, chìa ra cuốn sách cũ vương mùi thời gian mà lúc nào cũng phải nâng niu sợ hỏng, dùng giọng điệu hiền hòa nhất để trình bày mấy khúc mắc trong chương viết về thuật Biến hình. Những tướng hấn không bày ra bộ dáng cao ngạo thì cũng chằm chọc tôi vài câu, ai ngờ hắn tập trung đọc lướt qua các trang sách, suy nghĩ giây lát rồi nghiêm túc giảng giải. Giọng hắn trầm ấm, rất dễ nghe. Hắn mở xẻ chi tiết vấn đề chứ không qua quýt như lão Trịnh, thi thoảng vừa nói vừa liếc nhìn xem tôi đã hiểu chưa. Thái độ đột nhiên xoay chuyển khiến tôi hơi bất ngờ, lòng thầm nghĩ, chắc do mấy bữa nay đều ăn cơm tôi nấu nên không thể mặt dày mà gây khó dễ.

Kể từ đó, cứ cách mấy hôm tôi lại đến tìm Nhật Vũ. Thỉnh thoảng không theo kịp cái đầu thiên tài của hắn, bị nể là chậm hiểu, nhưng nhìn chung hắn vẫn rất nhẫn nại và đầy trách nhiệm. Đương nhiên tôi cũng biết ý đồ thực đơn hàng ngày thành những món hắn thích, coi như ngầm nịnh nọt. Ngay cả lão Trịnh cũng ngỡ ngàng trước sự hòa thuận giữa chúng tôi và hiển nhiên rất hài lòng.

Nói một cách công bằng thì Nhật Vũ mới giống người thầy chính thức, còn lão chỉ như người hỗ trợ. Phép thuật lão dạy tôi nhiều nhất là Đọc tâm, thứ mà Nhật Vũ không làm được. Sau khoảng thời gian vật lộn với mô lý thuyết lằng nhằng, rốt cuộc tôi cũng được chuyển sang giai đoạn thực hành. Địa điểm là phòng Kín, nơi chuyên dùng để tu luyện.

Nó nằm cạnh hầm rượu ầm sâu dưới lòng đất, mát lạnh và hơi ngột ngạt. Tiếng bước chân của tôi rơi trên các bậc thang bằng đá vang lên rõ rệt. Lão Trịnh không dùng đuốc thắp sáng lối đi mà thay bằng dạ minh châu, chắc sợ nguy cơ hỏa hoạn xảy ra với hầm rượu. Chúng treo lơ lửng trên tường tỏa ra thứ ánh sáng trắng không chút hơi ấm. Tôi đi ngang qua căn phòng chứa toàn pháp khí, thể loại khá đa dạng nhưng nhiều nhất vẫn là kiếm. Các thanh kiếm với kiểu dáng khác nhau được xếp ngay ngắn trên giá, nhìn qua cũng biết không phải đồ rẻ tiền. Có điều, tôi chẳng hứng thú với cái nào trong số chúng. Thực tế thanh kiếm duy nhất tôi quan tâm đã bị Nhật Vũ dùng thủ đoạn cướp mất.

Phòng Kín rộng rãi và đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Nó chẳng có gì ngoài mấy bức tường bằng đá. Lão Trịnh ngồi chờ sẵn trong bộ đồ hoa hòe hoa sói mới mua gần đây. Tôi luôn cho rằng hành động dùng thuốc để sở hữu bộ dáng già nua là quyết định cực kì sai lầm, khi mà tâm hồn lão vẫn còn trẻ trung phơi phới. Không ít lần ngoại hình và trang phục của lão tương phản một cách lộ bịch. Thậm chí tôi còn lo ngại, tiếp xúc với lão lâu ngày sẽ khiến thể giới quan của mình bị biến dạng.

Lão Trịnh không biết suy nghĩ vẩn vơ trong đầu tôi, chỉ tay vào vị trí đối diện với một kẻ trông như xác chết ngồi thien.

“Sao hắn lại ở đây?” Tôi nâng tà váy ngồi khoanh chân trên nền nhà sạch sẽ.

“Tất nhiên để giúp con luyện tập.”

Phải rồi, lão từng giảng giải về Hệ phép thuật, là tập hợp những loại phép có tính chất tương đồng hoặc tương quan với nhau. Ví dụ thuật Đọc tâm và thuật Thôi miên là hai phép thuật bậc cao cùng tác động lên tâm trí đối phương. Điều kì diệu là, người có biệt năng hoặc đạt tới trình độ nhất định trong lĩnh vực này thì tự bản thân họ sẽ sản sinh ra mạng chắn vô hình để bảo vệ trí não của mình. Hình dung đơn giản hơn, họ có thể dễ dàng xâm nhập vào đầu óc kẻ khác và đồng thời trở thành kẻ khó bị thao túng nhất, áp dụng với cả Hệ phép thuật. Do đó, thuật Đọc tâm của lão Trịnh hiệu quả với nhiều người nhưng vô ích với tôi hay những kẻ có biệt năng cùng trong Hệ phép thuật như: Thôi miên, Ảo ảnh. Trái lại tôi cũng chẳng thể đọc được suy nghĩ của lão. Đối tượng trợ giúp tu luyện đành đổi sang Nhật Vũ.

Thực ra hẳn đã đạt tới trình độ vận dụng thuần thục thuật Bế tâm, khắc tinh của Đọc tâm và các loại phép liên quan đến tâm trí. Nó được phát triển từ thuật Phong bế cổ xưa, nay rất ít người biết tới và càng hiếm người có thể tu luyện thành công, mà Nhật Vũ là một trong số đó. Nó giúp trí óc “đóng” lại khi cần thiết, ngăn cản ngoại lực xâm nhập và bảo vệ bộ não khỏi các tác nhân can thiệp. Thành ra giữa ba chúng tôi, chẳng ai dòm ngó được suy nghĩ của đối phương. Tuy nhiên, Nhật Vũ đã hứa với lão Trịnh không sử dụng thuật Bế tâm trong lúc giúp tôi luyện tập, mặc dù điều ấy khiến hắn rất bức bối.

Chúng tôi ngồi quay mặt vào nhau, bốn mắt nhìn chăm chăm. Khoảng không gian yên ắng tựa hồ nghe rõ từng hơi thở. Lão Trịnh giống như lật đật quay hết bên nọ đến bên kia, miệng kín bưng. Nửa tiếng đồng hồ nặng nề trôi qua không chút động tĩnh. Tôi bắt đầu sốt ruột, tay rịn mồ hôi bầu chặt góc váy, trong đầu vẫn trống rỗng.

“Bình tĩnh.” Lão Trịnh lên tiếng nhắc nhở. “Hãy thả lỏng cả thể xác lẫn tinh thần, nhớ về cảm giác khi thien định. Nhắm mắt lại, tập trung linh lực.”

Tôi chậm rãi làm theo từng bước lão hướng dẫn.

“Dùng linh lực khuếch tán nguồn năng lượng tiềm ẩn trong cơ thể. Hãy coi mình là đóa hoa đang tỏa hương, là bong bóng đang phình to, đem năng lượng ấy trải rộng ra.”

Dường như khi thị giác đóng lại, các giác quan khác trở nên tinh tế hơn. Tôi cảm giác có thứ gì đấy đang từ từ thoát ra, mong manh và dễ dàng tan biến

bất cứ khi nào.

“Tiếp tục. Cố gắng đẩy nó ra xa nhất có thể.”

Trong khoảng khắc, tôi ngỡ rằng mình đã “chạm” được tới Nhật Vũ. Suy nghĩ lướt rất nhanh qua đầu. Nhưng tôi chưa kịp phân tích kỹ, liên kết đã bị phá vỡ, đành mở mắt ra trong sự tiếc hận khôn cùng.

“Ngươi muốn thứ gì đó?” Giọng tôi không hề chắc chắn.

Nhật Vũ gật đầu. Lão Trịnh phấn khởi reo lên. “Tốt lắm! Con tiến bộ nhanh hơn ta trước kia. Hồi mới thực hành ta phải trải qua gần hai chục lần thất bại mới tiếp cận được ý nghĩ đầu tiên.”

Dựa theo yêu cầu của lão, tôi luyện thêm vài lần nữa cho tới khi đọc hoàn chỉnh một suy nghĩ mới được phép giải lao. Đầu óc đã hơi quay cuồng. Cả ngày dài vật vờ trong phòng kín rút cạn sinh lực của tôi, thành ra tôi không thể thức khuya như mọi hôm mà mệt mỏi quẳng mình xuống giường từ sớm. Màng kí ức của ai đó lại nhân cơ hội chen vào giấc ngủ.

Hắn chậm rãi mở mắt ra. Xung quanh là các vật dụng quen thuộc trong căn phòng của mình. Ai đó đã đưa hắn vào đây và giúp hắn thay bộ trang phục tối tã bằng đồ ngủ màu trắng rộng rãi. Hắn định ngồi dậy nhưng lại cảm thấy cả người không chút sức lực, yếu ớt và đau ê ẩm. Hắn cười nhạt. Đây chính là cái giá của việc trở thành Thượng quân.

Bỗng tiếng động nhỏ vang lên khiến hắn chú ý. Ai đó vừa dùng phép Dịch chuyển vào trong này. Rồi hắn nghe thấy giọng nói thân thuộc của Hoàng Diệp run run trong sự hoang mang.

“Cha? Cha tới đây làm gì?”

Chiếc bình sứ trước mặt hắn hắt lên tia sáng xanh mờ ảo của Tinh cầu tiên tri. Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận rõ sự khẩn trương cùng sợ hãi của Mộc linh – người sắp sửa từ cha nuôi trở thành cha vợ trong nay mai.

“Con thấy rồi phải không? Hắn tu luyện tà thuật và sẽ gây nguy hiểm cho cả vương quốc. Nhân lúc linh lực của hắn chưa phục hồi, ta phải mau chóng tiêu diệt mầm họa này đi.”

“Không đâu cha.” Nàng nức nở. “Hắn chưa từng động đến tà thuật và cũng chẳng làm hại ai bao giờ. Điều cha lo lắng chắc chắn sẽ không xảy ra.”

Mộc linh gấp gáp khuyên nhủ. “Hoàng Diệp, chính con cũng tiên tri được rằng hắn là Quỷ vương trong tương lai. Giết hắn đi là cách ngăn chặn tốt nhất. Lúc này con không được mềm lòng.”

“Nhưng cha từng nói với con rằng, tương lai thấy trước không hoàn toàn chính xác. Nó chỉ đúng khi người tiên tri không liên quan đến quá trình dẫn tới kết quả, và không nói với bất kì ai để tránh sự thay đổi trong suy nghĩ cũng như hành động của họ. Chỉ một tác nhân khác đi cũng khiến hàng loạt quan hệ nhân quả bị biến đổi và chệch hướng khỏi chu trình tiên đoán. Khi ấy, kết quả cuối cùng có thể giống hoặc hoàn toàn trái ngược với điều nhìn thấy trong Tinh cầu. Do đó chúng ta có thể ngăn chặn việc Hải Phong tu luyện tà thuật thay vì...”

“Thôi đi! Con biết chuyện này nguy hiểm cỡ nào không? Chắc gì đã thuyết phục được hắn. Mà có khi hắn đã tu luyện từ lâu rồi.”

“Không. Hải Phong là người tốt. Hắn luôn bảo vệ con và con cũng sẽ không để bất kì ai làm hại hắn.” Giọng nàng vô cùng kiên định, đồng thời có phần buống bình.

Mộc linh tức giận quát lớn. “Tránh ra! Con làm gì vậy?”

“Hải Phong nay đã trở thành Thượng quân. Nếu cha dám động đến hắn thì tất cả thần dân trên vương quốc sẽ không tha cho cha.”

“Ta có lý do chính đáng để làm thế. Phải rồi, Quốc vương cần biết được chuyện này. Nhất định ngài sẽ có cách xử lý.”

“Khoan đã.” Nàng muốn chạy lên giữ lấy ông nhưng bị cản lại bởi kết giới vừa tạo dựng. “Thả con ra! Xin cha đừng nói với ngài ấy. Xin đừng!” Giọng nàng lạc đi trong nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng.

“Ta tuyệt đối không để hắn trốn đi. Còn con, ở lại đây cho tới khi nào nghĩ thông suốt.”

Mộc linh rời khỏi. Không gian trống trải chỉ còn vang vọng tiếng khóc bi thương của nàng. Đôi mắt hắn mở ra. Trong con ngươi âm i một ngọn lửa hoang dã đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 15

Lão Trịnh rời nhà mấy ngày liền, bỏ lại mảnh đất đã neo người nay càng thêm trống vắng. Lão không đi một mình mà mang theo cả Sói Tuyết bất chấp sự phản đối của nó, đồng thời dẫn tôi nhớ luyện tập chăm chỉ. Trước mặt lão tôi dạ dạ vâng vâng ngoan ngoãn, sau lưng vừa thấy vật áo biến mất nơi công đá, trong đầu liền lập kế hoạch chuồn ra ngoài. Tôi rủ rê Nhật Vũ nhưng hắn không chịu cùng tôi kết đồng minh, một mực ru rú trong phòng nghiên cứu loại phép nguy hiểm nào đấy. Tôi phải năn nỉ gây lười mới được hắn cho mượn Phương điều.

Con chim màu hung bệ vệ chiếm khoảng lớn giữa sân, ương ngạnh và cao ngạo y như chủ nhân. Ban đầu nó không cho tôi cười lên. Nhật Vũ phải vuốt ve nó an ủi đồng thời cúi người thì thăm một lúc, nó mới chịu quẳng bớt bản tính ngang bướng. Tôi ngồi trên lưng nó mà nơm nớp lo sợ bị hất cẳng bất cứ lúc nào, nhưng bù lại tốc độ của nó rất đáng kinh ngạc, so với con chim gầy còm mà lão Trần thuê trước đây thì quả là một trời một vực.

Âm thanh huyền ảo nơi phổ phường khiến lòng tôi rạo rực. Nhìn những dãy nhà mọc lên san sát, nhìn dòng người tấp nập ngược xuôi, tôi có cảm tưởng mình vừa trở về thế giới văn minh sau quãng thời gian dài lưu lạc. Ở lâu trong rừng, bản thân cũng sắp hóa thành người rừng tới nơi. Tôi chuẩn bị sẵn mấy bài múa để đến Tinh Hoa đại biểu diễn kiếm tiền. Người quản lý còn nhận ra tôi. Hắn ta nhe răng cười, mắt híp lại thành một đường chỉ. Bộ dạng không thay đổi nhiều ngoại trừ việc béo lên chút ít, chắc hẳn gần đây vũ đài làm ăn phát đạt.

Cầm tiền trong tay tâm tình càng thêm vui vẻ. Tôi tìm đến trang trại thú nuôi theo lời chỉ dẫn của quản lý, trên đường phân vân giữa Phương điều và Thiên di, con nào tôi cũng muốn có. Đau khổ cân nhắc mất nửa ngày, cuối cùng tôi mua một con Thiên di toàn thân vàng óng. Nó lanh lợi đậu lên mu bàn tay tôi, đôi mắt xanh lục chớp chớp trông cũng nhỏ bé dễ thương. Tôi hài lòng thiết lập chú Sở hữu rồi thả nó đi. Hiện giờ nó đã nhận tôi làm chủ nhân, tôi có thể dùng chú ngữ triệu hồi bất cứ khi nào.

Đang lúc tôi rẽ vào con ngõ, thỉnh thoảng một cái bóng vụt qua. Phép Dịch chuyển của người ấy chắc chắn có vấn đề khi mà ảnh để lại khá rõ ràng, rõ tới mức tôi có thể nhận ra chiếc áo khoác màu nâu quen mắt. Tôi vội vã đuổi theo, chạy đến ngõ cụt thì mất dấu. Sau lưng có luồng gió mạnh lao vụt tới. Tôi theo phản xạ nghiêng người né tránh. Tia sáng sượt qua tà váy để lại lỗ hổng lớn đen sì.

“Lâm Khánh?” Tôi hốt hoảng kêu to trước khi hắn tiếp tục tấn công.

Luồng sáng đang hình thành trong lòng bàn tay tan đi. “Hóa ra là ngươi.” Giọng hắn có vẻ nhẹ nhõm. Khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím tái như thể đang cố chịu đựng đau đớn.

“Ngươi sao thế?” Tôi rảo bước tới gần.

Hắn nghiêng đầu lảng tránh ánh mắt tìm tòi của tôi, khó khăn nặn ra nụ cười nhợt nhạt. “Không sao.” Thế nhưng thân thể nhanh chóng vạch trần lời nói dối. Tôi kịp vươn tay ra đỡ khi hắn lao đảo gục xuống, chạm phải làn da lạnh toát.

Thần y Việt Thanh đang ở trong phòng luyện thuốc. Hắn sẽ không ra ngoài cho tới lúc hoàn thành và không ai được phép làm phiền, bởi đây là công việc đòi hỏi tính chuẩn xác cao, chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể làm hỏng cả mẻ thuốc và lãng phí tất cả dược liệu. Vậy nên người tiếp đón chúng tôi là Thu Thủy. Nàng thu lại nụ cười rạng rỡ khi liếc sang Lâm Khánh. Lúc này đôi môi hắn đã thâm đen.

“Trúng độc?” Nàng lầm bầm. “Không phải độc bình thường.”

Tôi nhìn đôi mày nhíu chặt của nàng, thoáng sợ hãi. “Rất nghiêm trọng ư?”

Nàng không vội trả lời mà biến ra hai viên thuốc, niệm chú cho chúng hóa thành làn khói theo thất khiếu nhập vào người Lâm Khánh, tiếp đến mở túi vải đựng đầy ngân châm và bắt đầu tiến hành châm cứu. Tôi ngồi bên cạnh lặng lẽ quan sát. Qua một khoảng thời gian sau khi bị ghim thành con nhím, sắc đen từ từ tiêu tan, Lâm Khánh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

“Đừng lo, chất độc đã được ngăn chặn kịp thời. Về sau uống thuốc đầy đủ và dùng linh lực liên tục bài trừ là chẳng còn gì đáng ngại.” Thu Thủy lần lượt cất ngân châm vào túi, ánh mắt ra chiều suy tư. “Độc trên người hắn không phải loại khó giải nhưng khá cổ xưa, hiện giờ hầu như không ai dùng đến. Hồi trước ta từng theo cha tới tham quan lăng mộ của một gia tộc lâu đời. Bên trên các quan tài bôi độc được và chứa lời nguyền, trong đó có chất độc giống hệt thể này, không gây nguy hiểm tính mạng nhưng phát tác cực nhanh.”

Trang phục của Lâm Khánh vẫn như mọi khi, sang trọng và chỉnh tề. Tôi không tìm thấy bất kì dấu vết va chạm nào. Nó sạch sẽ như thể chẳng chứa nổi một hạt bụi. Hắn mặc nguyên áo khoác nằm trên giường có lẽ không được thoải mái. Tôi định giúp hắn cởi ra nhưng đắn đo giây lát lại thôi. Chúng tôi khề khàng rời khỏi phòng, khép hờ cửa. Việc thần y giám mình bên lò luyện thuốc mấy ngày nay coi như là may mắn, bởi tôi biết chắc hắn sẽ khó chịu nếu thấy người lạ trong nhà mình. Mỗi họa diệt tộc năm xưa đã biến một người bình thường thành một kẻ quá đỗi thận trọng và đa nghi.

Lần tiếp theo tôi tới thăm Lâm Khánh, hắn đã đi mất, chỉ để lại mảnh giấy nhỏ kẹp dưới cổ thủy tinh vền vện hai chữ viết vội “Cảm ơn”. Thu Thủy biết được thì bức xúc. Nàng không có thói quen chữa trị nửa vời. Đơn thuốc vừa viết xong bệnh nhân cũng biệt tích, bỏ lại người y sư đầy tâm huyết ngồi ca thán.

“Tên kia đúng thật là...” Nàng mím môi nuốt vào từ ngữ không lịch sự nào đó. “Bệnh còn chưa khỏi mà vừa tỉnh dậy đã bỏ đi. Vì hắn là bạn của ngươi nên ta có thể chữa miễn phí, đâu có ý định đòi tiền hắn.”

Tôi bất đắc dĩ cười cười giải thích với nàng, hắn giàu gấp mấy lần chúng ta cộng lại, sao phải vì chút tiền thuốc mà trốn tránh, chắc hẳn có nguyên do khác. Nàng bấu môi đem tờ giấy kê đơn làm mồi nhóm lửa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 16

Thời gian không có nhiều, tôi tạm biệt Thu Thủy quay về rừng thủy trúc thăm lão Trần, nhân tiện báo cáo tình hình học tập. Thuật Đọc tâm của tôi đã luyện đến trình độ nhất định. Vừa rồi ở chốn đông người, tôi thử vận dụng và đọc được hầu hết ý nghĩ của bọn họ. Vì vậy lão Trần dường như cản trở hơn khi nói chuyện với tôi. Lão cố tình điều chỉnh suy nghĩ của bản thân. Tôi biết lão đang che giấu nhiều chuyện nhưng không gắng hỏi, có lẽ chờ tới thời điểm thích hợp lão sẽ chủ động tiết lộ.

Và tôi tin tưởng lão.

Ngôi nhà gỗ chẳng có gì thay đổi, đồ vật vẫn yên ổn tại vị trí của chúng, suốt mấy chục năm qua sạch sẽ tinh tươm vì lão Trần thường xuyên dọn dẹp. Đây là lần thứ hai tôi bước vào căn phòng lưu trữ của mẹ tôi dưới tầng hầm, nơi chứa đựng bộ sưu tập của bà. Nó cũng được làm toàn bằng đá như phòng Kín ở nhà lão Trịnh nhưng âm u và lạnh lẽo hơn, chắc bởi đã lâu chưa có hơi người.

Tôi để viên dạ minh châu cỡ lớn bay trước dẫn đường. Tiếng bước chân rất nhỏ trở nên vang vọng giữa không gian yên tĩnh tuyệt đối. Tay dùng sức đẩy, cánh cửa cũ kỹ ịch dịch chuyển phát ra mấy tiếng rên rỉ nặng nề. Ánh sáng từ dạ minh châu chảy vào căn phòng, hắt lên trái Tinh cầu những vòng tròn huyền ảo. Chúng được đặt trang trọng trên các giá bạc, từ hình dáng đến kích thước đều giống nhau như đúc, không ai phân biệt nổi ngoại trừ nhà tiên tri.

Đây là sở thích kì quặc của mẹ tôi, sưu tập Tinh cầu của các nhà tiên tri đã khuất.

Tinh cầu gắn liền với sinh mệnh của chủ nhân. Khi người ấy không còn, nó cũng tắt sáng, trở nên vô dụng và coi như đã chết. Không ai có thể khơi dậy nguồn năng lượng trong nó lần nữa. Những trái Tinh cầu quanh tôi im lìm giữa giấc ngủ vô tận. Chúng không còn sức sống, vậy mà vẫn khiến tôi ớn lạnh như thể bên trong ẩn chứa những linh hồn. Ánh mắt tôi đảo qua một vòng, có mấy Tinh cầu hấp dẫn sự chú ý. Tôi không hiểu, rõ ràng bề ngoài chúng chẳng khác gì so với đồng còn lại nhưng thâm tâm tôi đoán chắc chúng ẩn chứa điểm đặc biệt mà bản thân cũng chưa xác định được. Linh cảm đưa tôi đến bên Tinh cầu đặt chính giữa. Nó không trong suốt mà mờ đục như màu khói. Tôi cẩn thận nhắc nó ra khỏi giá, chăm chú quan sát. Sau lưng chợt vang lên giọng nói nghiêm khắc. “Đặt nó xuống!”

Lão Trần đột ngột đứng ở cửa với đôi mắt nhắm lại vẻ không hài lòng. Tôi vẫn giữ khư khư Tinh cầu giữa hai lòng bàn tay, hơi do dự. “Con không thể mang nó đi sao? Nơi này chứa rất nhiều Tinh cầu, thiếu một trái chắc chẳng vấn đề gì.”

“Không được.” Lão quả quyết. “Ta nhớ lần trước con đã cuỗm mất một Tinh cầu rồi, đừng có tham lam. Chúng ta không nên động vào gia tài của mẹ con.”

Quả thực lần đầu tiên tới đây tôi đã bị hấp dẫn bởi một Tinh cầu, cơ hồ tự bản thân nó tỏa ra sức hút kì lạ kéo tôi lại gần. Khi ấy, lão Trần dường như cũng không phản đối việc tôi nhét nó vào túi Càn Khôn biến thành của riêng. Nhưng hiện giờ sự hào phóng của lão đã đạt đến giới hạn, tôi đành tiu nghỉu đặt vật về vị trí cũ. Cánh cửa đóng chặt. Gian phòng khôi phục hiện trạng u ám ban đầu.

Tôi vừa thoát ly kết giới đã chạm phải con Thiên di của Nhật Vũ, mang theo thông báo: thầy Trịnh đang ở nhà, yêu cầu tôi lập tức quay về. Bấy giờ tôi mới cuống cuồng chạy qua chỗ Thu Thủy khi sức nhớ ra mình bỏ quên Phương điều. Vì tôi không phải chủ nhân của nó nên không thể dùng chú ngữ triệu hồi, đành phải tắt tà đi tìm.

Chỉ mới một ngày trôi qua, tâm trạng Thu Thủy đã hoàn toàn đảo ngược. Nàng cúi gằm mặt xuống nhằm che giấu đôi mắt hơi đỏ như vừa mới khóc, ngay cả dáng đi cũng ủ rũ và thiếu sức sống. Khi tôi hỏi nguyên do, nàng lắc đầu từ chối trả lời. Nếu tôi đọc suy nghĩ của nàng có lẽ sẽ hiểu thêm điều gì đó. Nhưng tôi không làm vậy, tôi chờ nàng tự mình nói ra khi cảm thấy sẵn sàng.

Phương điều hạ cánh lúc trời đã tối mịt. Tôi không dám lượn lơ trước sân mà bay thẳng lên phòng mình, bắt gặp Sói Tuyết đang cuộn tròn trên sàn nhà. Nhận ra tôi, nó vẫy đuôi mừng tíu tít rồi nhảy bổ đến. Tôi ngồi xổm xuống ôm ngang người nó, đầu ghé vào bộ lông mượt, hải lòng xác định nó không bị tổn hại gì sau chuyến đi. Nhìn kĩ mới phát hiện nó lớn lên tương đối nhanh, chân cao hơn và lông cũng dày thêm, tuy rằng khác hẳn con sói bé quắt trong lần đầu chạm mặt nhưng khoảng cách đạt tới mức trưởng thành vẫn còn rất xa.

Sáng hôm sau yên tĩnh ngoài dự đoán, mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe lão Trịnh quở trách. Sự thực là lão vừa về liền chui vào hầm rượu uống liền mấy cốc, rồi say ngất ngưỡng, nằm thẳng cẳng trên giường tới gần trưa mới tỉnh, đương nhiên không phát giác ra việc tôi lêu lổng bên ngoài. May thay Nhật Vũ cũng chẳng phải một tên thích mách lẻo, trái lại còn giúp tôi bao che khiến tôi rất cảm kích. Phải chăng hẳn đã dần chấp nhận tôi nên thái độ không còn cáu kỉnh, méo mó như hồi đầu?

Vốn dĩ lão Trịnh đề hấn làm đối thủ của tôi trong bài kiểm tra năng lực, nhưng vì tôi phản đối quá gay gắt nên đành thay bằng chính lão. Linh lực của lão qua ngần ấy năm trời vẫn chỉ lờ mờ tăng lên theo tốc độ con rùa, thêm vào việc biệt năng của tôi đang trong giai đoạn phát triển và sự trợ giúp của bánh Mặt Trăng nên mức chênh lệch linh lực giữa chúng tôi hẳn không quá nhiều. Còn Nhật Vũ lại thuộc về một đẳng cấp khác, trình độ mà tôi chỉ dám

đứng từ xa ngược nhìn.

Lão Trịnh dịch chuyển rất nhanh để né tránh đòn tấn công đang dồn dập lao đến. Nhiệm vụ của lão là phòng thủ nên không sử dụng pháp khí. Tốc độ của tôi không tài nào bắt kịp lão, do đó đành thay đổi chiêu thức. Dải lụa cuộn thành vòng tròn lớn trước mặt. Tôi niệm chú, từ bên trong bắn ra hàng trăm mũi tên ánh sáng quét qua phạm vi lão Trịnh xuất hiện. Thân thể lão đột nhiên vỡ ra thành vô số mảnh vụn. Tôi trở mắt. “Ào giác. Nhất định là ảo giác.”

Tuy linh lực lão không cao nhưng chẳng người nào dám coi thường. Với hiểu biết về phép thuật cao minh hơn bất cứ ai, nhiều khi lão sử dụng dị thuật mà phần đông thậm chí chưa hề biết đến. Vì thế, tôi không bao giờ cho rằng việc hạ gục lão là dễ dàng.

Nhìn các mảnh vụn tan biến trên mặt đất, tôi đoán lão đang tàng hình đâu đó. Nhắm mắt lại, nghe tiếng gió, linh cảm hơi người lần khuất tại một vị trí, tôi lập tức vung dải lụa chia thẳng về hướng ấy.

Như bao buổi luyện tập khác, tôi luôn kiểm chế linh lực ở mức độ thấp để tránh gây thương tích, nào ngờ lần này vượt khỏi tầm kiểm soát. Dải lụa nóng đỏ như lần đầu tôi chạm vào nó. Quảng sáng bỏ xuống mang theo tiếng nổ chói tai. Tôi sửng sốt nhìn tòa nhà rẽ đôi, tìm như muốn vọt ra lăn lông lốc. Phát hiện vừa rồi chỉ là cái bóng đánh lừa của lão Trịnh, hòng vicia tôi mới lần lượt quay trở lại. Lão cũng ngỡ ngàng dán mắt vào dải lụa vừa khôi phục sắc trắng ban đầu, quên cả ẩn thân. Chỉ có Nhật Vũ và Sói Tuyết đang vắt vèo trên cây là hai vị khán giả điềm tĩnh nhất.

“Minh Nguyệt?” Lão thì thầm. Ngón tay run rẩy vì phấn khích khẽ cầm dải lụa. “Chính nó. Rốt cuộc cũng có ngày tụ hội.”

“Nó có gì đặc biệt sao?” Nhật Vũ vừa dịch chuyển đến bên chúng tôi.

Lão Trịnh yêu cầu hẳn. “Mang kiếm của con ra đây.”

Hắn không hiểu lắm nhưng cũng làm theo. Tôi tò mò chờ đợi, thấy lão Trịnh trọng nâng hai pháp khí trên tay, giọng điệu hào hứng không che giấu. “Thương Hải và Minh Nguyệt vốn là cặp pháp khí nổi tiếng, có nguồn gốc từ một gia tộc chế tạo pháp khí lâu năm nhưng đến nay đã suy tàn. Sức mạnh khủng khiếp đem lại giúp chúng vang danh một thời, khiến biết bao kẻ khao khát và đấu tranh đổ máu để giành giật. Thế rồi sau nhiều biến cố xảy ra cùng với cái chết của chủ nhân cũ, chúng biến mất một cách bí ẩn, dần dần bị lãng quên theo dòng chảy thời gian. Dù vẫn có kẻ nuôi hi vọng tìm kiếm nhưng phần đông thế hệ sau không còn nhận ra. Thật chẳng ngờ có ngày chúng một lần nữa cùng sống đôi.”

Tôi suýt phì cười khi nghe lão thờ dài như ngâm ngùi cảm thán cho cặp đôi trùng phùng sau dịp chia xa. Càng nhìn hai loại pháp khí riêng biệt càng thấy chúng chẳng liên quan gì tới nhau. Tôi băn khoăn. “Giữa chúng có mối liên kết sao?”

Nhật Vũ bỗng dời ánh mắt sang tôi nhưng không lên tiếng.

“Đương nhiên.” Lão Trịnh gật đầu, tay vuốt vuốt chòm râu ra vẻ lão làng. “Người chế tạo chúng đồng thời làm chủ nhân đầu tiên là một cặp vợ chồng. Họ cũng sáng tạo một bộ phép thuật đặc biệt dành riêng cho hai pháp khí này. Ít người biết rằng, Thương Hải và Minh Nguyệt sẽ phát huy uy lực mạnh nhất khi kết hợp với nhau trong thuật Hợp Viên. Thật ra có một giai đoạn Hợp Viên được lưu truyền khá rộng rãi trên vương quốc, nhưng hầu như không ai thành công bởi thiếu pháp khí phù hợp, chưa tính đến việc bản thân nó đã rất phức tạp và còn là loại phép dành cho hai người.”

“Kể cũng đúng.” Tôi tán thành. “Nếu là hai người thì thật khó để hòa hợp.”

Lão Trịnh đưa trả pháp khí cho chúng tôi. Tôi vội vàng cất dải lụa vào túi Càn Khôn, nhân tiện ném cho Nhật Vũ cái nhìn cảnh cáo. “Đừng có ý định lấy pháp khí của ta lần nữa.”

Tên này mắc tật xấu, thấy đồ tốt là nghĩ nó phải thuộc về mình. Vậy nên tôi không thể không đề phòng.

“Không có hứng.” Hắn khinh khỉnh đáp trả. Có lẽ bản thân cũng nhận thức được dải lụa éo là kia chẳng phù hợp với hình tượng sáng ngời của mình.

“Thôi nào.” Lão Trịnh đứng ra hòa giải. “Các con đều được thừa nhận là chủ nhân chân chính của chúng, về sau có thể yên tâm sử dụng. Phải nói, đây quả là may mắn cực kì lớn.”

“Là sao ạ?” Tôi có phần mơ hồ.

Lão nhún vai phân tích. “Pháp khí cao cấp có thuộc tính đặc biệt: lựa chọn chủ nhân. Số ít người được nhận định là chủ nhân chân chính sẽ được chúng hoàn toàn phục tùng. Tất nhiên ai cũng có thể sử dụng, nhưng chỉ khi ở trong tay chủ nhân chân chính, chúng mới phát huy hết năng lực vốn có. Theo ta biết, Minh Nguyệt chỉ đổi màu dưới sự điều khiển của vị chủ nhân mà nó thừa nhận, vừa hay người đó chính là con.”

Tôi chợt nhớ ra, hồi mới mua Thương Hải tôi đã cố gắng rút kiếm ra khỏi bao mãi không được, thế mà Nhật Vũ làm hết sức dễ dàng. Hóa ra bởi nó chọn Nhật Vũ là chủ nhân thay vì tôi. Thế thì lần trao đổi bánh Mặt Trăng coi như trong cái rui có cái may đi

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 17

Việc phát hiện hai vũ khí lợi hại khiến lão Trịnh phấn chấn suốt cả ngày, miệng không ngừng lẩm bẩm “duyên phận”. Lăn lộn chán chê trong phòng sách, lão vẫn chưa thỏa mãn nên tiếp tục “bỏ nhà ra đi” không lời từ biệt. Nhật Vũ tỏ ra rất am hiểu lão. “Chắc chắc thầy đang nghiên cứu thuật Hợp Viên.”

Thiếu vắng một người không làm cuộc sống của chúng tôi bị xáo trộn, nó vẫn diễn ra buồn tẻ như mọi khi, mãi cho tới một hôm Nhật Vũ bất tỉnh nhân sự trong phòng Kín. Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến đáng về được coi là thảm họa của hắn. Suy nghĩ bất chợt nảy ra.

“Ồ, không ngờ hắn cũng có lúc tu luyện thất bại.”

Lay trái lay phải vẫn vô ích, tôi hốt hoảng đưa hắn lên nhà, nhẹ nhàng đặt xuống giường và cho hắn uống thuốc bổ sung linh khí. Trong đầu thâm tính toán, nếu qua đêm nay hắn vẫn không tỉnh thì phải mang ra ngoài tìm y sư.

Khuôn mặt hắn trông nhợt nhạt, đôi môi hơi tím lại. Tôi lấy khăn ướt cẩn thận lau đi vết máu dính bên khóe miệng rồi chống cằm ngồi bên giường. Dạ minh châu được che bớt chỉ tỏa ra luồng sáng mờ mờ. Tay tôi chần chừ vươn ra, vò tóc hắn rồi bù sau đó vội vã rút về, miệng bật cười trước hành động ngớ ngẩn của bản thân.

Bình thường tôi không dám đối diện hắn quá lâu. Hắn luôn đứng từ trên cao nhìn xuống với thái độ của một tên nhóc hợm hĩnh đi kèm bản mặt chẳng muốn ai lại gần. Bao nhiêu yếu đuối đều bị nghiền nát dưới vỏ bọc mạnh mẽ. Mặt nạ hắn đeo lên quá đối hoàn hảo, vậy nên chẳng ai biết đằng sau thực chất là đáng về thế nào.

Nhiều khi tôi cảm thấy hắn và lão Trịnh rất giống nhau, những con người không bao giờ biết đủ. Lão Trịnh theo đuổi tri thức vì nó là đam mê của lão, điều khiến lão vui vẻ. Còn Nhật Vũ thì sao? Hắn điên cuồng tìm kiếm sức mạnh vì cớ gì? Liệu rằng nó có khiến hắn hạnh phúc và thỏa mãn?

Tôi không biết, nhưng phải thừa nhận rằng để đạt tới trình độ hiện giờ hắn đã phải luyện tập chăm chỉ hơn bất cứ ai. Cái tên vênh vào ấy thật khiến người ta vừa đố kỵ vừa ngưỡng mộ.

Quảng sáng diu diu phủ lên trên gương mặt hắn những đường nét nhu hòa. Tôi đặt tay lên mũi để kiểm tra. Hơi thở của hắn yếu ớt nhưng vẫn đều đều như đang ngủ say, có lẽ chưa tới mức nguy hiểm đến tính mạng. Tận khuya, sắc mặt hắn mới cải thiện thêm chút ít và không có dấu hiệu tỉnh dậy. Tôi cảm thấy buồn ngủ, mà e ngại để hắn một mình, sợ có chuyện bất trắc xảy ra nên đành mệt mỏi gục đầu xuống bên giường chờ đợi, chẳng mấy chốc đã rơi vào trạng thái mơ màng.

Có thứ gì đó đang ráo riết đuổi theo. Tôi bồn chồn đánh hơi được nguy hiểm. Nó sắp tới gần, rất gần. Tôi bỏ chạy, chạy thực mạng. Cảnh vật trước mắt dường như đang chao đảo. Sợi dây đột ngột siết chặt cổ khiến tôi thét lên một tiếng rồi tắc nghẹn. Đé giây kéo lê trên mặt cát tạo thành hai vệt dài lồi lõm cùng với tiếng lạo xạo của sự ma sát. Hơi nóng bốc lên trong không gian ngột ngạt đặc quánh.

Người phụ nữ tiến đến, khoác trên mình phục sức lộng lẫy uy nghi. Khuôn mặt xinh đẹp của bà ta vận vẹo trong niềm vui đắc thắng. Tôi hẳn học nhìn bà ta, trong lòng dâng lên một nỗi ghê tởm. Tôi biết mình cực kỳ căm ghét người phụ nữ này, cũng như sự căm ghét bà ta dành cho tôi.

“Ngươi phải chết. Rồi ngươi sẽ không thể tranh đoạt những thứ thuộc về con ta. Chết đi! Đồ con hoang.”

Bà ta rít lên trong điệu cười điên cuồng với đôi môi tô son đỏ chót như khát máu. Tôi vùng vẫy cố sức thoát ra, lại khiến sợi dây ngày càng siết chặt hơn. Luồng sáng bắn ra từ lòng bàn tay người phụ nữ khiến toàn thân tôi đau đớn dưới áp lực đè nén khắp phía. Hơi thở tắc lại trong cổ họng. Từng chút, từng chút không khí rời đi theo sinh mệnh. Tôi trừng mắt đối diện với ánh nhìn tàn độc của bà ta, gượng gạo nhếch khóe miệng nở nụ cười kiêu hãnh cuối cùng.

Sự động chạm khiến tôi giật mình bừng tỉnh. Ngẩng đầu lên, Nhật Vũ đang nhìn tôi với ánh mắt thâm trầm phức tạp. Con ngươi sâu thẳm màu nâu thẫm không mang chút vẻ mơ hồ của người vừa hôn mê. Tôi hạ tầm mắt xuống các ngón tay đang đặt trên mu bàn tay mình. Hắn bình tĩnh rút tay về chẳng nói một lời. Tôi đành lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Ngươi đã bất tỉnh suốt mấy tiếng đồng hồ. Ta tìm thấy ngươi dưới phòng Kín rồi tốt bụng đưa lên đây, cũng may không quá nghiêm trọng. Mà rốt cuộc ngươi bị sao vậy?”

“Không có gì.” Hắn ừ ỏi đáp. “Chỉ là chút rắc rối gặp phải khi tu luyện.”

“Ồ. Ta chưa từng bị như thế.”

“Đương nhiên. Do ngươi toàn tu luyện mấy thuật tầm thường.”

Tôi lờ đi giọng điệu khinh khỉnh của hắn, tiện tay sửa lại mái tóc hơi rối và vuốt phẳng mấy nếp nhăn trên váy. “Ngươi đang luyện thuật gì vậy? Có phải rất khó và nguy hiểm không?”

“Đừng hỏi nữa.” Hắn tỏ vẻ phiền não, chống tay xuống giường định ngồi dậy. Tôi nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh đỡ lưng hắn, đồng thời tay phải biến ra cốc nước kê sát môi. Hắn uống xong thì không chút khách khí tựa hẳn vào người tôi, đầu ngả lên vai.

“Hừm. Thuận tiện thật đấy.” Tôi hậm hực nghĩ, nhưng vì hắn đang là người bệnh nên chẳng nổi dậy ra.

“Vừa rồi ngươi có mơ không?” Tôi ngập ngừng hỏi.

Hắn thân nhiên trả lời. “Không. Sao ngươi hỏi thế?”

“À. Không có gì. Chỉ là thấy hơi kì lạ.”

Hắn lười tiếp chuyện tôi nên hai mắt khép lại chẳng buồn nói thêm. Tôi cũng không rảnh bận tâm tới hắn, chỉ tò mò ngồi phân tích chuỗi hình ảnh vừa rồi.

Là giấc mộng hay kí ức?

Của Nhật Vũ? Hay bản thân mình?

Tôi không rõ lắm. Mọi thứ xem chừng thật phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18

Sau quãng thời gian bên ngoài, Trịnh Hùng trở về nhà cùng với một số tài liệu quý giá về thuật Hợp Viên mà lão cất công sưu tập được. Loại phép gần như đã thất truyền ấy mà lão vẫn có thể tìm ra, thật sự khiến tôi vừa ngạc nhiên vừa ngưỡng mộ. Ngay khi đặt chân vào cửa, lão đã triệu tập tôi cùng Nhật Vũ rồi nói với giọng điệu nghiêm túc, trịnh trọng hiếm thấy.

“Có thể coi là một loại duyên phận khi vô tình cả hai con đều nắm trong tay pháp khí độc nhất được chế tạo riêng cho thuật này. Thêm nữa, ta cũng đã tìm được bộ lý thuyết hoàn chỉnh. Tuy rằng độ chính xác còn phải xem xét nhưng nhìn chung vẫn là lợi thế cực kì lớn so với những kẻ đang khao khát ngoài kia. Quá trình luyện tập không dễ dàng, thậm chí rất nguy hiểm. Ta tin chắc như vậy. Hiện nhiên, chẳng có thành quả tuyệt vời nào từ trên trời rơi xuống mà không đòi hỏi công sức xứng đáng bỏ ra. Quyền lựa chọn thuộc về các con, hãy cân nhắc thật cẩn thận trước khi quyết định. À, đừng quên thứ mình đang sở hữu trong tay.”

Hàm ý của lão đã quá rõ ràng.

Trong lúc tôi tính toán xem mình cần bao lâu để đưa ra lựa chọn thì Nhật Vũ đã không ngần ngại trả lời. “Con sẽ luyện.” Giọng điệu chắc chắn và kiên định.

Tôi quay sang hắn, hơi bất ngờ. Hắn liếc tôi một cái rồi quả quyết. “Ngươi cũng phải luyện.” Điệu bộ thân nhiên kết hợp với một từ “phải” thật khiến người ta cảm thấy khó chịu, chẳng khác nào mệnh lệnh không thể chối từ.

"Nếu ta không đồng ý thì sao?" Tôi bật lại theo bản năng, mặc dù trong lòng đã hơi dao động.

"Vậy nộp dãi lụa ra đây." Hắn nói bằng giọng thờ ơ.

Tôi nhăn trán quay sang lão Trịnh, tìm kiếm sự giúp đỡ. Nào ngờ lão dứt khoát gạt đầu, tỏ vẻ đồng tình với lời đe dọa vô lý kia. Trong tình cảnh hiện tại, kẻ có pháp lực thấp nhất là tôi hoàn toàn không được hưởng quyền dân chủ nên đành mím môi cam chịu. Lão Trịnh mặc định im lặng là đồng ý, chỉ đợi có thể liền hồ hởi reo lên.

“Tốt lắm! Ngày mai bắt đầu luyện tập. Nếu đã luyện thì phải cố gắng cho tới cùng. Các con quả không hổ danh là học trò của ta, người nào người nấy vừa xuất sắc vừa can đảm.”

Tôi trân trối nhìn lão mang vẻ mặt hào hứng rời khỏi phòng. Hai từ "can đảm" nghe sao mà châm chọc. Có điều đến lúc tu luyện, tôi mới biết lời của lão tuyệt đối chính xác và chân thực, bởi để có thể kiên trì luyện thuật Hợp Viên quả là cần can đảm rất nhiều.

“Khoan đã. Con có chuyện muốn nói với thầy.” Tôi vội vã đuổi theo lão Trịnh khi chợt nhớ ra việc quan trọng. Dáo dác nhìn trước ngó sau, tôi thận trọng đề nghị. “Thầy có thể tạo kết giới chống nghe lén không?”

Lão thờ dãi. “Vô ích thôi. Nếu nó muốn thì không gì ngăn cản được bởi pháp lực của nó từ lâu đã vượt xa ta rồi. Nhưng con yên tâm, nó còn chưa mặt dày tới mức đấy.”

Điều này tôi thật không dám tin tưởng.

Cân nhắc giây lát, tôi vẫn quyết định nói ra chuyện mình băn khoăn gần đây. Đương nhiên những gì liên quan tới Thượng quân Hải Phong đều tuyệt đối giấu kín.

“Con cho rằng đó là một phần kí ức thay vì giấc mộng?” Lão hỏi tôi, tựa hồ đang lăm bằm với chính mình. Đôi mắt lão nheo lại và mày nếp nhăn được

dịp hần sâu như mặt đất nứt nẻ.

“Cũng phải. Ta mới chỉ biết đến thuật Thụy du cho phép đi vào giấc mộng của người khác, còn thuật Đọc tâm thì không. Ta cũng chưa từng trông thấy kí ức của ai, còn con thì có.” Lão trầm tư suy nghĩ với hàng lông mày sâu róm nhíu chặt. “Không lẽ...”

Tôi gần như nín thở chờ đợi cái “Không lẽ” của lão.

“Xuyên thấu! Nhất định là nó. Đây mới chính là biệt năng của con.” Lão reo lên trong nỗi ngạc nhiên lẫn phần khởi. “Thật chẳng ngờ loại phép ấy thực sự tồn tại.”

Nhìn khuôn mặt bừng sáng của lão, tôi càng thêm ngỡ ngàng. “Là sao ạ?”

Phải mất một lúc để kiềm chế sự mừng rỡ, lão mới có thể giải thích cho tôi rõ ràng.

Xuyên thấu được coi là anh em gần với thuật Đọc tâm, nhưng cao hơn một bậc. Nó không chỉ cho phép đọc suy nghĩ hiện tại của đối phương mà còn nhìn được về quá khứ của người ấy, thường khi họ đang ngủ là lúc ý thức buông lỏng cảnh giác nhất. Nếu ảnh hưởng đủ mạnh, thậm chí có thể biết được suy nghĩ ngay trong kí ức của họ, thông qua đó làm sáng tỏ tính cách, cảm xúc và phán đoán quyết định trong tương lai. Rất kì diệu, chỉ với một thuật pháp mà thông suốt được một người, và xuyên thấu họ.

Sau khi phân tích cặn kẽ, thấu đáo, lão Trịnh đi tới kết luận. “Do năng lực Xuyên thấu, thần thức của con dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trí kẻ khác. Nên nhớ là “ảnh hưởng” chứ không phải “tác động”. Do vậy, dù không chủ đích nhưng phần nào kí ức vẫn xâm nhập vào đầu con một cách ngẫu nhiên. Chuỗi hình ảnh con trông thấy là quá khứ của Nhật Vũ. Nó vô tình “nhiễm” vào con khi cả hai đứa đều đang ngủ, là lúc thần thức “mờ” nhất. Giống như Đọc tâm, con hoàn toàn có thể điều khiển thuật này thông qua việc rèn luyện và nâng cao pháp lực. Đừng để nó uống phí. Rồi con sẽ thấy nó hữu ích hơn bề ngoài rất nhiều.”

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, có lẽ đã phần nào nắm được lời giải thích của lão nhưng vẫn chưa hiểu triệt để.

“Biệt năng này có cho phép con trông thấy kí ức của người đã chết không? Ý con là, những người không hiện diện bên cạnh?”

Lão trầm mặc hồi lâu mới đáp lời. “Có thể. Ta cũng không chắc. Theo những gì ta biết được, nhiều người thích phong ấn kí ức của họ vào vật thân thiết bên mình để khi họ chết đi mảnh kí ức đó vẫn còn tồn tại. Con có thể nhìn thấy phần kí ức được phong ấn thông qua những đồ vật này.”

“Hóa ra là thế.” Sự việc đã trở nên sáng tỏ phần nào. Nhớ lại các giấc mộng trước kia, tôi từng cho rằng đó là kí ức của Hải Phong. Nhưng có lẽ không phải bởi tôi chẳng mang đi vật nào của hắn.

“Kiếm Thương Hải, lẽ ra nó đã thuộc về mình.” Tôi u uất nghĩ thầm.

Thế còn Hoàng Diệp thì sao? Dải lụa Minh Nguyệt trên người tôi rất có thể từng là vật sở hữu của nàng ta. Thế nhưng giấc mộng đến trước cả khi tôi có được thứ ấy, thật khó hiểu.

Tôi lần lượt điểm lại các đồ vật gần gũi xung quanh. Việc này rất cần thiết. Tôi cần xem được toàn bộ kí ức chứ không phải các mảnh rời rạc ngẫu nhiên. Tôi cần hiểu ngọn ngành chuyện xảy ra năm xưa, và quan trọng nhất là tìm được nó, Tịch thuật.

Tất nhiên tôi không có hứng thú với tà thuật và cũng chẳng đủ liều lĩnh để thực hiện. Nhưng tôi phải đọc nó, hiểu nó, bởi nó là chìa khóa bắt nguồn thảm kịch. Nó là một cuốn sách lướt qua trí óc tôi trong mảnh kí ức, hiện ra qua một vài trang và tấm bìa duy nhất. Ma thuật của Hải Phong được tu luyện dựa trên cuốn sách này. Hắn đã thành công với phép thuật tàn ác mà uy lực ghê gớm. Trong đầu tôi nảy sinh hi vọng viên vòng răng, cách hóa giải cũng được ghi chép ở đây. Biết đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Kế hoạch luyện thuật Hợp Viên nhanh chóng được ấn định bởi cả Trịnh Hùng và Nhật Vũ đều không muốn trì hoãn thêm bất cứ giờ phút nào. Tôi hiểu nó là một loại phép lợi hại. Những phép thuật lợi hại thường đòi hỏi cái giá đắt đỏ cho kẻ muốn sở hữu chúng. Nhưng tôi không ngờ nó lại kinh khủng tới mức này. Chỉ qua mấy tiếng thực hành, nó đã chèn trệ ngôi trên ngôi vị phép thuật điên cuồng bậc nhất tôi từng thực hiện trong đời. Và rõ ràng quyết định thỏa hiệp lúc trước mới ngu xuẩn làm sao.

Hợp Viên đòi hỏi sự phối hợp ăn ý tuyệt đối giữa hai người. Tôi dùng lụa Minh Nguyệt để tạo ra ảo ảnh, Nhật Vũ dùng kiếm Thương Hải để tấn công. Nhiệm vụ của tôi là biến dải lụa thành chín mươi chín biểu tượng khác nhau thay đổi liên tục theo chú ngữ. Nếu biến hóa đủ nhanh, nó sẽ tạo ra ảo ảnh đánh lừa thị giác của đối phương và không cần thận thì ngay bản thân cũng rơi vào ảo giác của chính mình. Biến hóa càng nhuần nhuyễn, sức hút của ảo

ảnh càng mạnh và “con mồi” càng khó thoát ra. Cách đây mấy ngày, tôi đã thuộc lòng các biểu tượng đến độ nằm mơ cũng bị ám ảnh bởi chúng. Tuy nhiên, tới lúc thực hiện mới thấy nó phức tạp đến nhường nào.

Dải lụa bị giằng xé cuồn cuộn giữa không trung. Tôi điều khiển nó bằng thần thức trong khi bản thân thần thức cực kì bất ổn. Các biểu tượng chẳng chịt đan vào nhau khiến đầu óc tôi trở nên rối ren. Bản thân mỗi hình thù đều có sức mê hoặc kì lạ và dường như cố tình làm tôi xao nhãng. Điều khiển thành công một biểu tượng thì lập tức quên mất biểu tượng tiếp theo. Việc nhớ ra và chỉnh lại trí óc đều tiêu tốn khoảng thời gian nhất định, trong khi ảo ảnh được hình thành nhờ biểu tượng và tốc độ chuyển đổi. Dù các dây thần kinh đang căng lên và vận hành hết công suất, tôi vẫn thấy mình vô cùng chậm chạp. Buổi tập đầu, tôi thậm chí chưa tạo ra được chút ảo ảnh nào đã suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng, nó chẳng đáng là gì so với phần việc của Nhật Vũ – thứ khó khăn hóc búa hơn gấp trăm lần. Mỗi biểu tượng là một hình ảnh nhập nhằng không rõ ràng. Bản thân chúng đã mang tính ảo ảnh. Những ảo ảnh không hoàn hảo và có kẽ hở, hay còn gọi là “điểm chết”. Nhật Vũ luyện theo bộ kiếm pháp đặc biệt được sáng chế tương thích với tất cả các biểu tượng của Hợp Viên, mô phỏng theo chúng. Nhưng mấu chốt vẫn là tìm ra điểm chết. Nó không chỉ có một mà tồn tại rất nhiều trong vùng ảo ảnh. Các điểm chết cố định theo mỗi biểu tượng và liên tục thay đổi theo sự điều khiển của tôi. Do đó, Nhật Vũ phải nhanh chóng định hình biểu tượng đang hiện hữu để tìm ra điểm chết, đồng thời tấn công. Đường kiếm xuyên qua các điểm chết không chỉ phát huy lực đạo tối đa mà còn giữ cho chủ nhân khỏi lạc vào vùng ảo ảnh. Bằng không, hắn sẽ mất kiểm soát và hoàn toàn thảm bại.

Cả tôi và Nhật Vũ đều chưa đạt đến trình độ tối thiểu cần thiết. Vì thế, việc luyện tập đối với chúng tôi chẳng khác nào địa ngục. Ảo ảnh do tôi tạo ra mới chỉ dừng lại ở phạm vi nhỏ nên tôi luôn phải đứng gần Nhật Vũ để đảm bảo hắn cũng được bao trong vùng ảo ảnh. Xung quanh là các hình nhân bằng giấy chuyển động do lão Trịnh dùng phép điều khiển. Mỗi lần Nhật Vũ xác định sai điểm chết, hắn liền rơi vào ảo giác. Hắn dùng kiếm chém tôi không ra hình người đã đánh, lại còn lâm bị thương chính mình. Nghe có vẻ phi lý nhưng quả đúng như vậy. Một khi thị giác trở nên sai lệch vì bị chi phối và tâm trí quá tập trung vào các biểu tượng, ngay cả bản thân cũng có thể nhầm lẫn thành kẻ thù.

Việc luyện tập thường xuyên gián đoạn do đâm phải một trong hai người. Đây không phải tấn công thực sự nên đường kiếm chỉ là chiêu thức chứ chẳng mang theo chút linh khí nào. Nó cắt vào cơ thể cũng không hề gây hại, bởi vết thương tự lành ngay sau đó. Nhưng sự đau đớn vô cùng chân thật, cho dù chỉ trong chốc lát. Tôi từng nghĩ tới phương pháp biến bản thân thành người tê liệt. Có điều nó khiến tôi mất đi sự nhạy bén cần thiết và luyện tập cũng hóa công cốc. Rốt cuộc tôi vẫn phải cắn răng nhịn đau. Khốn khổ thay, xác suất hắn làm tôi bị thương luôn lớn gấp mấy lần xác suất hắn đâm phải chính mình. Nếu vết thương không tự liền lại nhanh chóng thì hiện giờ tôi đã biến thành một cái xác nát bét rồi. Quả là thứ hành hạ quái đản.

“Xin lỗi. Ngươi không sao chứ?”

Nhật Vũ có vẻ áy náy khi nhìn chiếc váy rách tả tơi của tôi. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, tôi đã bị chém tổng cộng mười tám lần và suýt mất luôn cánh tay. Thử tưởng tượng tới lúc chiến đấu thực sự, phép thuật này chẳng khác nào trò đánh đu cùng tính mạng. Mà tôi, không nghi ngờ gì sẽ là kẻ dẫn đầu trong đội ngũ hi sinh.

Có lần không nhịn được nữa, tôi quẳng dải lụa sang một bên rồi nóng nảy gào lên. “Thôi đi! Ta chịu đủ rồi. Sức mạnh chẳng thấy đâu mà chỉ toàn là đau đớn. Ta từ bỏ. Cái gì cũng không cần nữa.”

Khi ấy tôi gần như đã quyết tâm bỏ cuộc. Nhật Vũ đứng đối diện quắc mắt nhìn sang. Ánh mắt của hắn làm tôi thấy sợ. Tôi chưa từng nghĩ hắn là người tốt bụng hòa nhã nhưng cũng không tới nỗi biến thành đối tượng nguy hiểm. Có điều, vẻ thâm trầm đó thật khiến kẻ khác phải e ngại. Nhưng hắn rất khôn khéo che giấu sự giận dữ trong giọng nói bình thản.

“Ngươi có tin một người sinh ra đã là thiên tài không? Thầy Trịnh từng được cho là người như thế. Bọn họ ghen tị với bộ óc phi phàm của thầy hơn là quan tâm đến nỗ lực thầy bỏ ra để đạt được sự phi phàm ấy. May mắn ư? Thật nực cười khi dùng hai từ này để kết luận thành công của ai đó. Một yếu tố, không phải là tất cả. Cũng như kẻ linh lực mạnh đâu phải sinh ra đã sở hữu nguồn linh lực đó.”

Hắn tiến sát đến bên tôi. Lưỡi kiếm sáng loáng dưới ánh mặt trời như một lát cắt kim cương tuyệt đẹp. Đôi mắt nâu của hắn nhìn thẳng đầy mê hoặc.

“Kẻ bị mất trộm thường nghĩ mình xui xẻo thay vì đáng ra có thể cẩn thận hơn. Kẻ bị tấn công sắp chết chờ đợi phép màu thay vì tự bản thân trốn thoát. Vào sinh ra tử nhiều lần, ngươi mới hiểu rằng phép màu là thứ vô nghĩa chừng nào so với thực lực. Ta càng không thích đặt số phận mình trong tay kẻ khác.”

Tôi nghe xong thì hỏi lạc đề: “Ngươi từng bị ám sát?”

Hắn nhướn mày. Ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo. Tôi có cảm tưởng tay hắn sắp sửa vươn ra bóp cổ mình.

“Không chỉ một lần.” Hắn nói với giọng điệu hơi nặng nề.

“Tại sao? Ai muốn giết ngươi?” Tôi tò mò. Đột nhiên mắng kí ức hôm trước lướt qua trong đầu.

Nhưng hắn chỉ im lặng. Tôi hiểu khoảng im lặng rất lâu tức là không muốn trả lời.

“Ta biết ngươi kỳ vọng nhiều vào nguồn lực đem lại từ thuật Hợp Viên. Nhưng ngươi không cảm thấy nó rất hạn chế sao? Hợp Viên là thuật dành cho hai người, đồng nghĩa với việc nó hoàn toàn vô dụng khi ngươi chỉ có một mình.” Tôi nghĩ đây mới là lý do chính khiến tôi từ bỏ.

“Sai rồi.” Hắn phủ nhận. “Sự phối hợp giữa hai người quả thực cần thiết, nhưng chỉ để phép thuật phát huy toàn bộ uy lực vốn có. Thiếu ta, ngươi vẫn dựng lên được ảo ảnh hoàn hảo. Đương nhiên phép Ảo ảnh cũng mang đến công dụng tương tự, nhưng với linh lực hiện tại, ngươi chưa đủ khả năng để khiến bản thân ẩn trong đó. Còn với thuật Hợp Viên thì hoàn toàn có thể. Nó không cho phép ngươi tấn công nhưng tạo điều kiện đủ thuận lợi để chạy trốn. Còn ta, không dựng được ảo ảnh nhưng có thể chiến thắng nhờ bộ kiếm pháp.”

Tôi cẩn thận suy ngẫm những lời hắn nói. Phép Ảo ảnh của Hợp Viên đích thực hiệu quả và dễ dàng hơn nhiều so với thuật Ảo ảnh thông thường, lại có thêm sự hỗ trợ của dải Minh Nguyệt - pháp khí chuyên dùng để tạo ảo ảnh. Đặc biệt, sự tương hỗ giữa hai nguồn năng lượng phát ra từ Thương Hải và Minh Nguyệt càng thúc đẩy phép thuật diễn ra mạnh mẽ hơn nữa. Mặc dù tôi không có ham muốn truy cầu các phép thuật bậc cao như Nhật Vũ, nhưng tất nhiên vẫn phải không ngừng nâng cao năng lực để ít ra có thể tự bảo vệ mình trong hiểm cảnh. Tôi đã từng trải qua khoảnh khắc sợ hãi vô vọng, và tôi không muốn nó tái diễn thêm lần nữa.

Thở dài một hơi, tôi thu dải lụa về tay rồi đứng thẳng lưng trong tư thế sẵn sàng, hơi hít cảm ra hiệu. "Chúng ta tiếp tục."

Ở cùng người như hắn, tôi không muốn tỏ ra nhát gan và dễ buông bỏ.

Thương tích giảm xuống theo thời gian luyện tập bởi độ chuẩn xác ngày càng được nâng cao. Tôi vô cùng ghen tị mà thừa nhận rằng, Nhật Vũ tiến bộ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt xa tôi trong việc nắm bắt các biểu tượng. Đáng ngạc nhiên là hắn không còn tỏ vẻ khinh thường ra mặt như trước kia, mà thay vào đó là sự quan tâm có phần dịu dàng. Tôi biết đặt hai từ "dịu dàng" bên cạnh hắn chẳng khác nào nhét từ "bé nhỏ" vào người con voi, nhưng quả đúng như thế. Và chẳng bao lâu sau, một trong những điều hắn từng nói đã xảy ra, đồng thời là điều tôi không muốn xảy ra nhất.

Ám sát.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 20

Tôi nghĩ mỗi người thường giữ cho mình một vài thói quen khó từ bỏ. Ví như lão Trần lúc nào cũng khư khư giữ lấy tinh cầu tiên tri kế bên, ngay cả lúc ngủ cũng để nó nằm cạnh phát sáng, chỉ sợ bỏ lỡ chuyện quan trọng thấy được trong tương lai. Sói Tuyết thì thích dùng chiếc đuôi xù phe phẩy vào lòng bàn chân tôi để đánh thức mỗi sớm, có vẻ bản tính hiếu động không cho phép nó nhìn người khác được thành thoi. Còn lão Trịnh đều đặn xuống hầm đêm bình rượu hằng đêm, giống như nhà giàu giữ cửa, chỉ sợ bất cẩn để tài sản thất lạc lúc nào không biết.

Thói quen của lão mới hình thành cách đây không lâu, kể từ khi tôi và Nhật Vũ lén lút uống trộm mấy cốc rượu quế hương đất tiền rồi bị lão tính ý phát giác ra. Sau đó là tầng tầng lớp lớp kết giới được tạo lập. Nhưng vẫn chưa đủ để lão an tâm, hôm nào không đi kiểm kê tài sản là trần trọc chẳng thể ngủ ngon. Tôi biết lão chủ yếu phòng ngừa Nhật Vũ vì lão thừa hiểu tôi không đủ năng lực hóa giải kết giới dựng lên. Ngay trong nhà mình còn phải phòng hơn phòng trộm, tôi cũng hơi hơi thông cảm với lão.

Vốn tưởng rằng thói quen này kì quặc không ai sánh bằng, đến nay còn phát hiện có kẻ còn quái đản hơn, kẻ giữ thói quen bị ám sát.

Đêm ấy, bầu trời không một ánh sao. Tòa nhà sừng sững bao bọc trong lớp kết giới dày đặc hoàn toàn trống trải. Lão Trịnh đi vắng suốt mấy ngày nay. Gắn đây lão thường xuyên ra vào xuất quỷ nhập thần như bóng ma vô hình, thành thử tôi cũng chẳng buồn để ý. Tôi đoán lão đang tiếp tục đào bới những bí mật của thuật Hợp Viên ẩn sâu qua mấy nghìn năm mai một. Trông thấy tôi và Nhật Vũ luyện tập tích cực mà mãi chưa đạt đến trình độ nhất định, lão đâm ra nghi ngờ bộ lý thuyết mình đem về, vậy là không ngại một mối tiếp nối hành trình theo đuổi nguồn tri thức vô tận. Sói Tuyết đáng thương cũng bị ép đi theo lão làm kẻ bầu bạn.

Tôi đang ngồi trên ghế đá kê giữa sân thì bất gặp Nhật Vũ vừa bước ra ngoài. Hắn cũng liếc sang tôi, cả người giấu trong chiếc áo choàng đen trùm mũ qua đầu. Đường nét trên khuôn mặt ẩn dưới luồng sáng mờ mờ, nhạt nhòa không rõ nét. Nổi bật chỉ có đôi mắt sáng như ánh sao.

Tôi nghi hoặc đảo mắt một lượt từ trên xuống dưới, giọng nói không nén nổi tò mò. "Ngươi định đi đâu? Nhìn trang phục đáng ngờ thế này, không quân trộm cắp cũng phùng bắt nhand."

Hắn chẳng thèm trả lời mà điềm nhiên bước về phía cổng, niệm chú hóa giải kết giới rồi dùng thuật Di chuyển rời khỏi. Tôi vội vã bám theo, nửa vì ở nhà một mình chán quá, nửa vì hiếu kì. Nhật Vũ phát hiện ra tôi nhưng không có ý ngăn cản, thay vào đó vẫn giữ nguyên tốc độ cố định, băng băng lướt về phía trước.

Trên cao, trăng mờ nhạt khuất lấp dưới tầng mây để lại vài quãng sáng yếu ớt. Gió lồng lộng thổi giữa khu rừng heo hút. Thi thoảng có chiếc lá bị cuốn theo, đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng, kết thúc vòng đời ngắn ngủi. Hai cái bóng di chuyển xuyên qua các góc cô thụ lặng lẽ không một tiếng động.

Màn đêm đen tối như lòng người.

Phía trước dần hiện ra bóng dáng một tòa nhà đồ sộ, không cao như những lâu đài nhưng bề rộng có vẻ chẳng thua kém. Kiến trúc của nó hơi khác biệt so với những tòa nhà thông thường. Bao bọc xung quanh là đội ngũ vệ binh đứng canh gác và ánh lửa đỏ rực phát ra từ ngọn đuốc đang cháy. Tầm mắt tôi bị hạn chế bởi bóng tối nên không thể quan sát kĩ càng, hiển nhiên cũng chẳng có chút nhận thức nào về nơi này. Nhìn sang Nhật Vũ, tôi giật mình phát hiện hắn đã biến mất từ bao giờ, vội cuống quýt đảo mắt tìm kiếm xung quanh.

"Này, ngươi đi đâu rồi?" Dù đang đứng cách chỗ linh canh một khoảng đủ xa để đảm bảo an toàn, tôi vẫn thận trọng hạ thấp âm lượng.

Chợt có bàn tay bịt ngang miệng tôi, lưng cảm giác được người đứng sau. Hóa ra Nhật Vũ đang dùng phép Tăng hình nên tôi không thể trông thấy hắn. Bên tai vang lên giọng nói nhắc nhở. "Về đi. Ở đây không có việc của ngươi."

Tôi ương ngạnh lắc đầu. Hắn thả tay ra, không có thuyết phục thêm. Tôi vội vã chớp lấy cánh tay hắn giữ chặt trước khi hắn kịp dịch chuyển.

"Ngươi định đột nhập vào trong đó? Vậy ta cũng đi theo."

"Bằng thuật Tăng hình kém cỏi của ngươi?" Giọng hắn nghe như đang cười. Quả thực, Tăng hình là một trong số ít thuật pháp bị hạn chế của tôi nên hẳn như chẳng mấy khi sử dụng, vì cơ bản không qua mắt được ai.

"Ta sẽ dùng thuật Áo ảnh và Thôi miên. Nhưng vẫn cần ngươi giúp ta mở kết giới."

"Được thôi." Hắn đồng ý nhanh chóng khiến tôi hơi bất ngờ.

Để đảm bảo không bị lộ mặt, tôi cẩn thận đeo mặt nạ chống thuật Nhìn xuyên và dùng phép thay đổi trang phục thành màu đen bí hiểm như Nhật Vũ. Tôi cũng đưa cho hắn một chiếc gương tự, đồng thời đề nghị. "Đừng dùng thuật Tăng hình nữa. Ta cần trông thấy ngươi."

Hắn rất phối hợp đeo nó vào. Chúng tôi vừa dịch chuyển đến chỗ lính canh, ngay tức khắc tôi thi triển Áo ảnh để nhiễu loạn tâm trí bọn họ, sau đó Thôi miên nhằm xóa tan nhận thức về hai kẻ lạ mặt vừa xuất hiện. Nhật Vũ đứng bên cạnh chú tâm hóa giải kết giới. Chẳng mấy chốc cả hai đã có thể thuận lợi tiến vào trong mà không gặp phải rắc rối. (Truyện đã được đăng trên wattpad. Hãy thêm truyện Nhật Lệ vào thư viện để được tự động cập nhật chương mới nhất)

Tôi tò mò dõi mắt nhìn xung quanh. Đồ vật được bài trí khá sơ sài và không đem tới chút gợi ý về căn phòng hiện tại. Nhật Vũ chẳng để tôi có thời gian quan sát kĩ đã rào bước qua các lối đi khiến tôi phải hồi hải chạy theo. Rồi hắn đột ngột dừng chân, trước mặt là bức tranh phong cảnh lớn với hình chủ đạo là ngọn núi phủ đầy tuyết trắng xóa. Tôi bất giác liên tưởng đến đỉnh Tuyết Sơn trong lời kể của Trịnh Hùng. Nhật Vũ nhanh chóng hóa giải kết giới bảo vệ quanh nó, nhún người bay cao một khoảng ngang bức tranh rồi đặt ngón trỏ lên hình vẽ mặt trời ở góc trên cùng bên tay phải. Miệng hắn lầm bầm chú ngữ. Kế tiếp, có tiếng động cơ truyền sang và khối đá âm ỉ dịch chuyển. Khoảng tường trống bên cạnh lộ ra các vết nứt chạy dài, từ từ biến thành khe hở lan rộng dần hình chữ nhật và cuối cùng tiêu biến.

Tôi sững sờ nhìn cánh cửa mới xuất hiện cùng các bậc thang bằng đá dẫn lối xuống tầng hầm. Bên dưới rất tối tăm và u ám. Chúng tôi phải dùng dạ minh châu soi đường, che bớt ánh sáng chỉ để ở mức vừa đủ phân biệt đồ vật. Trong không khí quanh quẩn thứ mùi ngai ngái khó chịu. Bước hết bậc thang cuối cùng, tôi đứng nguyên tại chỗ, giờ cao viên dạ minh châu quan sát tổng quát căn phòng. Trái với tường tượng ban đầu, đây không phải căn hầm nhỏ thông thường mà là cả một khu vực rộng lớn, còn rộng hơn cả không gian phía trên với nhiều phòng liền kề nhau.

Đập vào mắt tôi là vật hình hộp được đặt ngang có chiều dài tương đương một người trưởng thành. Nó im lặng nằm trong góc tối, mặt ngoài hắt lên chút tia sáng yếu ớt từ dạ minh châu để lộ lớp kim loại bóng loáng. Tôi hiểu kì tiền thêm vài bước chân, neho mắt nhìn rõ hơn, trong phút chốc sống lưng lạnh toát khi nhận ra đó là một chiếc quan tài, xung quanh cũng đầy rẫy những chiếc quan tài tương tự.

Nơi này không phải lâu đài hay tòa nhà bình thường mà là cả một lăng mộ lớn có lính canh gác, chắc hẳn thuộc sở hữu của gia tộc quyền quý nào đấy. Trong lòng tôi dâng lên nỗi lo ngại mơ hồ. Xâm phạm chốn yên nghỉ của người đã khuất thật sự không phải việc làm đạo đức cho lắm.

"Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?" Tôi nhíu mày chất vấn tên đầu sỏ.

Hắn vừa đi vừa hờ hững trả lời. "Lấy đồ."

"Thứ gì?"

Lần này hắn không đáp mà tập trung niệm chú mở cánh cửa thông giữa hai gian phòng. Tôi bám theo hắn, đi vòng vèo một hồi mới dừng lại. Căn phòng đang đứng nhỏ hơn phòng đầu tiên nhưng bài trí cầu kì và phức tạp hơn. Hình vẽ dày đặc trên các bức tường và cột trụ bằng đá, bốn góc phòng đặt tượng hình sói đang trong tư thế ngửa cổ cất tiếng tru, trên trần là tượng hình chim đang sải cánh và chính giữa có vẽ một con rồng nhắm mắt như say ngủ. Tôi đoán chúng đều là hình tượng mô phỏng linh thú. Thi thoảng sẽ bắt gặp mấy dòng chữ ngắn mà tôi không hiểu, có lẽ là cổ ngữ. Đồ vật bài trí xung quanh đều là những thứ xa xỉ, ngay các quan tài cũng được mạ vàng sáng bóng. Bên trên các tượng đá nạm mấy viên ngọc quý, chỉ cần lấy đi vài viên là đã nắm trong tay cả một khối tài sản giá trị.

Nhưng Nhật Vũ chẳng mấy quan tâm đến chúng. Hắn bất động tại chỗ, nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài bên góc trái, hồi lâu mi mắt vẫn không hề chớp. Tôi biết hắn đang thi triển thuật Nhìn xuyên. Quan sát thật kĩ mới nhận ra, trên nắp quan tài có khắc biểu tượng con rồng đang trong tư thế bay lên và hai bên đối diện trên dưới là hai đóa hoa nở rộ mà tôi nhanh chóng nhớ được tên gọi của chúng, hoa Tinh tú cầu. Đây đích thị là biểu tượng đặc trưng của vương quốc. Hay nói cách khác, nơi này chính là lăng mộ hoàng gia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 21 22

Sáng hôm sau tôi dậy sớm hơn thường lệ, ra ban công ngắm mình trong hơi lạnh mờ sương khi ánh mặt trời còn chưa chiếu tới. Nhật Vũ đứng cách một khoảng không xa, trên người mặc bộ đồ ngủ màu xám. Ánh mắt vô tình chạm nhau khiến tôi bối rối vội vã ngoảnh mặt đi. Chúng tôi vẫn giữ nguyên tư thế bất động, chẳng mở miệng nói lời nào cho đến khi hân xoay lưng về phòng.

Lão Trịnh sắp xếp cho tôi ở phòng cạnh cầu thang trên tầng hai mà hồi trước là nơi lão nghiên cứu phép thuật, vừa hay kế bên phòng Nhật Vũ. Nhờ thế tôi có thể ngắm nhìn quang cảnh thiên nhiên hùng vĩ từ trên cao, đây là theo lời lão, còn thực tế lọt vào tầm mắt chỉ toàn là cảnh cây tua tủa bỏ ra khắp phía, đan xen với những cụm lá um tùm không một bông hoa tô điểm. Tôi ngờ rằng, lão chọn ở tầng một chẳng qua vì ngại bay lên bay xuống suốt cả ngày. Theo lý thuyết, Nhật Vũ muốn xuống tầng dưới thì phải ngang qua phòng tôi, nhưng điều ấy chưa bao giờ xảy ra bởi hân luôn dùng thuật Dịch chuyển.

Tầng trên cùng là nơi chứa sách. Trái với tưởng tượng của tôi, nó không giống như thư viện bày la liệt các kệ gỗ hay đại loại thế mà hoàn toàn trống trơn, ngoại trừ bộ bàn ghế đặt chính giữa làm chỗ ngồi đọc. Thực chất nó được sắp xếp gọn ghẽ và hiện đại quá mức. Lão Trịnh chủ động hướng dẫn tôi cách sử dụng. Khi niệm chú hóa giải kết giới, trên các bức tường sẽ xuất hiện hàng loạt ô vuông nhỏ ghi tên thể loại sách. Chỉ cần chạm tay vào chúng và truyền ý nghĩ về tựa đề hoặc tên tác giả, những cuốn sách trong phạm vi sàng lọc sẽ tự động xếp thành chồng trên bàn để ta tiếp tục lựa chọn.

Lão Trịnh lấy ra mấy quyển sách dày cộp, bảo tôi mang về phòng nghiên ngắm. Bản thân lão tự học thành tài nên cũng khuyến khích học trò làm điều tương tự. Thực chất lão chỉ dạy trực tiếp không nhiều, chủ yếu đóng vai trò là người hướng dẫn và giải đáp. Tôi ôm đồng sách nặng trĩu như cối lòng nghiêm túc ngồi vào bàn. Những chỗ không hiểu tôi đều cẩn thận đánh dấu lại, hôm sau hỏi lão Trịnh. Tìm lão rất dễ dàng, chỉ có hai địa điểm quen thuộc: một là phòng sách, hai là phòng rượu. Lão rất thích uống rượu, hôm nào không uống là trần trọc chẳng thể ngủ yên, thế mà vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo minh mẫn khiến tôi rất khâm phục. Ngoài ra lão còn quan tâm đến lĩnh vực ủ và pha chế rượu. Không ít lần tôi đi hỏi bài rồi nhân tiện bị ép uống thử thứ nước dị hợm lão vừa chế thành, trước vẻ mặt tâm đắc của lão, nửa chữ chế bai cũng chẳng dám thốt lên.

Vốn dĩ tôi cho rằng tinh thần "muốn biết phải hỏi, muốn giỏi phải học" của mình rất đáng khen ngợi, nhưng dường như đối lập quan điểm của lão. Sau nhiều lần kiên nhẫn giải thích mô kiến thức khó hiểu, lão rút cuộc phải than thở. "Ta mong con có thể giống như Nhật Vũ. Nó có khả năng lĩnh hội rất nhanh, trong tháng đầu tiên số lần thắc mắc chưa vượt quá ba lượt."

Nghe xong tôi lùi thui ôm sách về, vừa đi vừa tự an ủi. "Tư chất quá tốt là do hân khác người, còn tôi đây tuyệt đối là người bình thường."

Nghiêm trọng nhất là lần lão đang khệ nệ bê bình rượu quế hương mới ủ đặt lên giá, bị tiếng gọi của tôi làm cho giật mình, trượt tay đánh vỡ "choang" một cái, rượu chảy loang lổ trên mặt sàn như dòng nước mắt tiếc nuối. Lão thù người ngán ngạo tại chỗ. Tôi run run nép ngoài cửa không dám bước vào, đang định len lén chuẩn bị, chợt nghe tiếng nói vọng ra. "Từ bây giờ có gì không hiểu thì hỏi Nhật Vũ. Nó không trả lời được mới đến tìm ta."

Tôi biết lão đang kiềm chế dữ lắm, đành lí nhí đáp "Vâng" rồi vội bóc hơi khỏi mặt đất. Đầu tranh tư tưởng nửa ngày tôi mới quyết định chạy sang phòng Nhật Vũ. Hân đang xem xét đồng pháp khí đặt gọn gàng trên bàn, cơ hồ phát hiện ra kẻ thập thò bên cửa sổ là tôi nên thân nhiên nói trong khi không ngẩng đầu. "Vào đi."

Chúng tôi ở cùng một nhà, thường xuyên chạm mặt nhau nhưng ít khi nói chuyện, nước sông không phạm nước giếng, coi như chung sống hòa bình. Rõ ràng hân không phải kiểu người cởi mở. Vậy nên tôi cũng lờ hân đi như cái cách hân hờ hững lướt qua chẳng thèm liếc mắt. Có điều giờ đây, tôi phải thức thời đeo lên mặt nạ tươi cười, chủ đích lấy lòng hân để đòi lấy sự giúp đỡ sau này.

"Có chuyện gì?" Hân trực tiếp hỏi. Pháp khí đã được thu dọn sạch sẽ để lại mặt bàn trống không.

Tôi làm ra vẻ tự nhiên kéo ghế ngồi, chìa ra cuốn sách cũ vương mùi thời gian mà lúc nào cũng phải nâng niu sợ hỏng, dùng giọng điệu hiền hòa nhất để trình bày mấy khúc mắc trong chương viết về thuật Biến hình. Những tưởng hân không bày ra bộ dáng cao ngạo thì cũng chăm chọc tôi vài câu, ai ngờ hân tập trung đọc lướt qua các trang sách, suy nghĩ giây lát rồi nghiêm túc giảng giải. Giọng hân trầm ấm, rất dễ nghe. Hân mở xé chi tiết vấn đề chứ không qua quýt như lão Trịnh, thi thoảng vừa nói vừa liếc nhìn xem tôi đã hiểu chưa. Thái độ đột nhiên xoay chuyển khiến tôi hơi bất ngờ, lòng thầm nghĩ, chắc do mấy bữa nay đều ăn cơm tôi nấu nên không thể mặt dày mà gây khó dễ.

Kể từ đó, cứ cách mấy hôm tôi lại đến tìm Nhật Vũ. Thịnh thoảng không theo kịp cái đầu thiên tài của hân, bị mắng là chậm hiểu, nhưng nhìn chung hân vẫn rất nhẫn nại và đầy trách nhiệm. Đương nhiên tôi cũng biết ý đồ thực đơn hàng ngày thành những món hân thích, coi như ngầm nịnh nọt. Ngay cả lão Trịnh cũng ngỡ ngàng trước sự hòa thuận giữa chúng tôi và hiển nhiên rất hài lòng.

Nói một cách công bằng thì Nhật Vũ mới giống người thầy chính thức, còn lão chỉ như người hỗ trợ. Phép thuật lão dạy tôi nhiều nhất là Đọc tâm, thứ mà Nhật Vũ không làm được. Sau khoảng thời gian vật lộn với mô lý thuyết lằng nhằng, rốt cuộc tôi cũng được chuyển sang giai đoạn thực hành. Địa điểm là phòng Kín, nơi chuyên dùng để tu luyện.

Nó nằm cạnh hầm rượu ẩn sâu dưới lòng đất, mát lạnh và hơi ngọt ngát. Tiếng bước chân của tôi rơi trên các bậc thang bằng đá vang lên rõ rệt. Lão Trịnh không dùng đuốc thấp sáng lối đi mà thay bằng dạ minh châu, chắc sợ nguy cơ hỏa hoạn xảy ra với hầm rượu. Chúng treo lơ lửng trên tường tỏa ra thứ ánh sáng trắng không chút hơi ấm. Tôi đi ngang qua căn phòng chứa toàn pháp khí, thể loại khá đa dạng nhưng nhiều nhất vẫn là kiếm. Các thanh kiếm với kiểu dáng khác nhau được xếp ngay ngắn trên giá, nhìn qua cũng biết không phải đồ rẻ tiền. Có điều, tôi chẳng hứng thú với cái nào trong số chúng. Thực tế thanh kiếm duy nhất tôi quan tâm đã bị Nhật Vũ dùng thủ đoạn cướp mất.

Phòng Kín rộng rãi và đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Nó chẳng có gì ngoài mấy bức tường bằng đá. Lão Trịnh ngồi chờ sẵn trong bộ đồ hoa hòe hoa sói mới mua gần đây. Tôi luôn cho rằng hành động dùng thuốc để sở hữu bộ dáng già nua là quyết định cực kì sai lầm, khi mà tâm hồn lão vẫn còn trẻ trung phơi phới. Không ít lần ngoại hình và trang phục của lão tương phản một cách lố bịch. Thậm chí tôi còn lo ngại, tiếp xúc với lão lâu ngày sẽ

khiến thể giới quan của mình bị biến dạng.

Lão Trịnh không biết suy nghĩ vẩn vơ trong đầu tôi, chỉ tay vào vị trí đối diện với một kẻ trông như xác chết ngồi thiền.

"Sao hấn lại ở đây?" Tôi nâng tà váy ngồi khoanh chân trên nền nhà sạch sẽ.

"Tất nhiên để giúp con luyện tập."

Phải rồi, lão từng giảng giải về Hệ phép thuật, là tập hợp những loại phép có tính chất tương đồng hoặc tương quan với nhau. Ví dụ thuật Đọc tâm và thuật Thôi miên là hai phép thuật bậc cao cùng tác động lên tâm trí đối phương. Điều kì diệu là, người có biệt năng hoặc đạt tới trình độ nhất định trong lĩnh vực này thì tự bản thân họ sẽ sản sinh ra mạng chắn vô hình để bảo vệ trí não của mình. Hình dung đơn giản hơn, họ có thể dễ dàng xâm nhập vào đầu óc kẻ khác và đồng thời trở thành kẻ khó bị thao túng nhất, áp dụng với cả Hệ phép thuật. Do đó, thuật Đọc tâm của lão Trịnh hiệu quả với nhiều người nhưng vô ích với tôi hay những kẻ có biệt năng cùng trong Hệ phép thuật như: Thôi miên, Ảo ảnh. Trái lại tôi cũng chẳng thể đọc được suy nghĩ của lão. Đối tượng trợ giúp tu luyện dành đổi sang Nhật Vũ.

Thực ra hấn đã đạt tới trình độ vận dụng thuần thực thuật Bế tâm, khắc tinh của Đọc tâm và các loại phép liên quan đến tâm trí. Nó được phát triển từ thuật Phong bế cổ xưa, nay rất ít người biết tới và càng hiếm người có thể tu luyện thành công, mà Nhật Vũ là một trong số đó. Nó giúp trí óc "đóng" lại khi cần thiết, ngăn cản ngoại lực xâm nhập và bảo vệ bộ não khỏi các tác nhân can thiệp. Thành ra giữa ba chúng tôi, chẳng ai dòm ngó được suy nghĩ của đối phương. Tuy nhiên, Nhật Vũ đã hứa với lão Trịnh không sử dụng thuật Bế tâm trong lúc giúp tôi luyện tập, mặc dù điều ấy khiến hấn rất bức bối.

Chúng tôi ngồi quay mặt vào nhau, bốn mắt nhìn chăm chăm. Khoảng không gian yên ắng tựa hồ nghe rõ từng hơi thở. Lão Trịnh giống như lật đật quay hết bên nọ đến bên kia, miệng kín bưng. Nửa tiếng đồng hồ nặng nề trôi qua không chút động tĩnh. Tôi bắt đầu sốt ruột, tay rịn mồ hôi bầu chặt góc váy, trong đầu vẫn trống rỗng.

"Bình tĩnh." Lão Trịnh lên tiếng nhắc nhở. "Hãy thả lỏng cả thể xác lẫn tinh thần, nhớ về cảm giác khi thiền định. Nhắm mắt lại, tập trung linh lực."

Tôi chậm rãi làm theo từng bước lão hướng dẫn.

"Dùng linh lực khuếch tán nguồn năng lượng tiềm ẩn trong cơ thể. Hãy coi mình là đóa hoa đang tỏa hương, là bong bóng đang phình to, đem năng lượng ấy trải rộng ra."

Dường như khi thị giác đóng lại, các giác quan khác trở nên tinh tế hơn. Tôi cảm giác có thứ gì đấy đang từ từ thoát ra, mong manh và dễ dàng tan biến bất cứ khi nào.

"Tiếp tục. Cố gắng đẩy nó ra xa nhất có thể."

Trong khoảng khắc, tôi ngỡ rằng mình đã "chạm" được tới Nhật Vũ. Suy nghĩ lướt rất nhanh qua đầu. Nhưng tôi chưa kịp phân tích kĩ, liên kết đã bị phá vỡ, đánh mở mắt ra trong sự tiếc hận khôn cùng.

"Người muốn thứ gì đó?" Giọng tôi không hề chắc chắn.

Nhật Vũ gật đầu. Lão Trịnh phấn khởi reo lên. "Tốt lắm! Con tiến bộ nhanh hơn ta trước kia. Hồi mới thực hành ta phải trải qua gần hai chục lần thất bại mới tiếp cận được ý nghĩ đầu tiên."

Dựa theo yêu cầu của lão, tôi luyện thêm vài lần nữa cho tới khi đọc hoàn chỉnh một suy nghĩ mới được phép giải lao. Đầu óc đã hơi quay cuồng. Cả ngày dài vật vờ trong phòng kín rút cạn sinh lực của tôi, thành ra tôi không thể thức khuya như mọi hôm mà một mỏi quăng mình xuống giường từ sớm. Máng kí ức của ai đó lại nhân cơ hội chen vào giấc ngủ.

Hấn chậm rãi mở mắt ra. Xung quanh là các vật dụng quen thuộc trong căn phòng của mình. Ai đó đã đưa hấn vào đây và giúp hấn thay bộ trang phục tôi tả bằng đồ ngủ màu trắng rộng rãi. Hấn định ngồi dậy nhưng lại cảm thấy cả người không chút sức lực, yếu ớt và đau ê ẩm. Hấn cười nhạt. Đây chính là cái giá của việc trở thành Thượng quân.

Bỗng tiếng động nhỏ vang lên khiến hấn chú ý. Ai đó vừa dùng phép Dịch chuyển vào trong này. Rồi hấn nghe thấy giọng nói thân thuộc của Hoàng Diệp run run trong sự hoang mang.

"Cha? Cha tới đây làm gì?"

Chiếc bình sứ trước mặt hấn hắt lên tia sáng xanh mờ ảo của Tinh cầu tiên tri. Hấn nhắm mắt lại, cảm nhận rõ sự khẩn trương cùng sợ hãi của Mộc linh – người sắp sửa từ cha nuôi trở thành cha vợ trong nay mai.

"Con thấy rồi phải không? Hấn tu luyện tà thuật và sẽ gây nguy hiểm cho cả vương quốc. Nhân lúc linh lực của hấn chưa phục hồi, ta phải mau chóng tiêu diệt mầm họa này đi."

"Không đâu cha." Nàng nước nỏ. "Hấn chưa từng động đến tà thuật và cũng chẳng làm hại ai bao giờ. Điều cha lo lắng chắc chắn sẽ không xảy ra."

Mộc linh gấp gáp khuyên nhủ. "Hoàng Diệp, chính con cũng tiên tri được rằng hấn là Quý vương trong tương lai. Giết hấn đi là cách ngăn chặn tốt nhất. Lúc này con không được mềm lòng."

"Nhưng cha từng nói với con rằng, tương lai thấy trước không hoàn toàn chính xác. Nó chỉ đúng khi người tiên tri không liên quan đến quá trình dẫn tới kết quả, và không nói với bất kì ai để tránh sự thay đổi trong suy nghĩ cũng như hành động của họ. Chỉ một tác nhân khác đi cũng khiến hàng loạt quan hệ nhân quả bị biến đổi và chệch hướng khỏi chu trình tiên đoán. Khi ấy, kết quả cuối cùng có thể giống hoặc hoàn toàn trái ngược với điều nhìn thấy trong Tinh cầu. Do đó chúng ta có thể ngăn chặn việc Hải Phong tu luyện tà thuật thay vì..."

"Thôi đi! Con biết chuyện này nguy hiểm cỡ nào không? Chắc gì đã thuyết phục được hắn. Mà có khi hắn đã tu luyện từ lâu rồi."

"Không. Hải Phong là người tốt. Hắn luôn bảo vệ con và con cũng sẽ không để bất kì ai làm hại hắn." Giọng nàng vô cùng kiên định, đồng thời có phần bướng bỉnh.

Mộc linh tức giận quát lớn. "Tránh ra! Con làm gì vậy?"

"Hải Phong nay đã trở thành Thượng quân. Nếu cha dám động đến hắn thì tất cả thần dân trên vương quốc sẽ không tha cho cha."

"Ta có lý do chính đáng để làm thế. Phải rồi, Quốc vương cần biết được chuyện này. Nhất định ngài sẽ có cách xử lý."

"Khoan đã." Nàng muốn chạy lên giữ lấy ông nhưng bị cản lại bởi kết giới vừa tạo dựng. "Thả con ra! Xin cha đừng nói với ngài ấy. Xin đừng!" Giọng nàng lạc đi trong nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng.

"Ta tuyệt đối không để hắn trốn đi. Còn con, ở lại đây cho tới khi nào nghĩ thông suốt."

Mộc linh rời khỏi. Không gian trống trải chỉ còn vang vọng tiếng khóc bi thương của nàng. Đôi mắt hắn mở ra. Trong con ngươi âm i một ngọn lửa hoang dã đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Lão Trịnh rời nhà mấy ngày liền, bỏ lại mảnh đất đã neo người nay càng thêm trống vắng. Lão không đi một mình mà mang theo cả Sói Tuyết bất chấp sự phản đối của nó, đồng thời dặn tôi nhớ luyện tập chăm chỉ. Trước mặt lão tôi dạ dạ vâng vâng ngoan ngoãn, sau lưng vừa thấy vật áo biến mất nơi cổng đá, trong đầu liền lập kế hoạch chuồn ra ngoài. Tôi rủ rê Nhật Vũ nhưng hắn không chịu cùng tôi kết đồng minh, một mực ru rú trong phòng nghiên cứu loại phép nguy hiểm nào đấy. Tôi phải năn nỉ gây lối mới được hắn cho mượn Phương điều.

Con chim màu hung bệ vệ chiếm khoảng lớn giữa sân, trong ngành và cao ngạo y như chủ nhân. Ban đầu nó không cho tôi cười lên. Nhật Vũ phải vuốt ve nó an ủi đồng thời cúi người thì thăm một lúc, nó mới chịu quăng bớt bản tính ngang bướng. Tôi ngồi trên lưng nó mà nom nớp lo sợ bị hất cẳng bất cứ lúc nào, nhưng bù lại tốc độ của nó rất đáng kinh ngạc, so với con chim gầy còm mà lão Trần thuê trước đây thì quả là một trời một vực.

Âm thanh huyền ảo nơi phổ phường khiến lòng tôi rạo rực. Nhìn những dãy nhà mọc lên san sát, nhìn dòng người tấp nập ngược xuôi, tôi có cảm tưởng mình vừa trở về thế giới văn minh sau quãng thời gian dài lưu lạc. Ở lâu trong rừng, bản thân cũng sắp hóa thành người rừng tới nơi. Tôi chuẩn bị sẵn mấy bài múa để đến Tinh Hoa đài biểu diễn kiếm tiền. Người quản lý còn nhận ra tôi. Hắn ta nhe răng cười, mắt híp lại thành một đường chỉ. Bộ dạng không thay đổi nhiều ngoại trừ việc béo lên chút ít, chắc hắn gần đây vũ đài làm ăn phát đạt.

Cầm tiền trong tay tâm tình càng thêm vui vẻ. Tôi tìm đến trang trại thú nuôi theo lời chỉ dẫn của quản lý, trên đường phân vân giữa Phương điều và Thiên đi, con nào tôi cũng muốn có. Đau khổ cân nhắc mất nửa ngày, cuối cùng tôi mua một con Thiên đi toàn thân vàng óng. Nó lanh lợi đậu lên mu bàn tay tôi, đôi mắt xanh lục chớp chớp trông cũng nhỏ bé dễ thương. Tôi hài lòng thiết lập chú Sở hữu rồi thả nó đi. Hiện giờ nó đã nhận tôi làm chủ nhân, tôi có thể dùng chú ngữ triệu hồi bất cứ khi nào.

Đang lúc tôi rẽ vào con ngõ, thỉnh linh một cái bóng vụt qua. Phép Dịch chuyển của người ấy chắc chắn có vấn đề khi mà ảnh để lại khá rõ ràng, rõ tới mức tôi có thể nhận ra chiếc áo khoác màu nâu quen mắt. Tôi vội vã đuổi theo, chạy đến ngõ cụt thì mất dấu. Sau lưng có luồng gió mạnh lao vụt tới. Tôi theo phản xạ nghiêng người né tránh. Tia sáng suột qua tà váy để lại lỗ hổng lớn đen sì.

"Lâm Khánh?" Tôi hốt hoảng kêu to trước khi hắn tiếp tục tấn công.

Luồng sáng đang hình thành trong lòng bàn tay tan đi. "Hóa ra là ngươi." Giọng hắn có vẻ nhẹ nhõm. Khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím tái như thể đang cố chịu đựng đau đớn.

"Ngươi sao thế?" Tôi rào bước tới gần.

Hắn nghiêng đầu lảng tránh ánh mắt tìm tòi của tôi, khó khăn nặn ra nụ cười nhợt nhạt. "Không sao." Thế nhưng thân thể nhanh chóng vạch trần lời nói dối. Tôi kịp vươn tay ra đỡ khi hắn lao đảo gục xuống, chạm phải làn da lạnh toát.

Thần y Việt Thanh đang ở trong phòng luyện thuốc. Hắn sẽ không ra ngoài cho tới lúc hoàn thành và không ai được phép làm phiền, bởi đây là công việc

đòi hỏi tính chuẩn xác cao, chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể làm hỏng cả mẻ thuốc và lãng phí tất cả dược liệu. Vậy nên người tiếp đón chúng tôi là Thu Thủy. Nàng thu lại nụ cười rạng rỡ khi liếc sang Lâm Khánh. Lúc này đôi môi hắn đã thâm đen.

"Trúng độc?" Nàng lăm bầm. "Không phải độc bình thường."

Tôi nhìn đôi mày nhíu chặt của nàng, thoáng sợ hãi. "Rất nghiêm trọng ư?"

Nàng không vội trả lời mà biến ra hai viên thuốc, niệm chú cho chúng hóa thành làn khói theo thất khiếu nhập vào người Lâm Khánh, tiếp đến mở túi vải đựng đầy ngân châm và bắt đầu tiến hành châm cứu. Tôi ngồi bên cạnh lẳng lặng quan sát. Qua một khoảng thời gian sau khi bị ghim thành con nhím, sắc đen từ từ tiêu tán, Lâm Khánh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

"Đừng lo, chất độc đã được ngăn chặn kịp thời. Về sau uống thuốc đầy đủ và dùng linh lực liên tục bài trừ là chẳng còn gì đáng ngại." Thu Thủy lần lượt cất ngân châm vào túi, ánh mắt ra chiều suy tư. "Độc trên người hắn không phải loại khó giải nhưng khá cổ xưa, hiện giờ hầu như không ai dùng đến. Hồi trước ta từng theo cha tới tham quan lăng mộ của một gia tộc lâu đời. Bên trên các quan tài bôi độc được và chứa lời nguyền, trong đó có chất độc giống hệt thể này, không gây nguy hiểm tính mạng nhưng phát tác cực nhanh."

Trang phục của Lâm Khánh vẫn như mọi khi, sang trọng và chỉnh tề. Tôi không tìm thấy bất kì dấu vết va chạm nào. Nó sạch sẽ như thể chẳng chứa nổi một hạt bụi. Hắn mặc nguyên áo khoác nằm trên giường có lẽ không được thoải mái. Tôi định giúp hắn cởi ra nhưng đắn đo giây lát lại thôi. Chúng tôi khề khàng rời khỏi phòng, khép hờ cửa. Việc thân y giam mình bên lò luyện thuốc mấy ngày nay coi như là may mắn, bởi tôi biết chắc hắn sẽ khó chịu nếu thấy người lạ trong nhà mình. Mỗi họa diệt tộc năm xưa đã biến một người bình thường thành một kẻ quá đỗi thận trọng và đa nghi.

Lần tiếp theo tôi tới thăm Lâm Khánh, hắn đã đi mất, chỉ để lại mảnh giấy nhỏ kẹp dưới cốc thủy tinh vền vện hai chữ viết vội "Cảm ơn". Thu Thủy biết được thì bức lăm. Nàng không có thói quen chữa trị nửa vời. Đơn thuốc vừa viết xong bệnh nhân cũng biệt tích, bỏ lại người y sư đầy tâm huyết ngồi ca thán. "Tên kia đúng thật là..." Nàng mím môi nuốt vào từ ngữ không lịch sự nào đó. "Bệnh còn chưa khỏi mà vừa tỉnh dậy đã bỏ đi. Vì hắn là bạn của người nên ta có thể chữa miễn phí, đâu có ý định đòi tiền hắn."

Tôi bất đắc dĩ cười cười giải thích với nàng, hắn giàu gấp mấy lần chúng ta cộng lại, sao phải vì chút tiền thuốc mà trốn tránh, chắc hắn có nguyên do khác. Nàng bĩu môi đem tờ giấy kê đơn lăm mồi nhóm lửa.

Thời gian không có nhiều, tôi tạm biệt Thu Thủy quay về rừng thủy trúc thăm lão Trần, nhân tiện báo cáo tình hình học tập. Thuật Độc tâm của tôi đã luyện đến trình độ nhất định. Vừa rồi ở chốn đông người, tôi thử vận dụng và đọc được hầu hết ý nghĩ của bọn họ. Vì vậy lão Trần dường như cẩn trọng hơn khi nói chuyện với tôi. Lão cố tình điều chỉnh suy nghĩ của bản thân. Tôi biết lão đang che giấu nhiều chuyện nhưng không gắng hỏi, có lẽ chờ tới thời điểm thích hợp lão sẽ chủ động tiết lộ. Và tôi tin tưởng lão.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ngôi nhà gỗ chẳng có gì thay đổi, đồ vật vẫn yên ổn tại vị trí của chúng, suốt mấy chục năm qua sạch sẽ tinh tươm vì lão Trần thường xuyên dọn dẹp. Đây là lần thứ hai tôi bước vào căn phòng lưu trữ của mẹ tôi dưới tầng hầm, nơi chứa đựng bộ sưu tập của bà. Nó cũng được làm toàn bằng đá như phòng Kín ở nhà lão Trịnh nhưng âm u và lạnh lẽo hơn, chắc bởi đã lâu chưa có hơi người. Tôi để viên dạ minh châu cỡ lớn bay trước dẫn đường. Tiếng bước chân rất nhỏ trở nên vang vọng giữa không gian yên tĩnh tuyệt đối. Tay dùng sức đẩy, cánh cửa cũ kỹ ịch ịch chuyển phát ra mấy tiếng rên rĩ nặng nề. Ánh sáng từ dạ minh châu chảy vào căn phòng, hắt lên trái Tinh cầu những vòng tròn huyền ảo. Chúng được đặt trang trọng trên các giá bạc, từ hình dáng đến kích thước đều giống nhau như đúc, không ai phân biệt nổi ngoại trừ nhà tiên tri.

Đây là sở thích kì quặc của mẹ tôi, sưu tập Tinh cầu của các nhà tiên tri đã khuất.

Tinh cầu gắn liền với sinh mệnh của chủ nhân. Khi người ấy không còn, nó cũng tắt sáng, trở nên vô dụng và coi như đã chết. Không ai có thể khơi dậy nguồn năng lượng trong nó lần nữa. Những trái Tinh cầu quanh tôi im lìm giữa giấc ngủ vô tận. Chúng không còn sức sống, vậy mà vẫn khiến tôi ớn lạnh như thể bên trong ẩn chứa những linh hồn. Ánh mắt tôi đảo qua một vòng, có mấy Tinh cầu hấp dẫn sự chú ý. Tôi không hiểu, rõ ràng bề ngoài chúng chẳng khác gì so với đồng còn lại nhưng thâm tâm tôi đoán chắc chúng ẩn chứa điểm đặc biệt mà bản thân cũng chưa xác định được. Linh cảm đưa tôi đến bên Tinh cầu đặt chính giữa. Nó không trong suốt mà mờ đục như màu khói. Tôi cẩn thận nhấc nó ra khỏi giá, chăm chú quan sát. Sau lưng chợt vang lên giọng nói nghiêm khắc. "Đặt nó xuống!"

Lão Trần đột ngột đứng ở cửa với đôi mắt nhắm lại vẻ không hài lòng. Tôi vẫn giữ khư khư Tinh cầu giữa hai lòng bàn tay, hơi do dự. "Con không thể mang nó đi sao? Nơi này chứa rất nhiều Tinh cầu, thiếu một trái chẳng vấn đề gì."

"Không được." Lão quả quyết. "Ta nhớ lần trước con đã cuỗm mất một Tinh cầu rồi, đừng có tham lam. Chúng ta không nên động vào gia tài của mẹ con."

Quả thực lần đầu tiên tới đây tôi đã bị hấp dẫn bởi một Tinh cầu, cơ hồ tự bản thân nó tỏa ra sức hút kì lạ kéo tôi lại gần. Khi ấy, lão Trần dường như cũng không phản đối việc tôi nhét nó vào túi Càn Khôn biến thành của riêng. Nhưng hiện giờ sự hào phóng của lão đã đạt đến giới hạn, tôi đành tiu nghỉu đặt

vật về vị trí cũ. Cánh cửa đóng chặt. Gian phòng khôi phục hiện trạng u ám ban đầu.

Tôi vừa thoát ly kết giới đã chạm phải con Thiên di của Nhật Vũ, mang theo thông báo: thầy Trịnh đang ở nhà, yêu cầu tôi lập tức quay về. Bấy giờ tôi mới cuống cuống chạy qua chỗ Thu Thủy khi sức nhớ ra mình bỏ quên Phương điều. Vì tôi không phải chủ nhân của nó nên không thể dùng chú ngữ triệu hồi, đành phải tắt tả đi tìm.

Chỉ mới một ngày trôi qua, tâm trạng Thu Thủy đã hoàn toàn đảo ngược. Nàng cúi gằm mặt xuống nhằm che giấu đôi mắt hơi đỏ như vừa mới khóc, ngay cả dáng đi cũng u rù và thiếu sức sống. Khi tôi hỏi nguyên do, nàng lắc đầu từ chối trả lời. Nếu tôi đọc suy nghĩ của nàng có lẽ sẽ hiểu thêm điều gì đó. Nhưng tôi không làm vậy, tôi chờ nàng tự mình nói ra khi cảm thấy sẵn sàng.

Phương điều hạ cánh lúc trời đã tối mịt. Tôi không dám lượn lơ trước sân mà bay thẳng lên phòng mình, bắt gặp Sói Tuyết đang cuộn tròn trên sàn nhà. Nhận ra tôi, nó vẫy đuôi mừng tíu tít rồi nhảy bổ đến. Tôi ngồi xổm xuống ôm ngang người nó, đầu ghé vào bộ lông mượt, hài lòng xác định nó không bị tổn hại gì sau chuyến đi. Nhìn kĩ mới phát hiện nó lớn lên tương đối nhanh, chân cao hơn và lông cũng dày thêm, tuy rằng khác hẳn con sói bé quắt trong lần đầu chạm mặt nhưng khoảng cách đạt tới mức trưởng thành vẫn còn rất xa.

Sáng hôm sau yên tĩnh ngoài dự đoán, mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe lão Trịnh quở trách. Sự thực là lão vừa về liền chui vào hầm rượu uống liền mấy cốc, rồi say ngật ngưỡng, nằm thẳng cẳng trên giường tới gần trưa mới tỉnh, đương nhiên không phát giác ra việc tôi lêu lổng bên ngoài. May thay Nhật Vũ cũng chẳng phải một tên thích mách lẻo, trái lại còn giúp tôi bao che khiến tôi rất cảm kích. Phải chăng hẳn đã dần chấp nhận tôi nên thái độ không còn cáu kỉnh, méo mó như hồi đầu?

Vốn dĩ lão Trịnh để hẳn làm đối thủ của tôi trong bài kiểm tra năng lực, nhưng vì tôi phản đối quá gay gắt nên đành thay bằng chính lão. Linh lực của lão qua ngần ấy năm trời vẫn chỉ lồm bồm tăng lên theo tốc độ con rùa, thêm vào việc biệt năng của tôi đang trong giai đoạn phát triển và sự trợ giúp của bánh Mặt Trăng nên mức chênh lệch linh lực giữa chúng tôi hẳn không quá nhiều. Còn Nhật Vũ lại thuộc về một đẳng cấp khác, trình độ mà tôi chỉ dám đứng từ xa ngược nhìn.

Lão Trịnh dịch chuyển rất nhanh để né tránh đòn tấn công đang dồn dập lao đến. Nhiệm vụ của lão là phòng thủ nên không sử dụng pháp khí. Tốc độ của tôi không tài nào bắt kịp lão, do đó đành thay đổi chiêu thức. Dải lụa cuộn thành vòng tròn lớn trước mặt. Tôi niệm chú, từ bên trong bắn ra hàng trăm mũi tên ánh sáng quét qua phạm vi lão Trịnh xuất hiện. Thân thể lão đột nhiên vỡ ra thành vô số mảnh vụn. Tôi trở mắt. "Ảo giác. Nhất định là ảo giác."

Tuy linh lực lão không cao nhưng chẳng người nào dám coi thường. Với hiểu biết về phép thuật cao minh hơn bất cứ ai, nhiều khi lão sử dụng dị thuật mà phần đông thậm chí chưa hề biết đến. Vì thế, tôi không bao giờ cho rằng việc hạ gục lão là dễ dàng.

Nhìn các mảnh vụn tan biến trên mặt đất, tôi đoán lão đang tàng hình đâu đó. Nhắm mắt lại, nghe tiếng gió, linh cảm hơi người lẩn khuất tại một vị trí, tôi lập tức vung dải lụa chĩa thẳng về hướng ấy.

Như bao buổi luyện tập khác, tôi luôn kiểm chế linh lực ở mức độ thấp để tránh gây thương tích, nào ngờ lần này vượt khỏi tầm kiểm soát. Dải lụa nóng đỏ như lần đầu tôi chạm vào nó. Quảng sáng bổ xuống mang theo tiếng nổ chói tai. Tôi sững sờ nhìn tòa nhà rề đỏi, tìm như muốn vọt ra lăn lông lốc. Phát hiện vừa rồi chỉ là cái bóng đánh lừa của lão Trịnh, hồn vía tôi mới lần lượt quay trở lại. Lão cũng ngỡ ngàng dán mắt vào dải lụa vừa khôi phục sắc trắng ban đầu, quên cả ân thân. Chỉ có Nhật Vũ và Sói Tuyết đang vắt vèo trên cây là hai vị khán giả điềm tĩnh nhất.

"Minh Nguyệt?" Lão thì thầm. Ngón tay run rẩy vì phấn khích khẽ cầm dải lụa. "Chính nó. Rốt cuộc cũng có ngày tụ hội."

"Nó có gì đặc biệt sao?" Nhật Vũ vừa dịch chuyển đến bên chúng tôi.

Lão Trịnh yêu cầu hẳn. "Mang kiếm của con ra đây."

Hẳn không hiểu lắm nhưng cũng làm theo. Tôi tò mò chờ đợi, thấy lão Trịnh trọng nâng hai pháp khí trên tay, giọng điệu hào hứng không che giấu. "Thương Hải và Minh Nguyệt vốn là cặp pháp khí nổi tiếng, có nguồn gốc từ một gia tộc chế tạo pháp khí lâu năm nhưng đến nay đã suy tàn. Sức mạnh khủng khiếp đem lại giúp chúng vang danh một thời, khiến biết bao kẻ khao khát và đấu tranh đổ máu để giành giật. Thế rồi sau nhiều biến cố xảy ra cùng với cái chết của chủ nhân cũ, chúng biến mất một cách bí ẩn, dần dần bị lãng quên theo dòng chảy thời gian. Dù vẫn có kẻ nuôi hi vọng tìm kiếm nhưng phần đông thế hệ sau không còn nhận ra. Thật chẳng ngờ có ngày chúng một lần nữa cùng sóng đôi."

Tôi suýt phì cười khi nghe lão thờ dãi như ngâm ngùi cảm thán cho cặp đôi trùng phùng sau dịp chia xa. Càng nhìn hai loại pháp khí riêng biệt càng thấy chúng chẳng liên quan gì tới nhau. Tôi băn khoăn. "Giữa chúng có mối liên kết sao?"

Nhật Vũ bỗng dời ánh mắt sang tôi nhưng không lên tiếng.

"Đương nhiên." Lão Trịnh gật đầu, tay vuốt vuốt chòm râu ra vẻ lão làng. "Người chế tạo chúng đồng thời làm chủ nhân đầu tiên là một cặp vợ chồng. Họ cũng sáng tạo một bộ phép thuật đặc biệt dành riêng cho hai pháp khí này. Ít người biết rằng, Thương Hải và Minh Nguyệt sẽ phát huy uy lực mạnh nhất khi kết hợp với nhau trong thuật Hợp Viên. Thật ra có một giai đoạn Hợp Viên được lưu truyền khá rộng rãi trên vương quốc, nhưng hầu như không ai thành công bởi thiếu pháp khí phù hợp, chưa tính đến việc bản thân nó đã rất phức tạp và còn là loại phép dành cho hai người."

"Kể cũng đúng." Tôi tán thành. "Nếu là hai người thì thật khó để hòa hợp."

Lão Trịnh đưa trả pháp khí cho chúng tôi. Tôi vội vàng cất dải lụa vào túi Càn Khôn, nhân tiện ném cho Nhật Vũ cái nhìn cảnh cáo. "Đừng có ý định lấy pháp khí của ta lần nữa."

Tên này mắc tật xấu, thấy đồ tốt là nghĩ nó phải thuộc về mình. Vậy nên tôi không thể không đề phòng.

"Không có hứng." Hân khinh khỉnh đáp trả. Có lẽ bản thân cũng nhận thức được dãi lụa eo là kia chẳng phù hợp với hình tượng sáng ngời của mình.

"Thôi nào." Lão Trịnh đứng ra hòa giải. "Các con đều được thừa nhận là chủ nhân chân chính của chúng, về sau có thể yên tâm sử dụng. Phải nói, đây quả là may mắn cực kì lớn."

"Là sao ạ?" Tôi có phần mơ hồ.

Lão nhần nại phân tích. "Pháp khí cao cấp có thuộc tính đặc biệt: lựa chọn chủ nhân. Số ít người được nhận định là chủ nhân chân chính sẽ được chúng hoàn toàn phục tùng. Tất nhiên ai cũng có thể sử dụng, nhưng chỉ khi ở trong tay chủ nhân chân chính, chúng mới phát huy hết năng lực vốn có. Theo ta biết, Minh Nguyệt chỉ đổi màu dưới sự điều khiển của vị chủ nhân mà nó thừa nhận, vừa hay người đó chính là con."

Tôi chợt nhớ ra, hồi mới mua Thuồng Hải tôi đã cố gắng rút kiếm ra khỏi bao mãi không được, thế mà Nhật Vũ làm hết sức dễ dàng. Hóa ra bởi nó chọn Nhật Vũ là chủ nhân thay vì tôi. Thế thì lần trao đổi bánh Mặt Trăng coi như trong cái rủi có cái may đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Việc phát hiện hai vũ khí lợi hại khiến lão Trịnh phấn chấn suốt cả ngày, miệng không ngừng lẩm bẩm "duyên phận". Lăn lộn chán chê trong phòng sách, lão vẫn chưa thỏa mãn nên tiếp tục "bỏ nhà ra đi" không lời từ biệt. Nhật Vũ tỏ ra rất am hiểu lão. "Chắc hẳn thầy đang nghiên cứu thuật Hợp Viên."

Thiếu vắng một người không làm cuộc sống của chúng tôi bị xáo trộn, nó vẫn diễn ra buồn tẻ như mọi khi, mãi cho tới một hôm Nhật Vũ bất tỉnh nhân sự trong phòng Kín. Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến đáng vẻ được coi là thảm họa của hân. Suy nghĩ bất chợt nảy ra. "Ồ, không ngờ hân cũng có lúc tu luyện thất bại."

Lay trái lay phải vẫn vô ích, tôi hốt hoảng đưa hân lên nhà, nhẹ nhàng đặt xuống giường và cho hân uống thuốc bổ sung linh khí. Trong đầu thâm tính toán, nếu qua đêm nay hân vẫn không tỉnh thì phải mang ra ngoài tìm y sư.

Khuôn mặt hân trông nhợt nhạt, đôi môi hơi mím lại. Tôi lấy khăn ướt cẩn thận lau đi vết máu dính bên khóe miệng rồi chống cằm ngồi bên giường. Dạ minh châu được che bớt chỉ tỏa ra luồng sáng mờ mờ. Tay tôi chần chừ vươn ra, vò tóc hân rồi bù sau đó vội vã rút về, miệng bật cười trước hành động ngớ ngẩn của bản thân. Bình thường tôi không dám đối diện hân quá lâu. Hân luôn đứng từ trên cao nhìn xuống với thái độ của một tên nhóc hóm hỉnh đi kèm bản mặt chẳng muốn ai lại gần. Bao nhiêu yếu đuối đều bị nghiền nát dưới vỏ bọc mạnh mẽ. Mặt nạ hân đeo lên quá đối hoàn hảo, vậy nên chẳng ai biết đằng sau thực chất là đáng vẻ thế nào.

Nhiều khi tôi cảm thấy hân và lão Trịnh rất giống nhau, những con người không bao giờ biết đủ. Lão Trịnh theo đuổi tri thức vì nó là đam mê của lão, điều khiến lão vui vẻ. Còn Nhật Vũ thì sao? Hân điên cuồng tìm kiếm sức mạnh vì cơ gì? Liệu rằng nó có khiến hân hạnh phúc và thỏa mãn?

Tôi không biết, nhưng phải thừa nhận rằng để đạt tới trình độ hiện giờ hân đã phải luyện tập chăm chỉ hơn bất cứ ai. Cái tên vênh váo ấy thật khiến người ta vừa đố kị vừa ngưỡng mộ.

Quảng sáng diu diu phủ lên trên gương mặt hân những đường nét nhu hòa. Tôi đặt tay lên mũi để kiểm tra. Hơi thở của hân yếu ớt nhưng vẫn đều đều như đang ngủ say, có lẽ chưa tới mức nguy hiểm đến tính mạng. Tận khuya, sắc mặt hân mới cải thiện thêm chút ít và không có dấu hiệu tỉnh dậy. Tôi cảm thấy buồn ngủ, mà e ngại để hân một mình, sợ có chuyện bất trắc xảy ra nên đành một mình gác đầu xuống bên giường chờ đợi, chẳng mấy chốc đã rơi vào trạng thái mơ màng.

Có thứ gì đó đang ráo riết đuổi theo. Tôi bồn chồn đánh hơi được nguy hiểm. Nó sắp tới gần, rất gần. Tôi bỏ chạy, chạy thục mạng. Cảnh vật trước mắt dường như đang chao đảo. Sợi dây đột ngột siết chặt cổ khiến tôi thét lên một tiếng rồi tắc nghẹn. Đế giày kéo lê trên mặt cát tạo thành hai vệt dài lồi lõm cùng với tiếng lạo xạo của sự ma sát. Hơi nóng bốc lên trong không gian ngột ngạt đặc quánh.

Người phụ nữ tiến đến, khoác trên mình phục sức lộng lẫy uy nghi. Khuôn mặt xinh đẹp của bà ta vẫy vẫy trong niềm vui đắc thắng. Tôi hân học nhìn bà ta, trong lòng dâng lên một nỗi ghê tởm. Tôi biết mình cực kì căm ghét người phụ nữ này, cũng như sự căm ghét bà ta dành cho tôi.

"Người phải chết. Rồi người sẽ không thể tranh đoạt những thứ thuộc về con ta. Chết đi! Đồ con hoang."

Bà ta rít lên trong điệu cười điên cuồng với đôi môi tô son đỏ chót như khát máu. Tôi vùng vẫy cố sức thoát ra, lại khiến sợi dây ngày càng thắt chặt hơn. Luồng sáng bắn ra từ lòng bàn tay người phụ nữ khiến toàn thân tôi đau đớn dưới áp lực đè nén khắp phía. Hơi thở tắc lại trong cổ họng. Từng chút, từng chút không khí rời đi theo sinh mệnh. Tôi trừng mắt đối diện với ánh nhìn tàn độc của bà ta, gương gao nhếch khóe miệng nở nụ cười kiêu hãnh cuối cùng.

Sự động chạm khiến tôi giật mình bừng tỉnh. Ngẩng đầu lên, Nhật Vũ đang nhìn tôi với ánh mắt thâm trầm phức tạp. Con người sâu thẳm màu nâu thẫm

không mang chút vẻ mơ hồ của người vừa hôn mê. Tôi hạ tầm mắt xuống các ngón tay đang đặt trên mu bàn tay mình. Hấn bình tĩnh rút tay về chẳng nói một lời. Tôi đành lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

"Người đã bất tỉnh suốt mấy tiếng đồng hồ. Ta tìm thấy người dưới phòng Kín rồi tốt bụng đưa lên đây, cũng may không quá nghiêm trọng. Mà rốt cuộc người bị sao vậy?"

"Không có gì." Hấn ưỡ ể oải đáp. "Chỉ là chút rắc rối gặp phải khi tu luyện."

"Ồ. Ta chưa từng bị như thế."

"Đương nhiên. Do người toàn tu luyện mấy thuật tâm thường."

Tôi lờ đi giọng điệu khinh khỉnh của hấn, tiện tay sửa lại mái tóc hơi rối và vuốt phẳng mấy nếp nhăn trên váy. "Người đang luyện thuật gì vậy? Có phải rất khó và nguy hiểm không?"

"Đừng hỏi nữa." Hấn tỏ vẻ phiền não, chống tay xuống giường định ngồi dậy. Tôi nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh đỡ lưng hấn, đồng thời tay phải biến ra cốc nước kê sát môi. Hấn uống xong thì không chút khách khí tựa hấn vào người tôi, đầu ngả lên vai.

"Hừm. Thuận tiện thật đấy." Tôi hậm hực nghĩ, nhưng vì hấn đang là người bệnh nên chẳng nổi đẩy ra.

"Vừa rồi người có mơ không?" Tôi ngập ngừng hỏi.

Hấn thần nhiên trả lời. "Không. Sao người hỏi thế?"

"À. Không có gì. Chỉ là thấy hơi kì lạ."

Hấn lười tiếp chuyện tôi nên hai mắt khép lại chẳng buồn nói thêm. Tôi cũng không rảnh bận tâm tới hấn, chỉ tỏ mò ngồi phân tích chuỗi hình ảnh vừa rồi.

Là giấc mộng hay kí ức? Của Nhật Vũ? Hay bản thân mình?

Tôi không rõ lắm. Mọi thứ xem chừng thật phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Sau quãng thời gian bôn ba tìm kiếm bên ngoài, Trịnh Hùng trở về nhà cùng với một số tài liệu quý giá về thuật Hợp Viên mà lão cát công sưu tập được. Loại phép gần như đã thất truyền ấy mà lão vẫn có thể tìm ra, thật sự khiến tôi vừa ngạc nhiên vừa ngưỡng mộ. Ngay khi đặt chân vào cửa, lão đã triệu tập tôi cùng Nhật Vũ rồi nói với giọng điệu nghiêm túc, trịnh trọng hiếm thấy.

"Có thể coi là một loại duyên phận khi vô tình cả hai con đều nắm trong tay pháp khí độc nhất được chế tạo riêng cho thuật này. Thêm nữa, ta cũng đã tìm được bộ lý thuyết hoàn chỉnh. Tuy rằng độ chính xác còn phải xem xét nhưng nhìn chung vẫn là lợi thế cực kì lớn so với những kẻ đang khao khát ngoài kia. Quá trình luyện tập không dễ dàng, thậm chí rất nguy hiểm. Ta tin chắc như vậy. Hiển nhiên, chẳng có thành quả tuyệt vời nào từ trên trời rơi xuống mà không đòi hỏi công sức xứng đáng bỏ ra. Quyền lựa chọn thuộc về các con, hãy cân nhắc thật cẩn thận trước khi quyết định. À, đừng quên thứ mình đang sở hữu trong tay."

Hàm ý của lão đã quá rõ ràng.

Trong lúc tôi tính toán xem mình cần bao lâu để đưa ra lựa chọn thì Nhật Vũ đã không ngần ngại trả lời. "Con sẽ luyện." Giọng điệu chắc chắn và kiên định.

Tôi quay sang hấn, hơi bất ngờ. Hấn liếc tôi một cái rồi quả quyết. "Người cũng phải luyện." Điều bộ thần nhiên kết hợp với một từ "phải" thật khiến người ta cảm thấy khó chịu, chẳng khác nào mệnh lệnh không thể chối từ.

"Nếu ta không đồng ý thì sao?" Tôi bật lại theo bản năng, mặc dù trong lòng đã hơi dao động.

"Vậy nộp dài lựa ra đây." Hấn nói bằng giọng thờ ơ.

Tôi nhăn trán quay sang lão Trịnh, tìm kiếm sự giúp đỡ. Nào ngờ lão dứt khoát gạt đầu, tỏ vẻ đồng tình với lời đe dọa vô lý kia. Trong tình cảnh hiện tại, kẻ có pháp lực thấp nhất là tôi hoàn toàn không được hưởng quyền dân chủ nên đành mím môi cam chịu. Lão Trịnh mặc định im lặng là đồng ý, chỉ đợi có thể liền hồ hởi reo lên. "Tốt lắm! Ngày mai bắt đầu luyện tập. Nếu đã luyện thì phải cố gắng cho tới cùng. Các con quả không hổ danh là học trò của ta, người nào người nấy vừa xuất sắc vừa can đảm"

Tôi trần trối nhìn lão mang vẻ mặt hào hứng rời khỏi phòng. Hai từ "can đảm" nghe sao mà châm chọc. Có điều đến lúc tu luyện, tôi mới biết lời của lão tuyệt đối chính xác và chân thực, bởi để có thể kiên trì luyện thuật Hợp Viên quả là cần can đảm rất nhiều.

"Khoan đã. Con có chuyện muốn nói với thầy." Tôi vội vã đuổi theo lão Trịnh khi chợt nhớ ra việc quan trọng. Dáo dác nhìn trước ngó sau, tôi thận trọng đề nghị: "Thầy có thể tạo kết giới chống nghe lén không?"

Lão thờ dài. "Vô ích thôi. Nếu nó muốn thì không gì ngăn cản được bởi pháp lực của nó từ lâu đã vượt xa ta rồi. Nhưng con yên tâm, nó còn chưa mặt dày tới mức đấy."

Điều này tôi thật không dám tin tưởng.

Cân nhắc giây lát, tôi vẫn quyết định nói ra chuyện mình băn khoăn gần đây. Đương nhiên những gì liên quan tới Thượng quân Hải Phong đều tuyệt đối giấu kín.

"Con cho rằng đó là một phần kí ức thay vì giấc mộng?" Lão hỏi tôi, tựa hồ đang lăm bằm với chính mình. Đôi mắt lão nheo lại và mấy nếp nhăn được dịp hằn sâu như mặt đất nứt nẻ. "Cũng phải. Ta mới chỉ biết đến thuật Thụy du cho phép đi vào giấc mộng của người khác, còn thuật Đọc tâm thì không. Ta cũng chưa từng trông thấy kí ức của ai, còn con thì có." Lão trầm tư suy nghĩ với hàng lông mày sâu róm nhũn chặt. "Không lẽ..."

Tôi gần như nín thở chờ đợi cái "Không lẽ" của lão.

"Xuyên thấu! Nhất định là nó. Đây mới chính là biệt năng của con." Lão reo lên trong nỗi ngạc nhiên lẫn phấn khởi. "Thật chẳng ngờ loại phép ấy thực sự tồn tại."

Nhìn khuôn mặt bừng sáng của lão, tôi càng thêm ngỡ ngàng. "Là sao ạ?"

Phải mất một lúc để kiềm chế sự mừng rỡ, lão mới có thể giải thích cho tôi rõ ràng. Xuyên thấu được coi là anh em gần với thuật Đọc tâm, nhưng cao hơn một bậc. Nó không chỉ cho phép đọc suy nghĩ hiện tại của đối phương mà còn nhìn được về quá khứ của người ấy, thường khi họ đang ngủ là lúc ý thức buông lỏng cảnh giác nhất. Nếu ảnh hưởng đủ mạnh, thậm chí có thể biết được suy nghĩ ngay trong kí ức của họ, thông qua đó làm sáng tỏ tính cách, cảm xúc và phán đoán quyết định trong tương lai. Rất kì diệu, chỉ với một thuật pháp mà thông suốt được một người, và xuyên thấu họ.

Sau khi phân tích cặn kẽ, thấu đáo, lão Trịnh đi tới kết luận. "Do năng lực Xuyên thấu, thần thức của con dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trí kẻ khác. Nên nhớ là "ảnh hưởng" chứ không phải "tác động". Do vậy, dù không chủ đích nhưng phần nào kí ức vẫn xâm nhập vào đầu con một cách ngẫu nhiên. Chuỗi hình ảnh con trông thấy là quá khứ của Nhật Vũ. Nó vô tình "nhiểm" vào con khi cả hai đứa đều đang ngủ, là lúc thần thức "mờ" nhất. Giống như Đọc tâm, con hoàn toàn có thể điều khiển thuật này thông qua việc rèn luyện và nâng cao pháp lực. Đừng để nó uống phí. Rồi con sẽ thấy nó hữu ích hơn bề ngoài rất nhiều."

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, có lẽ đã phần nào nắm được lời giải thích của lão nhưng vẫn chưa hiểu triệt để.

"Biệt năng này có cho phép con trông thấy kí ức của người đã chết không? Ý con là, những người không hiện diện bên cạnh?"

Lão trầm mặc hồi lâu mới đáp lời. "Có thể. Ta cũng không chắc. Theo những gì ta biết được, nhiều người thích phong ấn kí ức của họ vào vật thân thiết bên mình để khi họ chết đi mảng kí ức đó vẫn còn tồn tại. Con có thể nhìn thấy phần kí ức được phong ấn thông qua những đồ vật này."

"Hóa ra là thế." Sự việc đã trở nên sáng tỏ phần nào. Nhớ lại các giấc mộng trước kia, tôi từng cho rằng đó là kí ức của Hải Phong. Nhưng có lẽ không phải bởi tôi chẳng mang đi vật nào của hắn.

"Kiếm Thương Hải, lẽ ra nó đã thuộc về mình." Tôi u uất nghĩ thầm.

Thế còn Hoàng Diệp thì sao? Dải lụa Minh Nguyệt trên người tôi rất có thể từng là vật sở hữu của nàng ta. Thế nhưng giấc mộng đến trước cả khi tôi có được thứ ấy, thật khó hiểu.

Tôi lần lượt điểm lại các đồ vật gần gũi xung quanh. Việc này rất cần thiết. Tôi cần xem được toàn bộ kí ức chứ không phải các mảnh rời rạc ngẫu nhiên. Tôi cần hiểu ngọn ngành chuyện xảy ra năm xưa, và quan trọng nhất là tìm được nó, Tịch thuật.

Tất nhiên tôi không có hứng thú với tà thuật và cũng chẳng đủ liều lĩnh để thực hiện. Nhưng tôi phải đọc nó, hiểu nó, bởi nó là chìa khóa bắt nguồn thảm kịch. Nó là một cuốn sách lướt qua trí óc tôi trong mảng kí ức, hiện ra qua một vài trang và tấm bìa duy nhất. Ma thuật của Hải Phong được tu luyện dựa trên cuốn sách này. Hắn đã thành công với phép thuật tàn ác mà uy lực ghê gớm. Trong đầu tôi nảy sinh hi vọng viên vông rằng, cách hóa giải cũng được ghi chép ở đây. Biết đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Kế hoạch luyện thuật Hợp Viên nhanh chóng được ấn định bởi cả Trịnh Hùng và Nhật Vũ đều không muốn trì hoãn thêm bất cứ giờ phút nào. Tôi hiểu nó là một loại phép lợi hại. Những phép thuật lợi hại thường đòi hỏi cái giá đắt đỏ cho kẻ muốn sở hữu chúng. Nhưng tôi không ngờ nó lại kinh khủng tới mức này. Chỉ qua mấy tiếng thực hành, nó đã chèn ép ngòi trên ngòi vị phép thuật điên cuồng bậc nhất tôi từng thực hiện trong đời. Và rõ ràng quyết định thỏa hiệp lúc trước mới ngu xuẩn làm sao.

Hợp Viên đòi hỏi sự phối hợp ăn ý tuyệt đối giữa hai người. Tôi dùng lựa Minh Nguyệt để tạo ra ảo ảnh, Nhật Vũ dùng kiếm Thương Hải để tấn công. Nhiệm vụ của tôi là biến dải lụa thành chín mươi chín biểu tượng khác nhau thay đổi liên tục theo chú ngữ. Nếu biến hóa đủ nhanh, nó sẽ tạo ra ảo ảnh đánh lừa thị giác của đối phương và không cẩn thận thì ngay bản thân cũng rơi vào ảo giác của chính mình. Biến hóa càng nhuần nhuyễn, sức hút của ảo ảnh càng mạnh và "con mồi" càng khó thoát ra. Cách đây mấy ngày, tôi đã thuộc lòng các biểu tượng đến độ nằm mơ cũng bị ám ảnh bởi chúng. Tuy nhiên, tôi lúc thực hiện mới thấy nó phức tạp đến nhường nào.

Dải lụa bị giằng xé cuồn cuộn giữa không trung. Tôi điều khiển nó bằng thần thức trong khi bản thân thần thức cực kỳ bất ổn. Các biểu tượng chẳng chịt đan vào nhau khiến đầu óc tôi trở nên rối ren. Bản thân mỗi hình thù đều có sức mê hoặc kỳ lạ và dường như cố tình làm tôi xao nhãng. Điều khiển thành công một biểu tượng thì lập tức quên mất biểu tượng tiếp theo. Việc nhớ ra và chỉnh lại trí óc đều tiêu tốn khoảng thời gian nhất định, trong khi ảo ảnh được hình thành nhờ biểu tượng và tốc độ chuyển đổi. Dù các dây thần kinh đang căng lên và vận hành hết công suất, tôi vẫn thấy mình vô cùng chậm chạp. Buổi tập đầu, tôi thậm chí chưa tạo ra được chút ảo ảnh nào đã suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng, nó chẳng đáng là gì so với phần việc của Nhật Vũ – thứ khó khăn hơn gấp trăm lần. Mỗi biểu tượng là một hình ảnh nhập nhằng không rõ ràng. Bản thân chúng đã mang tính ảo ảnh. Những ảo ảnh không hoàn hảo và có kẽ hở, hay còn gọi là "điểm chết". Nhật Vũ luyện theo bộ kiếm pháp đặc biệt được sáng chế tương thích với tất cả các biểu tượng của Hợp Viên, mô phỏng theo chúng. Nhưng mấu chốt vẫn là tìm ra điểm chết. Nó không chỉ có một mà tồn tại rất nhiều trong vùng ảo ảnh. Các điểm chết cố định theo mỗi biểu tượng và liên tục thay đổi theo sự điều khiển của tôi. Do đó, Nhật Vũ phải nhanh chóng định hình biểu tượng đang hiện hữu để tìm ra điểm chết, đồng thời tấn công. Đường kiếm xuyên qua các điểm chết không chỉ phát huy lực đạo tối đa mà còn giữ cho chủ nhân khỏi lạc vào vùng ảo ảnh. Bằng không, hắn sẽ mất kiểm soát và hoàn toàn thảm bại.

Cả tôi và Nhật Vũ đều chưa đạt đến trình độ tối thiểu cần thiết. Vì thế, việc luyện tập đối với chúng tôi chẳng khác nào địa ngục. Ảo ảnh do tôi tạo ra mới chỉ dừng lại ở phạm vi nhỏ nên tôi luôn phải đứng gần Nhật Vũ để đảm bảo hắn cũng được bao trọng vùng ảo ảnh. Xung quanh là các hình nhân bằng giấy chuyển động do lão Trịnh dùng phép điều khiển. Mỗi lần Nhật Vũ xác định sai điểm chết, hắn liền rơi vào ảo giác. Hắn dùng kiếm chém tôi không ra hình người đã đánh, lại còn làm bị thương chính mình. Nghe có vẻ phi lý nhưng quả đúng như vậy. Một khi thị giác trở nên sai lệch vì bị chi phối và tâm trí quá tập trung vào các biểu tượng, ngay cả bản thân cũng có thể nhầm lẫn thành kẻ thù.

Việc luyện tập thường xuyên gián đoạn do đâm phải một trong hai người. Đây không phải tấn công thực sự nên đường kiếm chỉ là chiêu thức chứ chẳng mang theo chút linh khí nào. Nó cắt vào cơ thể cũng không hề gây hại, bởi vết thương tự lành ngay sau đó. Nhưng sự đau đớn vô cùng chân thật, cho dù chỉ trong chốc lát. Tôi từng nghĩ tới phương pháp biến bản thân thành người tê liệt. Có điều nó khiến tôi mất đi sự nhạy bén cần thiết và luyện tập cũng hóa công cốc. Rốt cuộc tôi vẫn phải cắn răng nhịn đau. Khốn khổ thay, xác suất hắn làm tôi bị thương luôn lớn gấp mấy lần xác suất hắn đâm phải chính mình. Nếu vết thương không tự liền lại nhanh chóng thì hiện giờ tôi đã biến thành một cái xác nát bét rồi. Quả là thứ hành hạ quái đản.

"Xin lỗi. Ngươi không sao chứ?"

Nhật Vũ có vẻ áy náy khi nhìn chiếc váy rách tả tơi của tôi. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, tôi đã bị chém tổng cộng mười tám lần và suýt mất luôn cánh tay. Thử tưởng tượng tới lúc chiến đấu thực sự, phép thuật này chẳng khác nào trò đánh đu cùng tính mạng. Mà tôi, không nghi ngờ gì sẽ là kẻ dẫn đầu trong đội ngũ hi sinh.

Có lần không nhịn được nữa, tôi quẳng dải lụa sang một bên rồi nóng nảy gào lên. "Thôi đi! Ta chịu đủ rồi. Sức mạnh chẳng thấy đâu mà chỉ toàn là đau đớn. Ta từ bỏ. Cái gì cũng không cần nữa."

Khi ấy tôi gần như đã quyết tâm bỏ cuộc. Nhật Vũ đứng đối diện quắc mắt nhìn sang. Ánh mắt của hắn làm tôi thấy sợ. Tôi chưa từng nghĩ hắn là người tốt bụng hòa nhã nhưng cũng không tới nỗi biến thành đối tượng nguy hiểm. Có điều, vẻ thâm trầm đó thật khiến kẻ khác phải e ngại. Nhưng hắn rất khôn khéo che giấu sự giận dữ trong giọng nói bình thản.

"Ngươi có tin một người sinh ra đã là thiên tài không? Thầy Trịnh từng được cho là người như thế. Bọn họ ghen tị với bộ óc phi phàm của thầy hơn là quan tâm đến nỗ lực thầy bỏ ra để đạt được sự phi phàm ấy. May mắn ư? Thật nực cười khi dùng hai từ này để kết luận thành công của ai đó. Một yếu tố, không phải là tất cả. Cũng như kẻ linh lực mạnh đầu phải sinh ra đã sở hữu nguồn linh lực đó."

Hắn tiến sát đến bên tôi. Lưỡi kiếm sáng loáng dưới ánh mặt trời như một lát cắt kim cương tuyệt đẹp. Đôi mắt nâu của hắn nhìn thẳng đầy mê hoặc.

"Kẻ bị mất trộm thường nghĩ mình xui xẻo thay vì đáng ra có thể cẩn thận hơn. Kẻ bị tấn công sắp chết chờ đợi phép màu thay vì tự bản thân trốn thoát. Vào sinh ra tử nhiều lần, ngươi mới hiểu rằng phép màu là thứ vô nghĩa chừng nào so với thực lực. Ta càng không thích đặt số phận mình trong tay kẻ khác."

Tôi nghe xong thì hỏi lại: "Ngươi từng bị ám sát?"

Hắn nhún mày. Ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo. Tôi có cảm tưởng tay hắn sắp sửa vươn ra bóp cổ mình.

"Không chỉ một lần." Hắn nói với giọng điệu hơi nặng nề.

"Tại sao? Ai muốn giết ngươi?" Tôi tò mò. Đột nhiên mảng kí ức hôm trước lướt qua trong đầu.

Nhưng hắn chỉ im lặng. Tôi hiểu khoảng im lặng rất lâu tức là không muốn trả lời.

"Ta biết ngươi kỳ vọng nhiều vào nguồn lực đem lại từ thuật Hợp Viên. Nhưng ngươi không cảm thấy nó rất hạn chế sao? Hợp Viên là thuật dành cho hai người, đồng nghĩa với việc nó hoàn toàn vô dụng khi ngươi chỉ có một mình." Tôi nghĩ đây mới là lý do chính khiến tôi từ bỏ.

"Sai rồi." Hắn phủ nhận. "Sự phối hợp giữa hai người quả thực cần thiết, nhưng chỉ để phép thuật phát huy toàn bộ uy lực vốn có. Thiếu ta, ngươi vẫn dựng lên được ảo ảnh hoàn hảo. Đương nhiên phép Ảo ảnh cũng mang đến công dụng tương tự, nhưng với linh lực hiện tại, ngươi chưa đủ khả năng để khiến bản thân ẩn trong đó. Còn với thuật Hợp Viên thì hoàn toàn có thể. Nó không cho phép ngươi tấn công nhưng tạo điều kiện đủ thuận lợi để chạy trốn. Còn ta, không dựng được ảo ảnh nhưng có thể chiến thắng nhờ bộ kiếm pháp."

Tôi cẩn thận suy ngẫm những lời hắn nói. Phép Ảo ảnh của Hợp Viên đích thực hiệu quả và dễ dàng hơn nhiều so với thuật Ảo ảnh thông thường, lại có thêm sự hỗ trợ của dải Minh Nguyệt - pháp khí chuyên dùng để tạo ảo ảnh. Đặc biệt, sự tương hỗ giữa hai nguồn năng lượng phát ra từ Thương Hải và Minh Nguyệt càng thúc đẩy phép thuật diễn ra mạnh mẽ hơn nữa. Mặc dù tôi không có ham muốn truy cầu các phép thuật bậc cao như Nhật Vũ, nhưng tất nhiên vẫn phải không ngừng nâng cao năng lực để ít ra có thể tự bảo vệ mình trong hiểm cảnh. Tôi đã từng trải qua khoảnh khắc sợ hãi vô vọng, và tôi không muốn nó tái diễn thêm lần nữa.

Thở dài một hơi, tôi thu dải lụa về tay rồi đứng thẳng lưng trong tư thế sẵn sàng, hơi hắt cảm ra hiệu. "Chúng ta tiếp tục."

Ở cùng người như hắn, tôi không muốn tỏ ra nhát gan và dễ buông bỏ.

Thương tích giảm xuống theo thời gian luyện tập bởi độ chuẩn xác ngày càng được nâng cao. Tôi vô cùng ghen tị mà thừa nhận rằng, Nhật Vũ tiến bộ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt xa tôi trong việc nắm bắt các biểu tượng. Đáng ngạc nhiên là hắn không còn tỏ vẻ khinh thường ra mặt như trước kia, mà thay vào đó là sự quan tâm có phần dịu dàng. Tôi biết đặt hai từ "dịu dàng" bên cạnh hắn chẳng khác nào nhét từ "bé nhỏ" vào người con voi, nhưng quả đúng như thế. Và chẳng bao lâu sau, một trong những điều hắn từng nói đã xảy ra, đồng thời là điều tôi không muốn xảy ra nhất.

Ám sát.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tôi nghĩ mỗi người thường giữ cho mình một vài thói quen khó từ bỏ. Ví như lão Trần lúc nào cũng khư khư giữ lấy tình cầu tiên tri kể bên, ngay cả lúc ngủ cũng để nó nằm cạnh phát sáng, chỉ sợ bỏ lỡ chuyện quan trọng thấy được trong tương lai. Sói Tuyết thì thích dùng chiếc đuôi xù phe phẩy vào lòng bàn chân tôi để đánh thức mỗi sớm, có vẻ bản tính hiếu động không cho phép nó nhìn người khác được thành thoi. Còn lão Trịnh đều đặn xuống hầm đêm bình rượu hằng đêm, giống như nhà giàu giữ cửa, chỉ sợ bất cẩn để tài sản thất lạc lúc nào không biết.

Thói quen của lão mới hình thành cách đây không lâu, kể từ khi tôi và Nhật Vũ lén lút uống trộm mấy cốc rượu quế hương đất tiền rồi bị lão tính ý phát giác ra. Sau đó là tầng tầng lớp lớp kết giới được tạo lập. Nhưng vẫn chưa đủ để lão an tâm, hôm nào không đi kiểm kê tài sản là trần trọc chẳng thể ngủ ngon. Tôi biết lão chủ yếu phòng ngừa Nhật Vũ vì lão thừa hiểu tôi không đủ năng lực hóa giải kết giới dựng lên. Ngay trong nhà mình còn phải phòng hơn phòng trộm, tôi cũng hơi hơi thông cảm với lão.

Vốn tưởng rằng thói quen này kì quặc không ai sánh bằng, đến nay còn phát hiện có kẻ còn quái đản hơn, kẻ giữ thói quen bị ám sát.

Đêm ấy, bầu trời không một ánh sao. Tòa nhà sừng sững bao bọc trong lớp kết giới dày đặc hoàn toàn trống trải. Lão Trịnh đi vắng suốt mấy ngày nay. Gần đây lão thường xuyên ra vào xuất quỷ nhập thần như bóng ma vô hình, thành thử tôi cũng chẳng buồn để ý. Tôi đoán lão đang tiếp tục đào bới những bí mật của thuật Hợp Viên ẩn sâu qua mấy nghìn năm mai một. Trông thấy tôi và Nhật Vũ luyện tập tích cực mà mãi chưa đạt đến trình độ nhất định, lão đâm ra nghi ngờ bộ lý thuyết mình đem về, vậy là không ngại một tiếp nối hành trình theo đuổi nguồn tri thức vô tận. Sói Tuyết đáng thương cũng bị ép đi theo lão làm kẻ bầu bạn.

Tôi đang ngồi trên ghế đá kê giữa sân thì bất gặp Nhật Vũ vừa bước ra ngoài. Hắn cũng liếc sang tôi, cả người giấu trong chiếc áo choàng đen trùm mũ qua đầu. Đường nét trên khuôn mặt ẩn dưới luồng sáng mờ mờ, nhạt nhòa không rõ nét. Nổi bật chỉ có đôi mắt sáng như ánh sao.

Tôi nghi hoặc đảo mắt một lượt từ trên xuống dưới, giọng nói không nén nổi tò mò. "Ngươi định đi đâu? Nhìn trang phục đáng ngờ thế này, không quân trộm cắp cũng phường bắt nạt."

Hắn chẳng thèm trả lời mà điềm nhiên bước về phía cổng, niệm chú hóa giải kết giới rồi dùng thuật Di chuyển rời khỏi. Tôi vội vã bám theo, nửa vì ở nhà một mình chán quá, nửa vì hiếu kì. Nhật Vũ phát hiện ra tôi nhưng không có ý ngăn cản, thay vào đó vẫn giữ nguyên tốc độ cố định, băng băng lướt về phía trước.

Trên cao, trăng mờ nhạt khuất lấp dưới tầng mây để lại vài quãng sáng yếu ớt. Gió lồng lộng thổi giữa khu rừng heo hút. Thi thoảng có chiếc lá bị cuốn

theo, đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng, kết thúc vòng đời ngắn ngủi. Hai cái bóng di chuyển xuyên qua các góc cổ thụ lặng lẽ không một tiếng động.

Màn đêm đen tối như lòng người.

Phía trước dần hiện ra bóng dáng một tòa nhà đồ sộ, không cao như những lâu đài nhưng bề rộng có vẻ chẳng thua kém. Kiến trúc của nó hơi khác biệt so với những tòa nhà thông thường. Bao bọc xung quanh là đội ngũ vệ binh đứng canh gác và ánh lửa đỏ rực phát ra từ ngọn đuốc đang cháy. Tầm mắt tôi bị hạn chế bởi bóng tối nên không thể quan sát kỹ càng, hiển nhiên cũng chẳng có chút nhận thức nào về nơi này. Nhìn sang Nhật Vũ, tôi giật mình phát hiện hắn đã biến mất từ bao giờ, vội cuống quýt đảo mắt tìm kiếm xung quanh.

"Này, người đi đâu rồi?" Dù đang đứng cách chỗ lính canh một khoảng đủ xa để đảm bảo an toàn, tôi vẫn thận trọng hạ thấp âm lượng.

Chợt có bàn tay bịt ngang miệng tôi, lưng cảm giác được người đứng sau. Hóa ra Nhật Vũ đang dùng phép Tăng hình nên tôi không thể trông thấy hắn. Bên tai vang lên giọng nói nhắc nhở. "Về đi. Ở đây không có việc của người."

Tôi ương ngạnh lắc đầu. Hắn thả tay ra, không có thuyết phục thêm. Tôi vội vã chớp lấy cánh tay hắn giữ chặt trước khi hắn kịp dịch chuyển.

"Người định đột nhập vào trong đó? Vậy ta cũng đi theo."

"Bằng thuật Tăng hình kém cỏi của người?" Giọng hắn nghe như đang cười. Quả thực, Tăng hình là một trong số ít thuật pháp bị hạn chế của tôi nên hầu như chẳng mấy khi sử dụng, vì cơ bản không qua mắt được ai.

"Ta sẽ dùng thuật Ảo ảnh và Thôi miên. Nhưng vẫn cần người giúp ta mở kết giới."

"Được thôi." Hắn đồng ý nhanh chóng khiến tôi hơi bất ngờ.

Để đảm bảo không bị lộ mặt, tôi cẩn thận đeo mặt nạ chống thuật Nhìn xuyên và dùng phép thay đổi trang phục thành màu đen bí hiểm như Nhật Vũ. Tôi cũng đưa cho hắn một chiếc gương tự, đồng thời đề nghị. "Dùng dùng thuật Tăng hình nữa. Ta cần trông thấy người."

Hắn rất phối hợp đeo nó vào. Chúng tôi vừa dịch chuyển đến chỗ lính canh, ngay tức khắc tôi thi triển Ảo ảnh để nhiễu loạn tâm trí bọn họ, sau đó Thôi miên nhằm xóa tan nhận thức về hai kẻ lạ mặt vừa xuất hiện. Nhật Vũ đứng bên cạnh chú tâm hóa giải kết giới. Chẳng mấy chốc cả hai đã có thể thuận lợi tiến vào trong mà không gặp phải rắc rối.

Tôi tò mò dõi mắt nhìn xung quanh. Đồ vật được bài trí khá sơ sài và không đem tới chút gợi ý về căn phòng hiện tại. Nhật Vũ chẳng để tôi có thời gian quan sát kỹ đã rào bước qua các lối đi khiến tôi phải hồi hải chạy theo. Rồi hắn đột ngột dừng chân, trước mặt là bức tranh phong cảnh lớn với hình chủ đạo là ngọn núi phủ đầy tuyết trắng xóa. Tôi bất giác liên tưởng đến đỉnh Tuyết Sơn trong lời kể của Trịnh Hùng. Nhật Vũ nhanh chóng hóa giải kết giới bảo vệ quanh nó, nhún người bay cao một khoảng ngang bức tranh rồi đặt ngón trỏ lên hình vẽ mặt trời ở góc trên cùng bên tay phải. Miệng hắn lầm bầm chú ngữ. Kế tiếp, có tiếng động cơ truyền sang và khối đá ăm ăm dịch chuyển. Khoảng tường trống bên cạnh lộ ra các vết nứt chạy dài, từ từ biến thành khe hở lan rộng dần hình chữ nhật và cuối cùng tiêu biến.

Tôi sững sờ nhìn cánh cửa mới xuất hiện cùng các bậc thang bằng đá dẫn lối xuống tầng hầm. Bên dưới rất tối tăm và u ám. Chúng tôi phải dùng dạ minh châu soi đường, che bớt ánh sáng chỉ để ở mức vừa đủ phân biệt đồ vật. Trong không khí quanh quẩn thứ mùi ngai ngái khó chịu. Bước hết bậc thang cuối cùng, tôi đứng nguyên tại chỗ, giơ cao viên dạ minh châu quan sát tổng quát căn phòng. Trái với tưởng tượng ban đầu, đây không phải căn hầm nhỏ thông thường mà là cả một khu vực rộng lớn, còn rộng hơn cả không gian phía trên với nhiều phòng liên kế nhau.

Đập vào mắt tôi là vật hình hộp được đặt ngang có chiều dài tương đương một người trưởng thành. Nó im lặng nằm trong góc tối, mặt ngoài hắt lên chút tia sáng yếu ớt từ dạ minh châu để lộ lớp kim loại bóng loáng. Tôi hiểu khi tiến thêm vài bước chân, neoh mắt nhìn rõ hơn, trong phút chốc sống lưng lạnh toát khi nhận ra đó là một chiếc quan tài, xung quanh cũng đầy rẫy những chiếc quan tài tương tự.

Nơi này không phải lâu đài hay tòa nhà bình thường mà là cả một lăng mộ lớn có lính canh gác, chắc hẳn thuộc sở hữu của gia tộc quyền quý nào đấy. Trong lòng tôi dâng lên nỗi lo ngại mơ hồ. Xâm phạm chốn yên nghỉ của người đã khuất thật sự không phải việc làm đạo đức cho lắm.

"Rốt cuộc người có mục đích gì?" Tôi nhíu mày chất vấn tên đầu sỏ.

Hắn vừa đi vừa hờ hững trả lời. "Lấy đồ."

"Thứ gì?"

Lần này hắn không đáp mà tập trung niệm chú mở cánh cửa thông giữa hai gian phòng. Tôi bám theo hắn, đi vòng vào một hồi mới dừng lại. Căn phòng đang đứng nhỏ hơn phòng đầu tiên nhưng bài trí cầu kỳ và phức tạp hơn. Hình vẽ dày đặc trên các bức tường và cột trụ bằng đá, bốn góc phòng đặt tượng hình sói đang trong tư thế ngửa cổ cất tiếng tru, trên trần là tượng hình chim đang sải cánh và chính giữa có vẽ một con rồng nhắm mắt như say ngủ. Tôi đoán chúng đều là hình tượng mô phỏng linh thú. Thi thoảng sẽ bắt gặp mấy dòng chữ ngắn mà tôi không hiểu, có lẽ là cổ ngữ. Đồ vật bài trí xung quanh đều là những thứ xa xỉ, ngay các quan tài cũng được mạ vàng sáng bóng. Bên trên các tượng đá nạm mấy viên ngọc quý, chỉ cần lấy đi vài viên là đã nắm trong tay cả một khối tài sản giá trị.

Nhưng Nhật Vũ chẳng mấy quan tâm đến chúng. Hắn bắt động tại chỗ, nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài bên góc trái, hồi lâu mi mắt vẫn không hề chớp. Tôi biết hắn đang thi triển thuật Nhìn xuyên. Quan sát thật kỹ mới nhận ra, trên nắp quan tài có khắc biểu tượng con rồng đang trong tư thế bay lên và hai bên đối diện trên dưới là hai đóa hoa nở rộ mà tôi nhanh chóng nhớ được tên gọi của chúng, hoa Tinh tú cầu. Đây đích thị là biểu tượng đặc trưng của vương quốc. Hay nói cách khác, nơi này chính là lăng mộ hoàng gia.

Chương 29

Tôi tiến thêm vài bước đứng sát bên Nhật Vũ, người này giờ vẫn luôn tập trung vào phép Nhìn xuyên của hắn. Đột nhiên có tiếng động rất nhỏ truyền qua không khí. Giác quan thứ sáu của tôi nhạy bén đánh hơi được nguy hiểm. Chưa kịp dịch chuyển theo phản xạ, cả người đã được Nhật Vũ đưa lên cao thoát khỏi màn mưa tên lao vun vút bên dưới.

"Thật nguy hiểm! Suýt nữa thì bị ghim thành con nhím." Tôi cúi đầu nhìn các mũi tên nằm ngổn ngang trên mặt đất, thầm nghĩ. Chẳng biết mình đã chạm phải cơ quan nào khiến chúng khởi động.

"Chú ý đừng tiếp xúc với đồ vật quanh đây. Khắp nơi đều bôi đầy độc dược." Nhật Vũ nghiêm giọng nhắc nhở khi chúng tôi buộc phải hạ người đặt chân xuống mặt đất vì phép Lơ lửng không thể duy trì quá lâu.

Tôi trịnh trọng gật đầu với hắn, tỏ vẻ đã hiểu. Hắn buông tôi ra, đôi mắt chậm rãi quét qua căn phòng và dùng thuật Nhìn xuyên lần nữa để tìm kiếm thứ gì đó. Chân tôi cảm rờ tại chỗ, không dám bước đi lung tung ở một nơi đầy rẫy những cạm bẫy, đồng thời trong đầu nâng cao tinh thần cảnh giác. Đường như có vật thể đang lặng lẽ di chuyển từ sát các mép tường bò ra khỏi khoảng tối. Đôi mắt tôi sợ hãi mở to, ngay tức khắc vùng tay tạo kết giới bao bọc cả hai người khỏi các con vật đang lăm le lại gần.

"Rắn! Có rắn!" Tôi hét hoảng cảnh báo Nhật Vũ.

Những con rắn hổ mang uốn éo trườn trên mặt sàn không tạo ra chút động tĩnh. Chúng có lớp da đen tuyền xen lẫn các sọc màu vàng nâu. Đôi mắt tròn xoe, nhỏ ti hí và mi mắt trong suốt không bao giờ chớp đang trừng trừng đối diện chúng tôi. Một con, hai con, ba con... phải có tới cả chục con rắn ngoằn ngoèo bò ra từ mọi hướng vây quanh kết giới. Chúng vươn cổ lên cao, giận dữ phồng mang và cái lưỡi dài thè ra mảnh khảnh như sợi chỉ đỏ linh hoạt. Tôi biết chúng không có khả năng mở kết giới như con người nhưng hoàn toàn có thể tấn công và cắn nát nó.

"Đừng sợ." Nhật Vũ cảm nhận được sự lo lắng của tôi, cất giọng trấn an. Tay hắn nhanh nhẹn lấy ra từ trong túi Càn Khôn thứ bột kì lạ rồi rải theo vòng tròn bao quanh hai người. Mùi của nó rất hắc và khó chịu, thậm chí khiến tôi hơi nhức đầu, vội vã lấy khăn che mũi chẳng dám hít thở quá nhiều. Có vẻ lũ rắn cũng không chịu được thứ mùi kinh khủng này. Qua một thoáng, chúng đã lũ lượt bỏ đi chẳng còn sót lại con nào.

Nhật Vũ đắm chiều quan sát căn phòng rồi tự lẩm bẩm. "Có kẻ đã đến đây trước." Hàng lông mày của hắn nhíu chặt, xem chừng khá thất vọng khi không tìm được thứ mình muốn.

"Ta phải ra ngoài ngay bây giờ. Ở trong này chết vì ngạt thở mất." Tôi vừa phẩy phẩy khăn tay quanh mũi vừa rảo bước tiến về phía cửa. Dưới chân đột nhiên bị hẫng. May mắn tôi phản ứng đủ nhanh, lấy đà nhảy phốc sang bên cạnh thoát khỏi nguy cơ rơi xuống. Thì ra là một cái hố được ngụy trang hoàn mĩ. Tim tôi vẫn đang đập thình thịch, thật sự không dám tưởng tượng thân thể mình sẽ biến thành dạng gì nếu xuyên qua đám đinh nhọn hoắt dưới kia.

"Quên không nhắc người chú ý quan sát nền nhà. Những chỗ mặt đá sẫm màu thường có hố đinh." Bây giờ Nhật Vũ mới lên tiếng dặn dò.

Tôi bực mình liếc sang hắn, hỏi với vẻ nghi hoặc. "Người không phải dân trộm mộ chuyên nghiệp đấy chứ?"

Tôi cảm thấy hắn hiểu quá rõ về nơi này, từ cách khởi động cơ quan ra vào, lối đi, đến các vị trí đặt bẫy cũng như đặc điểm của chúng. Hoặc là hắn đã có quá nhiều kinh nghiệm, hoặc là hắn tìm hiểu vô cùng kĩ lưỡng trước khi quyết định xâm nhập.

"Còn cái bẫy nào chưa hoạt động không? Người nên nhắc rõ ràng để ta kịp thời đề phòng."

Hắn tập trung suy nghĩ rồi lắc đầu. "Không rõ. Nhưng có kẻ đến trước chúng ta nên nhiều cơ quan đã khởi động và có thể chưa được phục hồi. Khi cần lo lắng, ta sẽ đưa người ra ngoài ngay bây giờ."

Phép Dịch chuyển vô hiệu vì quanh phòng có kết giới. Tôi đành thận trọng bám theo bước chân Nhật Vũ, cơ hồ tin tưởng tuyệt đối vào hắn. Tuy nhiên, con đường dẫn ra có vẻ không giống với lối vào trong trí nhớ của tôi. Các hình vẽ trên tường khác biệt và đồ vật bài trí xung quanh cũng thay đổi rõ rệt. Tôi ngần ngại níu tay hắn, thắc mắc. "Có phải người nhớ nhầm không? Nhìn xem, cảnh vật xung quanh khác hẳn."

Hắn không dừng lại mà thuận tay kéo tôi đi tiếp, đồng thời giải thích. "Đó là ma trận dịch chuyển. Thiết kế của các căn phòng bị thay đổi và trộn lẫn với nhau. Kẻ nào xác định phương hướng dựa trên đồ vật nhất định sẽ bị rơi vào ma trận rồi lạc bên trong." Hắn ngoảnh đầu nhìn về mặt kính ngọc của tôi, thần nhiên tiếp tục. "Nhân tiện, không cần ngưỡng mộ ta."

Tôi...

Hoàn toàn câm nín.

Rốt cuộc chúng tôi cũng tìm được bậc thang bằng đá ban đầu. Vừa leo lên tới nơi, ánh mắt đã chạm phải hàng loạt vệ binh đứng vây thành vòng tròn trong tư thế sẵn sàng tấn công. Trên tay họ trang bị cùng một loại vũ khí, là thanh kiếm đã rút ra khỏi bao và nét mặt cũng chung một sắc thái vô cảm. Tôi không biết bọn họ đã phát hiện ra từ khi nào hay bằng cách nào, nhưng có lẽ không dám đặt chân vào mộ phần nên mai phục sẵn ở đây.

Tên cao to đứng đối diện hẳn là thủ lĩnh. Hắn thận trọng nghiêng đầu đánh giá chúng tôi, đôi mắt híp nheo lại thành một đường chỉ rồi cổ chừng to ra và vẻ hung tợn.

"Đạo tặc to gan! Ngay cả đồ của hoàng gia cũng dám động vào." Hắn quát lớn. Giọng nói ồm ồm thô kệch và bộ râu rung rung theo từng câu chữ.

Tôi dừng đứng nhìn đám binh lính trước mặt, thật tình trong lòng chẳng mấy e ngại vì tôi biết rõ năng lực của bọn họ còn thua xa Nhật Vũ, mau chóng dùng Âm âm gửi thông điệp cho hắn. "Những kẻ này người đều đối phó được đúng không?"

Hắn chưa đáp lời. Tôi quay sang, ngơ ngàng thấy trán hắn nhăn lại với vẻ bức bối khó hiểu, lập tức hỏi ra miệng. "Sao thế?"

"Bức tranh. Phong bế linh lực." Hắn ghé sát vào tai tôi nói rất nhỏ, lời ít mà ý nhiều. Giấy tiếp theo tôi liền hiểu ra. Trên bức tranh treo tường dùng để mở cánh cửa bí mật đã được yểm bùa chú, Nhật Vũ chạm vào nên bị ảnh hưởng. Đến giờ nó mới phát tác khiến linh lực của hắn bị khóa tạm thời, trong khi đó tôi lại chẳng sao cả. Nhưng nếu có thể, tôi thật sự muốn tráo đổi tình trạng hai người với nhau.

Tên thủ cảm thấy bị xúc phạm khi chúng tôi hoàn toàn ngó lơ hắn. Khuôn mặt hắn đanh lại, các khớp ngón tay siết chặt khiến gân xanh dần nổi rõ trên cánh tay lực lưỡng. Hắn tức giận vùng kiếm thét lên. "Mau bắt lấy chúng!"

Tức thì có luồng sáng màu lam lao vút về phía chúng tôi. Trong tích tắc tôi kịp thời bắn ra tia sáng ngăn cản, cùng lúc tạo bảo quang che chắn Nhật Vũ. Hiện tại hẳn chẳng khác nào người Vô linh yếu ớt cần được bảo vệ. Đôi mắt hắn khép lại với nét mặt tập trung cao độ. Tôi biết hắn đang tìm cách hóa giải chú trói buộc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Những tên vệ binh vẫn đồng loạt tấn công. Tôi cố hết sức né tránh, thi thoảng bắn ra mấy phi tiêu ánh sáng đáp trả bọn họ. Tuy nhiên, ý thức rất rõ linh lực của mình không đủ mạnh để một mình chống lại cả đám người và kinh nghiệm thực chiến cũng chẳng phong phú như Nhật Vũ, tôi lựa chọn phòng thủ giữ sức thay vì tấn công, cùng lúc kéo dài thời gian.

Có bốn tên đang hợp sức đánh về phía Nhật Vũ. Bảo quang quanh hắn đổi màu cho thấy nó đang suy yếu dần, chẳng mấy chốc không chống đỡ được, vỡ tan. Một tia sáng xẹt qua cánh tay trái để lại vết cắt cùng với máu đỏ thấm qua lớp vải bị rách. Các cơ mắt chỉ hơi co lại rồi dần ra rất nhanh, dường như chẳng mấy may dao động. Định lực của hắn thật khiến người khác phải khâm phục.

"Bọn chúng quá đông." Tôi thảm rên, các giác quan căng lên như dây đàn. Bí quá hóa liều, tôi dồn sức dựng liên tiếp bốn bảo quang đồng thời đẩy dài Minh Nguyệt lên cao, chiếu theo thuật Hợp Viên kết tạo ảo ảnh. Khi các bảo quang lần lượt bị đánh vỡ cũng là lúc ảo ảnh bắt đầu phát huy tác dụng. Tôi kéo Nhật Vũ bay lên sát trần, thoát khỏi vòng tròn vây hãm rồi hạ xuống bên ngoài, đồng thời linh lực không ngừng truyền ra điều khiển các biểu tượng. Cách đây không xa, tiếng kêu vang lên nổi lúc một nhiều. Tôi thầm mừng rỡ. Bọn chúng đã mất phương hướng và đánh loạn vào nhau.

Có điều duy trì ảo ảnh ở phạm vi rộng thế này tiêu hao rất nhiều linh lực. Mà tôi không đủ sức để sử dụng phép thuật khác đồng thời, đành đứng quan sát trong sự bất đắc dĩ. Thậm chí tôi chẳng thể mở kết giới và dịch chuyển ra khỏi tòa nhà.

Đang lúc tập trung cao độ, bên đùi đột nhiên nhói đau khiến tôi giật nảy mình. Có kẻ vừa đánh về phía này. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, ảo ảnh liền biến mất. Tôi hoảng hồn, vội kéo Nhật Vũ dịch chuyển sang hướng khác cùng lúc tạo ảo ảnh mới. Mấy lần chúng tôi chạm phải kết giới rồi bị đẩy ngược trở lại, không cách nào thoát ra được. Hạ sách đang dùng chỉ để kéo dài thời gian và linh lực của tôi đang sụt giảm nhanh chóng. Tôi biết mình chẳng duy trì được bao lâu nữa.

Trước mắt bỗng hiện ra hàng loạt vệ binh tay cầm thanh kiếm sắc bén. Tôi kinh hãi, vội chạy sang hướng khác. Bọn chúng lập tức đuổi theo như có linh cảm và mãi không dứt ra được. Bấy giờ tôi mới sáng tỏ, linh lực suy yếu khiến bản thân cũng rơi vào ảo ảnh do chính mình tạo nên. Dẫu biết là ảo giác nhưng vẫn không khỏi hoang mang khi nhìn đâu cũng thấy toàn kẻ địch. Các tia sáng đánh tới, thật thật giả giả chẳng thể phân biệt. Tâm trí tôi càng lúc càng trở nên rối bời.

Cuối cùng, ảo ảnh biến mất trong những nỗ lực vô vọng. Đám lính canh thâm hại lúc này đồng loạt chĩa ánh nhìn về phía chúng tôi, định vị chính xác hai tên đạo tặc. Tôi ảo não tính đến việc bó tay chịu trói. Vừa quay sang Nhật Vũ, tôi giật mình nhận thấy đôi mắt hắn đã mở ra từ khi nào, trong tay là thanh kiếm hơi lóe sáng. Không phải Thương Hải mà chỉ là một thanh kiếm phổ biến thông thường.

Hắn đã thành công hóa giải bùa chú và khôi phục linh lực.

Thanh kiếm quét qua bằng một động tác lướt gió nhẹ nhàng. Hàng loạt vệ binh gục xuống, trước ngực rạch vết máu đỏ tươi. Trong lúc bọn chúng còn

đang ngơ ngác, Nhật Vũ đã nắm tay tôi xuyên qua kết giới ra ngoài. Một số tên bị thương nhẹ gắng gượng đuổi theo. Thuật Dịch chuyển tức thời của Nhật Vũ được đẩy lên cấp độ cao nhất, chẳng bao lâu đã bỏ xa bọn họ.

Gió đêm cắt từng vệt qua da. Khoảng trời mênh mang vô tận chìm vào sắc đen mịt mù. Hai người tàng hình, giống như làn khói mỏng tan vào hư không. Sau lưng đã chẳng còn dấu vết của những kẻ truy đuổi.

Chúng tôi tiến sâu vào trong rừng, di chuyển khê khằng như bước chân uyển chuyển của con thú săn mồi. Tiếng kêu phát ra từ các sinh vật nhỏ hoà quyện thành bản hòa tấu không lời. Tôi bất giác dừng chân khi phát hiện dòng suối lượn lờ trước mắt. Bên tai truyền tới tiếng nước chảy róc rách đều đặn. Tôi tiến lại gần. Những cây cỏ không tên ven bờ bỗng chốc trở nên quen thuộc. Máng kí ức tràn về, cùng với hàm răng nhọn hoắt và đôi mắt đỏ hau háu, cùng với cái cảm giác ròn rợn như kim châm, cảm giác chết dần chết mòn khi nguồn máu sinh mệnh cạn kiệt.

Tôi khê rùng mình.

Chính là nó. Chính là khu rừng này.

Nhật Vũ đến bên tôi không một tiếng động. Hắn đặt tay lên vai tôi, hỏi với giọng quan tâm "Người sao vậy?"

Tôi bầu chặt tay áo hắn, khẩn thiết nói. "Mau. Mau rời khỏi đây." Tiếp đó chúng tôi lướt đi rất nhanh. Đương nhiên phương hướng đều do hắn xác định, còn tôi hoàn toàn phụ thuộc.

Bỏ lại sau lưng cánh rừng nguy hiểm, chúng tôi di chuyển thêm một lúc thì đến lượt Nhật Vũ đột ngột dừng bước. Tôi nghi hoặc ngược nhìn với vẻ dò hỏi. Hắn dùng Âm âm thông báo. "Có người."

Tôi thận trọng ngoảnh đầu quan sát tứ phía. Chúng tôi đang đứng trên con đường hẹp vắng vẻ, hai bên là vệ cỏ và đất đá chông chênh, đôi mắt ra xa cũng không thấy một bóng nhà. Tôi tập trung lắng nghe. Đường như có tiếng lá cây xao động, tiếng gió thổi, tiếng lạo xạo mơ hồ truyền đến từ những bước chân đạp trên mặt đất ma sát với lá khô và vụn đá. Cơ thể cứng lại, tôi khê thì thào. "Vệ binh truy đuổi?"

Hắn lắc đầu. Ngay sau đấy các bóng đen lần lượt hiện ra dưới bóng cây, chầm chậm tiến lại gần. Một con số đẹp, vừa vặn bảy tên. Bọn chúng đều mang mặt nạ in hình sọ người trắng hếu với hàm răng đều tăm tắp và vết máu nhỏ giọt hai bên. Giống như Nhật Vũ, chúng khoác áo choàng sẫm màu trùm mũ qua đầu, từ trên xuống dưới chỉ để lộ đôi mắt. Ánh nhìn lạnh lẽo như lưỡi kiếm. Toàn thân tỏa ra mùi chết chóc. Bọn chúng đứng bất động từ một khoảng cách an toàn, tỉ mỉ quan sát để đánh giá và tính toán.

Thời khắc suy nghĩ của chúng vừa lướt qua đầu, nhịp tim của tôi trở nên dồn dập không khống chế. Tôi căng thẳng ôm chặt cánh tay Nhật Vũ như kẻ chết đuối vớ được phao cứu sinh. Cổ họng cũng trở nên khô khốc. Phép Tàng hình dùng lâu sẽ tiêu hao khá nhiều linh lực nên cả hai đã gỡ bỏ ngay lúc tiến vào khu rừng. Ẩn sâu dưới lớp mặt nạ, tôi thấy hắn như đang nhúm mày. Hắn gỡ các ngón tay đang bám chặt của tôi, hàng mi rậm rạp sụp xuống và ánh mắt thu lại về sắc bén vừa rồi.

"Chúng đến để giết ta, không liên quan tới người. Người mau chạy đi."

Kẻ này đúng là có kinh nghiệm bị truy sát đến ám ảnh. Thành ra vừa trông thấy sát thủ, không cần nghĩ liền khẳng định chúng đến để giết mình, có khi còn chủ động ra tay để rồi biến thành kẻ gây sự trước. Tôi dở khóc dở cười đầu tranh tư tưởng một lúc, sau đó mím môi lắc đầu, tỏ rõ thái độ cương quyết không rời. Hắn trừng mắt nhìn tôi rồi bất đắc dĩ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Đám sát thủ là những kẻ theo đuổi trường phái hiệu quả. Chúng được huấn luyện nghiêm ngặt, bỏ qua mấy lời thừa thãi và việc làm tốn thời gian vô ích, nhanh chóng liếc mắt ngẫm ra hiệu rồi trực tiếp tấn công. Bảy tên đứng theo nhóm với quy luật: ba người bên trong, bốn người ở ngoài, đan thành hình thù kì lạ, miệng bắt đầu lầm rầm chú ngữ. Một hình cầu nhanh chóng được tạo thành chính giữa rồi đột ngột phóng to bao lấy chúng tôi. Nhật Vũ nhanh như chớp kéo tôi phi về phía rìa kết giới, mất vài giây mới xuyên qua được. Ngay lập tức có thêm hình cầu khác kéo đến.

"Kết giới liên hoàn?"

Tôi giật mình nhớ tới loại phép thuật khổng lồ từng đọc trong cuốn sách của lão Trịnh. Nhiều người cùng hội tụ linh lực theo trận pháp quy định, sẽ có thể liên tiếp tạo ra các kết giới bền vững. Chúng chồng lên nhau dày đặc để vây hãm con mồi trong khoảng không gian eo hẹp, tù túng. Chúng phức tạp và khó phá bỏ. Nếu không đủ nhanh nhạy hoặc chỉ bỏ lỡ một kết giới thì sẽ có nguy cơ không thoát khỏi các kết giới còn lại. Vì thế tốc độ và kĩ năng hóa giải vô cùng quan trọng. Loại kết giới này còn tự động thu hẹp, đồng nghĩa với không gian càng lúc càng bị bó chặt và khó lòng né tránh sự tấn công. Đến khi không thể chạy trốn thì việc duy nhất cần làm là hạ gục tất cả những người tạo kết giới, phá vỡ trận pháp để nó tự sụp đổ. Đương nhiên, kết giới được quy tụ bởi linh lực của nhiều người chẳng hề đơn giản. Nói cách khác, đây chính là loại phép thuật ý đồng hiệp yếu điển hình.

Nhật Vũ không bị nao núng. Hắn bình tĩnh hóa giải từng kết giới với tốc độ đáng kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua gần hai chục cái.

Rồi không đợi kết giới tiếp theo kịp hình thành, hấn kéo tôi lao vọt đi như tia chớp.

Đám sát thủ cũng chẳng phải những kẻ lạng lạng. Chúng lập tức đuổi theo, phóng ra các tia sáng tấn công từ phía sau buộc cả hai phải dừng chân. Nhật Vũ tức thời tạo bảo quang che chắn tôi bên trong, là loại màu cam gần đạt đến cấp độ cao nhất. Tôi hít vào một hơi. Loại bảo quang cao cấp hiếm người tạo được vậy mà hấn có thể ném ra dễ dàng như không, năng lực thật sự sâu xa khó lường. Tuy nhiên, một chọi bảy cũng chẳng phải thách thức đơn giản.

Linh lực sau quá trình tạo ảo ảnh chưa kịp phục hồi nên tôi chỉ có thể đứng trong vòng bảo vệ, bình tĩnh quan sát trận chiến. Hai bên di chuyển rất nhanh, thoáng cái chỉ còn là những cái bóng chớp nhoáng. Các tia sáng liên tiếp đan vào nhau rực rỡ sắc cầu vồng. Không ít trong số đó hướng về phía tôi rồi bị bảo quang đẩy ngược trở lại. Mỗi lần tôi đều cảm nhận màng chắn rung lên rõ rệt.

Mấy tên kia không phải đám giết người thuê bình thường. Chúng là những kẻ được tuyển chọn. Pháp lực cao, thủ đoạn tàn nhẫn, tấn công có tổ chức và phối hợp hết sức ăn ý. Đây là kết luận tôi rút ra sau khoảng thời gian chăm chú theo dõi. Vì vậy, cho dù Nhật Vũ mang trong mình nguồn linh lực dồi dào và khả năng biến hóa tinh vi thì vẫn không tránh khỏi mấy lần chật vật suốt quá trình giao tranh. Tim tôi giật thót mỗi khi hấn thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Nếu phản ứng không đủ nhanh nhạy, người hấn sớm đã bị xé thành các mảnh vụn.

Lúc này, đám sát thủ đột nhiên thay đổi chiến thuật. Chúng lần nữa xác định mục tiêu chính của mình, linh hoạt chia thành hai nhóm. Ba người đồng loạt hướng Nhật Vũ đánh tới, nỗ lực cầm chân hấn. Bốn kẻ còn lại hợp sức phá vỡ bảo quang bao quanh tôi. Nguồn lực mạnh mẽ giáng xuống khiến màng chắn trong suốt rung lên kịch liệt. Nó đang dần yếu đi. Màu sắc lần lượt chuyển đổi, từ cam, vàng cho đến lục rồi thoát cái chỉ còn màu tím yếu ớt. Tôi truyền linh lực vào để gia cố, nhưng hoàn toàn vô dụng. Nó không phải tôi tạo ra nên không tương thích.

Thế rồi bảo quang rạn nứt, chớp mắt tan biến. Tôi bất gặp ánh nhìn của Nhật Vũ thoáng qua, mơ hồ đọc được sự hoảng sợ trong đó, hô hấp của bản thân cũng ngừng trệ giây lát. Bốn tên sát thủ cùng lúc tụ hội linh lực kết thành một chùm sáng hướng thẳng xuống đầu tôi. Bị dồn đến chân tường, tôi liều mạng tập trung sức lực bắn ra luồng sáng ngăn cản. Thế nhưng nó không đủ mạnh để chống đỡ. Tôi ngã phịch xuống đất, cắn răng nhin đau với hai cánh tay nhức nhối. Thêm chùm sáng khác được hình thành ngay sau đấy.

Tôi biết mình không kịp né tránh. Tôi biết uy lực của nó mạnh đến mức nào. Tôi biết mình sắp chết.

Khoảnh khắc đó, là tuyệt vọng.

Giữa lúc chói với bên bờ vực tử thần, đột nhiên vang lên một tiếng thét, mang theo lo âu, mang theo sợ hãi, cùng thứ gì đó tựa như là nuôi tiếc. Xung quanh bỗng chốc yên lặng và dường như bên tai chỉ còn nghe âm thanh của hấn. Trong tích tắc tim khẽ rung động một cách kì lạ.

Nhật Vũ kịp thời bắn ra luồng sáng ngăn cản rồi vọt đến bên tôi, lực tác động quá mạnh khiến bốn tên kia phải giật lùi về phía sau mấy bước để đứng vững. Ba tên còn lại lao tới nhập hội. Dù linh hoạt cỡ nào thì Nhật Vũ cũng không thể vừa bảo vệ tôi vừa chống đỡ hàng loạt chiêu tấn công cùng lúc. Do vậy, hấn muốn tạo bảo quang lần nữa. Thế nhưng đám sát thủ chẳng để hấn được rảnh tay thực hiện ý định. Thoáng thấy tia sáng từ bên phải lao về phía đầu Nhật Vũ trong khi hấn đang bận đối phó ba kẻ phía trước, tôi lập tức vung tay tạo màn chắn theo phản xạ. Nào ngờ Nhật Vũ đã cảm nhận được nên cúi đầu né tránh, còn tôi, vì dịch chuyển khỏi vùng an toàn mà bị đường tấn công khác trượt qua cổ tay, đau nhói.

Tôi cắn răng chịu đựng, dùng linh lực điều khiển dải Minh Nguyệt bay lên và niệm chú thay đổi hình dạng. Nhật Vũ vừa trông thấy liền hiểu ý. Thương Hải trong tay hấn tỏa ra quang sáng mờ như không gian mù sương lúc tảng sáng. Hấn chuyển sang kiếm pháp của Hợp Viên và tập trung xác định đúng điểm chết để không bị rơi vào Ảo ảnh. Thanh kiếm vung lên tựa tia chớp rạch đi muôn hình muôn hướng, chẳng thể lường trước. Động tác nhanh gọn và dứt khoát. Tôi không xác định rõ chiêu thức, chỉ thấy năm bóng đen chưa kịp phản ứng đã nhất loạt gục xuống, hiệu quả tới đáng sợ.

Ảo ảnh không duy trì được lâu liền sụp đổ. Nhật Vũ đứng sát bên tôi. Khóe miệng hấn nhếch lên thành nụ cười ngạo mạn quen thuộc. Trông rất tĩnh lặng, lạnh băng. Lưỡi kiếm rạch hai đường giữa không trung chuẩn xác cắt về hai phía. Giấy tiếp theo, đôi bạn còn lại cũng học theo đồng bọn thân ái ôm hôn mặt đất. Gió thổi hiu hiu, bảy cái xác ngón ngang trên đường vắng.

Thật ra cũng không thể gọi là "xác", bởi bọn chúng còn chưa chết, vẫn đủ hơi tàn để kéo nhau chạy trốn. Chúng nhận tiền để giết người nhưng tất nhiên không vì tiền mà hại chết mình. Cái nào ăn được cái nào phải buông, chúng đều nhận thức rất rõ. Tuy vậy cũng không phải dạng dễ từ bỏ. Nếu như lần tới gặp lại, tôi sẽ chẳng bắt nạt.

Nhật Vũ dậm bước định đuổi theo, thế rồi khựng lại ngoái đầu nhìn tôi. Tôi xoa bóp cánh tay bị đau đồng thời nở nụ cười méo xệch với hấn. Đi từ hiểm nguy đến hiểm họa, tối nay quả là một đêm đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Để xử lý vết thương và đề phòng lũ người kia tập kích lần hai, chúng tôi không trở về nhà ngay mà tạm nghỉ trong kết giới vô hình do Nhật Vũ tạo ra, người ngoài không biết đến sự tồn tại của nó. Hấn tùy tiện biến ra chiếc giường nhỏ, vừa vặn lọt thỏm giữa kết giới với không gian tương đối chật hẹp. Tôi hiểu loại kết giới này chẳng dễ tạo thành nên biết điều không hề phàn nàn.

"Sao rồi?" Hấn nhìn xuống cánh tay tôi, quan tâm hỏi.

Tôi nhún vai. "Không có gì nghiêm trọng, chỉ hơi đau một chút."

Hấn tháo mặt nạ rồi cởi áo choàng quăng sang bên cạnh. Bên trong là bộ đồ đơn giản màu đen như thường lệ. Tay tôi lục túi Càn Khôn lấy ra hộp thuốc phòng thân Thu Thủy tặng cho lúc trước, tìm được lọ thuốc nước cầm máu, nhỏ mấy giọt vào vết thương, quả nhiên thấy máu ngừng chảy. Tiếp đến, tôi tự mình băng bó cẩn thận và nhân tiện xắn tay áo Nhật Vũ lên, nhỏ thuốc vào vết cắt không sâu lắm của hấn rồi giúp hấn tẩy sạch vết máu xung quanh. Xử lý ổn thỏa tôi mới nhét viên thuốc màu nâu vào miệng để bổ sung linh lực.

Ngặt Vũ có vẻ ngạc nhiên trước hàng loạt động tác lưu loát vừa rồi. Tôi thở ra một hơi, cảm thán từ tận đáy lòng. "Có bạn là y sư thật tốt!" Kề đó xòe tay chia viên thuốc ra trước mặt hấn, hào phóng hỏi. "Người uống không?"

"Không cần." Hấn từ chối thẳng thừng.

Nhất thời cả hai cùng không nói gì. Cảnh vật bên ngoài âm u quạnh quẽ, gió và hơi lạnh đều bị cản bên ngoài kết giới. Bóng cây chập chờn đổ xuống nền đất, chồng chất lên nhau. Mây tầng đá gồ ghề không thấy rõ, chỉ còn các góc cạnh hiện hiện như tạc vào không gian.

"Người cười gì vậy?" Hấn đột nhiên cất giọng phá tan khoảng lặng trầm tư.

Tôi ngoảnh đầu nhìn sang, miệng tùm tùm. "Đang nhớ tới lần đầu chúng ta gặp nhau. Bộ dạng người khi ấy chẳng khác nào tên côn đồ muốn giết người cướp của." Vậy mà thấm thoát đã hơn một năm trôi qua. Nơi ở của lão Trịnh tách biệt với thế giới bên ngoài, đôi khi khiến tôi quên mất ý niệm về thời gian.

Ngặt Vũ thoáng nghĩ ngợi rồi nhưn mày. "Ta muốn có Sói Tuyết nhưng không có ý định giết người. Vốn dĩ định đem vật có giá trị ra trao đổi, chẳng ngờ người trông nhất gan mà ương ngạnh."

Tôi nhớ đến lần hấn bắt Sói Tuyết để buộc giao nộp kiếm Thương Hải, vô thức bĩu môi nhủ thầm. "Đúng là bản chất vô lại còn bày đặt ra vẻ đường hoàng chính trực." Ngoài miệng thì bắn khoả. "Về sau người chú ý tới ta là vì Sói Tuyết phải không? Vì người đã sớm biết nó là linh thú?"

Hấn gật đầu thừa nhận.

"Tại sao người nhận dạng được nó?" Tôi hiếu kì hỏi tiếp.

"Cha ta kể."

"Sao cha người biết?"

"Ông nội ta kể."

"Thôi được, hãy coi như ta chưa nói gì."

Tôi dựa lưng vào thành giường bên cạnh, trầm mặc thật lâu. Đôi mắt liếc qua Nhật Vũ rồi hàng mi vội vàng sụp xuống. Sau một hồi cân nhắc, tôi ngập ngừng thú nhận.

"Xin lỗi. Khi này dường như ta đã lợi dụng người. Ngay lúc đám sát thủ xuất hiện, ta đã biết chúng muốn giết mình thông qua suy nghĩ độc được. Ta thấy người hiểu lắm nhưng vẫn cố tình không nói gì cả. Bởi ta sợ, một khi người nhận ra sự thật sẽ lập tức bỏ đi tránh phiền toái, tới lúc ấy ta chỉ còn đường chết mà thôi. Thế nhưng người lại bất chấp nguy hiểm vì ta, còn mấy lần suýt bị thương. Người không biết khoảnh khắc đó ta cảm thấy bản thân tồi tệ và ích kỉ đến nhường nào đâu."

Nói xong những lời này, tôi rút rờ đưa mắt nhìn hấn, cho rằng hấn sẽ nổi giận vì thấy mình bị lừa dối và lợi dụng. Thế nhưng ngoài dự đoán, vẻ mặt hấn vẫn không thay đổi, chỉ bình thản nói. "Đúng như ta từng nghĩ." Tựa hồ mọi chuyện đều đã sáng tỏ ngay từ đầu.

Tôi chớp mắt mấy cái, ngỡ ngàng hỏi. "Người biết rồi? Chẳng phải người vẫn cho rằng chúng đến giết mình sao?"

"Ban đầu là vậy." Hấn đáp. "Nhưng khi giao đấu có thể dễ dàng nhìn ra chúng chủ đích nhằm vào người. Ta đoán có lẽ người cũng sớm biết được nhờ biệt năng của mình. Hừm. Quả nhiên."

"Nếu đã nhận thấy ngay từ đầu thì sao người còn muốn giúp ta?"

"Bằng không thì thế nào? Bỏ mặc người chịu chết?" Hấn hừ lạnh. "Người quá coi thường ta rồi, ta chưa từng có suy nghĩ ấy."

Hóa ra tôi thật sự đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nhất thời cảm thấy xấu hổ, giọng nói cũng nhỏ đi. "Người có giận ta không?"

"Không rõ. Hình như có đôi chút. Hoặc là, sớm đã nằm trong dự đoán nên chẳng cần phải thất vọng."

Tôi gật gù. Thì ra nhân phẩm của tôi trong lòng hấn cũng giống như nhân phẩm của hấn trong lòng tôi, đều chẳng mấy tốt đẹp.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi bỗng hỏi. "Người sợ hãi khi ta suýt bị đánh trúng đòn thuận vì sự áy náy thôi sao? Nếu như mục tiêu của bọn chúng là ta, nếu như người không cần áy náy thì liệu người có còn lo lắng như vậy không?"

"Có chứ." Tôi lập tức trả lời.

Hắn nghiêng đầu, vẻ mặt chờ đợi.

Tôi nói tiếp. "Chẳng may người thất bại dưới tay bọn chúng, đến lúc ấy ta không có ai bảo vệ, khẳng định sẽ bị giết như thường. Vậy nên sao có thể không lo lắng."

Mi mắt hắn nheo lại nhìn tôi lạnh lùng.

Tôi phì cười. "Đùa thôi mà."

"Tại sao chúng muốn giết người?"

Tôi nhún vai. "Đương nhiên là vì tiền."

Hắn liếc sang. "Ý ta là kẻ đưa tiền cho bọn chúng. Nếu người biết được nguyên nhân bị ám sát thì có khả năng đoán ra kẻ đứng đằng sau."

Tôi nghiêm túc suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu. "Không biết."

Hắn vẫn chăm chú quan sát tôi, hiểu rằng tôi không muốn nói nên cũng chẳng gắng hỏi thêm. Hiển nhiên, mỗi người đều có những bí mật cần che giấu.

"Người có biết đây là băng nhóm nào không? Nhìn cách tấn công của bọn chúng xem chừng rất lợi hại." Tôi không kìm được băn khoăn.

Trong vương quốc không thiếu những băng đảng ngầm hoạt động ngoài vòng pháp luật. Chúng chia thành từng cấp bậc tùy theo mức độ công việc, nhẹ nhất là buôn bán trái phép, nặng nhất là giết người. Số lượng các băng nhóm giết người khá ít ỏi, phần vì kẻ tham gia ít, phần vì quá trình tuyển chọn và đào tạo rất khắt khe. Chỉ những kẻ đủ tàn bạo, đủ liều lĩnh và đủ năng lực mới dần thân vào con đường trở thành "cỗ máy" giết người thuê.

Khi nhận được đơn hàng, chúng dành khoảng thời gian đầu theo dõi đối tượng rồi tỉ mỉ lên kế hoạch trừ khử, thực hiện gọn ghẽ và chóng vánh. Chúng được ứng trước một khoản tiền rồi nhận nốt phần còn lại khi nhiệm vụ hoàn thành. Con số thường không nhỏ, tương ứng với độ hiểm nguy của tiến trình và hậu quả có thể có về sau. Kẻ chịu bỏ ra một khoản tiền lớn thuê sát thủ đương nhiên vì không muốn tiết lộ danh tính của mình, để bàn tay không vấy máu được sạch sẽ một cách giả tạo. Do đó, giao dịch chỉ diễn ra giữa hai đối tượng: khách hàng và thủ lĩnh của băng nhóm – thường được gọi là chủ nhân và không trực tiếp tham gia vào cuộc ám sát. Những tên sát thủ dưới trướng không có bất kỳ ý niệm nào về khách hàng của mình, phòng khi chúng bị bắt và tra khảo (ví như áp đặt thuật Thôi miên) thì cũng không thể tiết lộ dù chỉ một chút thông tin giá trị. Quả thực rất "sạch sẽ".

Nhật Vũ chẳng mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ, nhanh chóng kết luận. "Chắc chắn là Hội Thiết Sát. Cách đây bảy năm ta từng giao đấu với chúng."

"Vì thế người vừa nhìn liền khẳng định chúng đến giết mình?"

"Đó cũng là một lý do."

"Ta không rõ lắm về các băng đảng ngầm, nhưng chẳng hiểu sao cái tên này nghe rất quen tai."

"Hội Thiết Sát là tổ chức khét tiếng nhất. Chúng hoạt động rất kín kẽ và bí ẩn. Số lượng thành viên không nhiều nhưng đều là những kẻ có pháp lực cao, trong đây nhiều kẻ còn có biệt năng. So với các băng nhóm khác, số vụ giao dịch của chúng chỉ bằng một nửa nhưng cái giá phải trả cho mỗi lần luôn là con số cao ngất ngưởng. Đồng thời chúng rất coi trọng chữ tín. Thông tin về khách hàng chưa từng bị hé lộ và số lần thất bại cũng tương đối ít."

"Trong đó hai lần là gặp phải người." Tôi tiếp lời, cười châm biếm. "Có kẻ chịu bỏ ra khoản tiền lớn như vậy để sát hại ta, ta có nên cảm thấy mạng mình thật giá trị không nhỉ?"

"Mạng người là vô giá." Hắn thần nhiên khẳng định.

Tôi ngừng cười, bất giác liếc sang hắn mà không biết đáp trả thế nào.

Đội lính lực phục hồi xong, chúng tôi men theo lối cũ quay về và may mắn không gặp phải nguy hiểm. Nhật Vũ nghiêm nghị dặn dò khi tôi dậm bước vào phòng. "Thời gian tới đừng ra ngoài một mình."

Tôi dừng chân, nghiêng đầu lắng nghe.

"Lần này nhiệm vụ của chúng chưa thành công nhưng không có nghĩa là thất bại. Mỗi cuộc giao dịch đều có khoảng thời gian hạn định. Chúng sẽ tiếp tục đuổi giết cho tới khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc đến ngày cuối cùng theo thỏa thuận."

"Cảm ơn đã nhắc nhở." Tôi khách sáo đáp rồi lẳng lặng khép cửa. Ánh nhìn phức tạp của hắn biến mất sau lớp gỗ dày.

Tôi thở dài.

Chương 33

Tôi thích thú nhìn vàng trắng đôi sắc kỳ dị như viên ngọc màu lam quý hiếm. Vào mỗi đêm Thanh Hằng, vạn vật tắm trong ánh sáng xanh huyền ảo cũng trở nên độc đáo lạ thường. Phía trước có một cặp tình nhân. Cô gái chỉ cao đến vai chàng trai nhưng trông hai người rất xứng đôi. Họ sánh bước bên nhau, tay trong tay tạo thành bức họa đẹp đẽ di động giữa phòng nền nhập nhoạng tối. Cả hai ghé qua sạp hàng bên đường mua ít đồ ăn vặt, đồng thời trò chuyện vài câu với bà chủ quán. Tôi loáng thoáng nghe ra họ sắp sửa đến hồ Nhân Duyên thì khắp không khí mừng thầm, ước lượng khoảng cách phù hợp rồi lặng lẽ bám theo.

Đi lòng vòng nửa tiếng đồng hồ mãi chẳng tới nơi, tôi bắt đầu mất kiên nhẫn, liếc thấy cặp tình nhân kia sắp sửa bước vào nhà hàng thì vội vã hiện thân chạy đến, làm ra vẻ tự nhiên bắt chuyện. "Xin hỏi từ đây đến hồ Nhân Duyên còn bao xa? Cứ đến ngày này hàng năm là nơi đó đông nghịt người, ta sợ không tới sớm thì chẳng chen vào nổi."

Bọn họ hơi ngạc nhiên trước câu hỏi đường đột của tôi, tuy vậy vẫn giữ thái độ lịch sự đáp lời. "Ta không biết chính xác nhưng cách khá xa đấy. Người muốn đến sớm thì tốt hơn hết nên cưới Phương điều. Dùng thuật Di chuyển vừa tốn thời gian, vừa hao phí linh lực."

"Các người không định tới đó sao?"

"Có chứ. Nhưng bọn ta phải ăn tối trước đã. Cát công tới đây chỉ để thưởng thức đặc sản của nhà hàng này, năm nào cũng vậy, gần như trở thành thói quen rồi." Cô gái nhìn về mặt nhăn nhó của tôi thì cười khúc khích. "Đừng vội. Qua mười hai giờ đêm ngày lễ mới kết thúc cơ mà. Bây giờ người đi vẫn còn kịp chán."

Tôi nhìn vị tiểu thư suốt dọc đường đã càn quét hết mấy túi đồ ăn vặt lớn nhỏ mà hiện tại vẫn háo hức đón chờ bữa tối, trong lòng không khỏi bội phục. Vốn tưởng rằng chỉ cần theo chân bọn họ là xong, nào ngờ hỏi đường mới biết mình đã lãng phí cả đoạn dài vô ích, rốt cuộc vẫn phải vòng ngược trở lại. Bất khả năng định hướng kém cỏi, cuối cùng tôi cũng mò được đến nơi sau khoảng thời gian khá dài. Nhìn từ xa chỉ trông thấy một màu đen kịt lớn nhón đầu người. Tất cả vây quanh cây cổ thụ sừng sững mọc bên hồ, cây Nhân Duyên – biểu tượng cho ngày Thanh Hằng.

Tương truyền đó là loài cây linh thiêng gắn kết duyên phận của hai người. Quanh năm suốt tháng nó chỉ rụng lá một lần duy nhất vào ngày lễ. Chiếc lá đỏ tươi ngay cả khi lia cành vẫn không hề khô héo. Nó rực rỡ tựa sức sống của niềm tin. Dù có phải chen lấn xô đẩy, người ta cũng quyết giành giật bằng được một chiếc lá Nhân Duyên, dùng sợi tóc của cặp tình nhân hóa thành hai cái tên in trên phiến lá, làm phép đưa lá bay lên rồi nó tự gắn liền vào cành như chưa hề tách rời. Người ta tin rằng, chỉ cần trên cây còn tồn tại chiếc lá của cặp tình nhân nào thì duyên phận của họ vẫn sẽ bền vững, vượt qua gặp ghềnh thác trở quay về bên nhau. Trái lại, lá rụng hết là duyên đã tận, tơ hồng cắt đứt là tình phai nhạt, đầu núu kéo rồi cũng đành ngậm ngùi chia ly trong nuối tiếc. Có những chiếc lá vừa bay lên liền hạ xuống, vô duyên vô phận.

Nhiều cặp đôi năm nào cũng bền bỉ tới đây. Vì mỗi lần chỉ được dính lên một chiếc lá, số lượng tồn tại càng nhiều thì hy vọng càng lớn, họ càng có cơ sở để tin tưởng vào tình yêu mà bản thân đã đánh cược cả trái tim vào đó. Chưa ai dám khẳng định gốc cây này có thật sự linh thiêng hay không? Hoặc giả, họ cũng chẳng muốn tìm hiểu, chỉ cần một nơi để gửi gắm hy vọng mà thôi.

Bao quanh cây Nhân Duyên là vùng đất trống khá rộng, vùng bất khả xâm phạm, nơi những chiếc lá rụng xuống và không ai được phép tiến vào. Đám đông tụ tập xung quanh nhìn chăm chăm vào khoảng không như hồ đối rình mối, mòn mỏi chờ đợi. Lá đỏ vừa chạm đất, ngay tức khắc bị lấy đi bởi phép thuật. Thao tác quá đơn giản mà ai cũng thực hiện được dễ dàng cũng chính là điểm gây khó khăn vì có quá nhiều đối thủ bên cạnh. Theo tôi thấy, đây là việc đòi hỏi tính may mắn cao. Và lý do khiến tôi hào hứng tham gia, ngoài sự thú vị cảm thấy thì là để thử vận may của mình.

Vừa có chiếc lá uyển chuyển chao lượn giữa không trung. Ánh nhìn của mọi người liền rót theo nó. Thêm hai cái bóng đỏ thấp thoáng, vừa vịn ba chiếc lá đồng thời rụng xuống. Tôi không tham lam mà chỉ nhìn chăm chăm vào lá đỏ sau cùng, áng chừng nó sắp chạm đất thì dùng phép thuật theo cảm giác. Nào ngờ buổi tối đen đui lại kết thúc bằng tia may mắn hiếm hoi. Tôi hân hoan ôm thành phẩm rồi đi trước ánh nhìn ghen tị của đám người, luôn lách ra ngoài hít thở bầu không khí thoáng đãng.

Gần đây có mấy cặp đôi tựa vào vai nhau, say mê dõi theo chiếc lá chờ niềm hy vọng của bọn họ chấp cánh bay lên. Nụ cười hạnh phúc quện vào ánh trăng hiền hòa như viên kẹo ngọt tan chảy dưới đóm lửa ấm áp. Tôi thần thờ ngược mắt cùng bọn họ, chiêm ngưỡng tán cây sum sê rừng rực đốt cháy nền trời, lắng nghe tràng âm thanh náo nhiệt vọng lại cách đây không xa rồi đột nhiên cảm thấy lạc lõng. Ngón tay vịn vào chiếc lá nhỏ mang màu sắc tươi tắn. Hai bên cuồng lá cân đối một cách hoàn hảo, rất dung dị nhưng cũng rất độc đáo. Có điều thật đáng tiếc, tôi nghĩ mình chẳng có cơ hội dùng đến.

Khắp nơi nhộn nhịp các sạp hàng bày bán như trong hội chợ thu nhỏ. Tôi cầm trên tay cốc trà nóng mới mua, lượn lờ mấy vòng rồi dừng chân trước tiệm trang sức lớn khá đông khách. Men theo dòng người tấp nập, tôi hiếu kỳ xếp hàng đi vào trong và dừng trước mặt hàng đang bán chạy nhất. Đặt dưới lớp kính là những sợi dây chuyền được chế tác tinh xảo. Chúng hoàn toàn khác biệt, không có bất kỳ sự trùng lặp nào về thiết kế. Chắc bởi vậy nên số lượng bày bán không nhiều.

Điều khiến tôi ngạc nhiên là sự tương phản lạ lùng giữa sợi dây và mặt đá. Nếu như sợi dây mảnh bằng bạch kim tinh tế đến từng mắt xích nhỏ thì mặt đá lại mang màu trắng đục đơn giản đến tầm thường, không lấp lánh như hầu hết các loại đá quý sau chế tác. Lúc ấy, tôi chưa biết rằng vẻ đẹp của nó chỉ bộc lộ khi được sử dụng đúng cách nên rất bất ngờ khi thấy mọi người tranh nhau mua mấy sợi dây chuyền vô vị. Âm thầm lên ra khỏi cửa hàng, ăn

tượng trong đầu tôi chỉ gói gọn với hai chữ: "đất đỏ".

Một mình tôi lang thang khám phá từng góc ngách, cho tới khi bước chân dần trở nên rã rời. Mỗi lần dừng tôi đều không quên đảo mắt tìm kiếm, mỗi lần tìm kiếm là một lần thất vọng. Hắn vẫn chưa đến. Cho dù chính hắn là người chủ động đề nghị dẫn tôi đi chơi vào ngày Thanh Hằng.

Ánh sáng lần lượt rời bỏ các gian hàng. Dòng người thưa thớt hơn và trăng âm thanh huyền ảo cũng dần lắng xuống. Bầu không khí mới đây còn rộn ràng lúc này xẹp đi như ngọn lửa đang tàn lụi. Gió mon man trên da thịt nghe lạnh lạnh. Tôi co người trên chiếc ghế đá lớn, hai tay đan vào nhau. Có cặp tình nhân đi ngang qua rồi ngoảnh đầu nhìn tôi đầy thương cảm. Tôi hờ hững mỉm cười với họ.

Đợi chờ thật ra là một loại cảm giác đầy mâu thuẫn. Nửa háo hức, nửa buồn phiền. Nửa vui mừng, nửa rầu rĩ. Trong sự tĩnh lặng lại thấy thật miễn cưỡng. Mỗi lần định từ bỏ thì vô thức do dự, sợ rằng thời khắc mình rời đi là lúc người kia vừa bước đến, để rồi tiếp tục nán nã trong sự lo ngại về viễn cảnh "bỏ lỡ" có thể xảy ra. Và cái sự chờ kéo dài mãi cho tới khi hy vọng bị thời gian chà đạp hóa thành tuyệt vọng.

Thật ra tôi không ngại chờ, tôi chỉ sợ chờ được người không xứng đáng.

Qua mười hai giờ đêm là thời điểm ngày lễ chấm dứt. Chiếc lá mà tôi nâng niu tiêu biến trong nỗi niềm u uất không được sử dụng. Tôi phui váy đứng dậy, mang theo tâm trạng nặng nề tìm đường trở về theo trí nhớ.

Ngày hôm sau, toàn bộ khu phố tôi đến ngập chìm trong màu trắng tang thương, chỉ qua một đêm mà như bước nhầm vào thế giới khác. Tôi cũng đổi trang phục của mình trắng toát từ trên xuống dưới giống những người đi đường. Đến đúng mười hai giờ trưa, tiếng chuông đồng loạt vang lên từ khắp các lâu đài trên vương quốc. Tất cả mọi người dừng công việc đang làm, đứng thẳng tại chỗ, tay phải đặt trên ngực trái về thành kính. Đôi mắt họ khép lại, miệng lầm rầm niệm chú ngữ gì đó mà tôi không nghe được. Đây là giờ phút mặc niệm sau hồi chuông báo tử.

Quốc vương đã băng hà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Rừng thủy trúc có điểm bất thường. Tôi nhận ra điều ấy trước cả khi tiến vào. Vị trí gần ngôi nhà rải rác các thân cây đổ rạp, xây xước, nghiêng ngả chồng lên nhau như thể đó là hậu quả của một vụ ẩu đả mới xảy ra không lâu. Căn phòng lộn xộn và tan hoang với những mảnh vỡ ám chén bắn tung tóe trên nền nhà. Bức tranh treo tường thủng lỗ chỗ bởi tia sáng xuyên qua, rụng xuống xô nhà cùng chiếc bàn bị lật ngửa lộ ra vài vết cháy sém đen thui. Tôi dùng phép thuật cổ khôi phục hiện trạng ban đầu, nhưng đi nhiên có mấy thứ chẳng cứu vãn nổi, mà ngay cả lão Trần cũng không thấy bóng dáng.

Đang lúc lục tung tất cả các căn phòng, con Thiên di của lão từ đằng xa lao qua cửa sổ hướng về phía tôi mang theo mẩu giấy nhỏ kẹp dưới chân, bên trong vền vền mấy dòng ngắn ngủi. Nó không đợi thư hồi đáp mà vỗ cánh bay luôn, để lại tôi mịt mờ trong nỗi khó hiểu. Mặc dù Thiên di nổi tiếng thánh nhậy nhưng chúng có điểm yếu là kết giới, thứ ngăn cản chúng khỏi việc đánh hơi đối tượng, gần như bất lực và chỉ có thể đợi người nhận thư ra khỏi kết giới hoặc chủ nhân triệu hồi về. Chính hạn chế này đã hình thành nên một trong những loài chim kiên trì và nhẫn nại bậc nhất. Sở dĩ con Thiên di của lão Trần tìm được tôi là bởi kết giới quanh rừng đã bị phá bỏ, điều mà tôi không chắc có phải lão làm hay không, khi mà tồn tại nguy cơ lớn những vị khách không mời vừa ghé thăm.

Vùng biển hoang sơ phơi mình giữa đợt gió cô tịch. Sóng rì rào vỗ vào bờ đá tung bọt trắng xóa, tạt ngang vệt nước ẩm ướt mặn mòi. Tôi tìm thấy cái hang duy nhất lọt thỏm giữa khối đá rắn xù xì. Lối vào nhỏ hẹp nhưng càng sâu bên trong càng loe rộng dần, dựng lên không gian mờ. Tôi không tài nào đoán nổi mục đích của lão Trần khi hẹn ở một nơi thế này.

Nó sâu hun hút. Ánh đuốc bập bùng vừa đủ thấp sáng mọi vật xung quanh chẳng thể đẩy lùi hết về u ám. Nhìn kĩ sẽ phát hiện trên tường khắc đầy hình vẽ nhỏ cùng kí hiệu phức tạp trông như loại văn cổ kỳ bí. Tận sâu cuối hang sừng sững cánh cửa lớn bằng đồng, không có khóa hay tay cầm mà đơn thuần là tấm kim loại nhẵn thín khép vừa khít. Nó tự động hé mở khi tôi tiến lại gần, một khoảng hẹp đủ để nghiêng người lách qua. Sói Tuyết luôn theo sát bên tôi, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển như con thú rình mồi. Hàm răng nó đột nhiên nín lại góc vảy lúc tôi dọm bước qua cánh cửa. Tôi cúi đầu nhìn, phát hiện cả người nó căng lên về cảnh giác chân chừ.

"Ngoan nào." Tôi vỗ nhẹ lên lưng nó trấn an khiến nó do dự buông ra. Cả hai vừa chậm chạp tiến vào trong, cánh cửa im lìm khép lại không động tĩnh, kín bưng như hồi đầu. Gian phòng quá rộng so với sức chứa của hang đá bình thường, hiển nhiên là không gian ảo do phép thuật tạo thành. Chính giữa trần đặt tấm gương khổng lồ, phản chiếu vật thể đang đứng trên nền nhà mà hiện giờ chỉ bao gồm tôi và Sói Tuyết. Quanh tường gắn đầy những tấm gương nhỏ. Thật kỳ lạ khi chúng chẳng chứa bất kỳ hình ảnh nào mà hoàn toàn trống rỗng, rõ ràng không phải loại gương thông thường.

"Lão Trần?" Tôi bất giác gọi lớn khi một trong những tấm gương trước mặt thay đổi. Nó phản chiếu hình ảnh cụ già ngồi xoay lưng về phía tôi trong căn phòng trắng toát, lơ lửng bên trên là Tinh cầu tiên tri phát sáng. Tôi chợt nhớ ra thứ có tên là Ngôi nhà tổ ong, loại pháp khí có thể thay đổi kích thước và đem đi khắp nơi. Nó bao gồm hàng trăm gian phòng chẳng chít liền kề y hệt nhau, mà mỗi tấm gương là một cánh cửa dẫn tới một căn phòng riêng biệt, tựa như mê cung trôi chân những kẻ lạc đường, càng vào sâu bên trong càng khó thoát ra ngoài. Nếu không nhầm thì chúng tôi đang kẹt trong thứ pháp khí này.

Lão Trần vẫn ngồi bất động, chẳng hề biết đến sự tồn tại của tôi. Ngay khi tôi định tiến về phía lão, ông tay áo chợt bị ai đó kéo lại.

"Đừng làm phiền hần. Lúc này hần đang thi triển thuật Tiên tri."

Tôi ngạc nhiên quay đầu.

"Lam Hương?"

Nàng mỉm cười với nét mặt có phần gượng gạo. Sói Tuyết nhìn nàng chăm chăm. Tựa hồ nàng hoàn toàn bỏ qua sự hiện diện của nó, vẫn giữ nguyên tư thế nắm tay áo tôi, vừa đi vừa nói.

"Đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chúng tôi liên tục bước qua nhiều căn phòng rồi mới dừng ở một nơi nằm sâu bên trong, khác hẳn so với những phòng trước đây. Nó gần giống gian phòng đầu tiên, rộng rãi và có tấm gương lớn đặt trên trần, thế nhưng không có cánh cửa kim loại dẫn lối vào. Bấy giờ Lam Hương mới thả tay ra, điềm nhiên ngồi xuống chiếc ghế mới hóa thành rồi ra hiệu cho tôi.

"Tại sao cả ngươi và lão Trần đều ở trong này? Thật hiếm khi thấy lão dùng thuật Tiên tri tại một nơi khác ngoài rừng thùy trúc." Tôi vừa ngồi đối diện nàng vừa thắc mắc. Sói Tuyết yên lặng đứng bên cạnh, đầu hơi hếch lên chăm chú quan sát.

"Ta chủ động mời hần đến." Lam Hương đáp, mặt vẫn hướng về phía cửa. Tôi để ý từ nãy đến giờ nàng chưa từng nhìn thẳng vào mắt tôi lần nào. Tinh cầu đang lơ lửng sau lưng nàng chậm chậm bay vòng qua đầu, rồi xuống lòng bàn tay đang hé mở sẵn rồi ngoan ngoãn lọt thỏm trong đấy. "Gần đây trong Tinh cầu của ta xuất hiện một số hình ảnh kỳ lạ tương tự với những gì Trần Nam trông thấy. Sau khi thảo luận, cả ta và hần đều nhất trí cho rằng chúng liên quan đến Tịch thuật. Có lẽ nó đã hồi phục hoàn toàn kể từ trận chiến năm xưa, đủ mạnh để bước vào giai đoạn tìm kiếm vật chủ mới. Sắp tới chính là thời điểm kẻ đó ra đời."

"Kẻ đó?" Tôi nhướn mày.

"Quý vương." Nàng giải thích. "Người tiếp nhận ma khí, thừa hưởng sức mạnh từ nó đồng thời tu luyện thành công Tịch thuật để sở hữu năng lực điều khiển đội quân bất tử. Chắc hẳn Trần Nam đã nói với ngươi chuyện này. Vấn đề quan trọng nhất là phải tìm ra kẻ được chọn trước lúc hần bị ma khí chi phối, bằng không, một khi hần lớn mạnh thì gần như chẳng thể đối phó, dẫn đến việc tái diễn thảm cảnh trước đây."

"Vậy ngươi tìm được manh mối gì về hần chưa?"

"Hoàn toàn không. Ngươi cũng biết đấy, Tiên tri là loại thuật pháp tồn tại nhiều hạn chế, tuy rằng ta có thể dùng linh lực tìm hiểu tương lai của một đối tượng chủ đích, nhưng có những nhân vật đặc biệt, do tính ngẫu nhiên thay đổi hoặc đặc điểm nào đó khiến số phận của họ không thể thấy trước được. Quý vương thuộc loại đối tượng ấy. Có lẽ tương lai của hần chỉ hé mở sau khi đã xác định kẻ được chọn."

"Thế còn tiên đoán bị động thì sao?"

"À, cái này càng không thể nói trước. Nhưng ta nghĩ thi thoảng nó sẽ hiện ra chút dấu hiệu. Phải rồi, suốt mấy chục năm qua ngươi đã đi đâu? Tại sao cả Trần Nam và hai chị em ngươi đều đồng thời biến mất ngay khi trận chiến vừa kết thúc?"

"Bởi vì..." Tôi cố tình kéo dài giọng, bất ngờ vung dài lụa về phía Lam Hương, thút chặt cổ họng nàng ta đồng thời nghiêng răng quát. "Thật ra ngươi là ai?"

Phản ứng của nàng ta chậm mất mấy giây rồi mới quay sang tôi vẻ kinh ngạc. "Ngươi nói gì vậy? Ta là học trò của mẹ ngươi. Chúng ta đã biết nhau..."

"Đù rồi." Tôi nóng nảy ngắt lời. "Ngươi đúng là Lam Hương, nhưng là Lam Hương đang bị thuật Thôi miên khống chế. Chắc hẳn lời nhắn của lão Trần cũng do ngươi làm giả để dụ ta tới đây. Đến giờ phút này vở kịch của ngươi hạ màn được rồi đấy."

Không ngoài dự đoán, vẻ mặt "Lam Hương" lập tức thay đổi, rũ bỏ sự thân thiết giả tạo. "Ngươi biết trước là một cái bẫy nhưng vẫn đến?"

"Không." Tôi xấu hổ thú nhận. "Chẳng qua vừa nghĩ ra."

Lúc này, Lam Hương chẳng khác nào con rối hết giá trị lợi dụng, toàn thân mềm oặt dựa vào lưng ghế, đầu ngoẹo sang một bên bất tỉnh. Tôi thu dài lụa về, thận trọng đảo mắt quanh căn phòng, trông thấy kẻ đeo mặt nạ thông thả bước ra từ cánh cửa bên tay trái. Hần khoác áo choàng xanh đậm viền hoa văn hình sóng màu vàng ở cổ và tay áo. Những lọn tóc dài rủ trên vai đen nhánh, cả mặt bị che kín chỉ để lộ đôi mắt đen đặc như bóng tối.

"Người là người của Hội Thiết Sát?" Tôi nhủ mảy nhìn biểu tượng đầu lâu xương chéo y hệt hình trên mặt nạ của những kẻ từng tấn công mình. Mà không, mặt nạ của tên này có điểm khác biệt, nó màu đỏ thay vì đen trắng như thường lệ.

"Người... Người là thủ lĩnh?"

Dù đã cố gắng nhưng tôi không thể kiềm chế giọng mình khỏi run rẩy. Ánh mắt kẻ đó từ lúc xuất hiện vẫn luôn chĩa thẳng vào tôi, chưa từng dời đi, mãi sau hẳn mới mở miệng.

"Quận chúa, rất vui được gặp mặt." Giọng điệu mỉa mai khiến tôi ớn lạnh. "Thật đáng tiếc nhưng đây rất có thể là lần đầu cũng như lần cuối chúng ta gặp nhau. Ô, đừng tỏ ra sợ hãi thế chứ. Biểu cảm của người càng khiến ta có hứng thú đấy."

"Là ai thuê người giết ta?"

Dải lụa bị siết chặt trong lòng bàn tay ở tư thế sẵn sàng vung lên bất cứ lúc nào. Sói Tuyết đánh hơi được nguy hiểm ngay từ khi tên thủ lĩnh vừa bước ra, lông nó xù lên, sắc tím trong mắt ngày càng đậm đặc nhưng vẫn yên lặng nhìn chòng chọc kẻ địch.

"Hắn trả cho người bao nhiêu tiền, ta có thể trả nhiều hơn. Chỉ cần người hủy bỏ giao dịch."

Thật sự tôi vẫn chưa nghĩ ra kẻ nào hận mình tới mức mời thủ lĩnh đích thân ra tay. Ngay cả tôi trước đây cũng được lão Trần khẳng định là rất ít tiếp xúc với người ngoài, càng không tính đến việc gây thù chuốc oán nặng nề.

Tên thủ lĩnh đáp trả bằng tràng cười khoái trá. Giọng hắn đầy châm chọc. "E rằng cái giá người gánh không nổi."

Cùng lúc đấy sợi dây nhanh như chớp cuộn chặt người tôi khiến tôi không kịp phản ứng. Sói Tuyết gầm lên, giương móng vuốt nhảy bổ về phía hắn, bị hắn đánh bay ra sau lọt qua cánh cửa biến mất. Cả người tôi bị khống chế và ngay cả đầu cũng không thể quay lại nhìn nó, trong lòng càng thêm lo lắng.

Tên thủ lĩnh từng bước tiến gần. Hai mắt tôi bị ép phải mở ra đối diện với hắn. Bỗng nhiên có nguồn lực mạnh mẽ áp sát trí óc tôi hòng bủa vây nó trong màn sương mù, bên tai ong ong tiếng ai đó đang đọc chú ngữ. Tôi tập trung linh lực kháng cự và cố giữ cho đầu mình tỉnh táo. Màn chắn vô hình dựng lên cản trở sự xâm nhập của ngoại lực, khiến nó giằng co một hồi rồi tiêu biến, nhờ vậy tôi thoát khỏi sự khống chế tạm thời. Đáy mắt tên kia lộ rõ vẻ ngạc nhiên như dự đoán.

"Người không điều khiển được ta đâu, khỏi cần tốn công vô ích." Tôi lạnh lùng nhắc nhở. Hắn không lập tức giết tôi mà dùng thuật Thôi miên thay thế, chắc hẳn vì muốn thăm dò chuyện gì đấy. Quả thực thuật Thôi miên của hắn rất mạnh, thậm chí có lúc tôi tưởng chừng không thể kháng cự nổi.

Hắn đắm chiêu nhìn tôi ra chiều suy nghĩ. "Biệt năng của người thật sự là thuật Xuyên thấu?"

Tôi giật mình. Sao hắn biết được?

Hắn thấy tôi im lặng thì chỉ cười nhạt. Điều khiến tôi ngạc nhiên là hắn giống với Trịnh Hùng và Nhật Vũ, số ít người tôi không đọc được suy nghĩ. Khả năng nhỏ là hắn cũng thành thạo thuật Bế tâm như Nhật Vũ, khả năng lớn là hắn có biệt năng nằm cùng hệ pháp thuật với tôi mà Thôi miên là một trong số đó.

"Người định làm gì?"

Hắn nghi hoặc phát hiện dải Minh Nguyệt trượt khỏi tay tôi bay lơ lửng trên trần, liên tiếp luân chuyển các hình thù kỳ quái khác nhau với tốc độ chóng mặt. Toàn thân tôi vẫn bị trói chặt nhưng ngừng giây giụa, miệng lắp bắp chú ngữ không thành tiếng. Dải lụa dần biến đổi sắc màu, cho tới lúc đỏ thẫm thì phát ra quang sáng loe rộng khiến không gian thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Ảo ảnh của thuật Hợp viên tác động vào tên thủ lĩnh khiến đôi hắn trở nên mê man, phép Trói buộc quanh tôi cũng theo đấy được nói lòng. Nhân lúc tâm trí hắn đang chịu ảnh hưởng, tôi nhanh chóng tìm kẻ hở thoát ra, thế nhưng, vừa dịch chuyển được một đoạn đã phải vội vã lùi về khi những tên đeo mặt nạ đầu lâu lũ lượt xuất hiện ở tất cả các cánh cửa. Trước lúc tôi kịp khếch đại ảo ảnh, chúng đã đồng loạt thi triển ma trận vây hãm, khóa chặt phép thuật của tôi cũng như nguồn linh lực đang dao động trong cơ thể. Cảm giác quen thuộc dội về, khơi gợi kí ức trong đêm Thanh Hằng với chiếc răng nanh sắc nhọn của loài chim hút máu.

Ảo ảnh yếu dần rồi tan đi. Minh Nguyệt khôi phục sắc trắng ban đầu, rơi xuống người tôi rồi biến mất trong túi Càn Khôn. Những kẻ đeo mặt nạ đứng thành vòng tròn xung quanh, không tiến gần mà giữ nguyên khoảng cách cố định. Bấy giờ tên thủ lĩnh đã hoàn toàn tỉnh táo. Hắn ra hiệu cho thuộc hạ lui xuống rồi nghiêng đầu quan sát tôi, hiện đang đông cứng như pho tượng và chỉ có thể động đậy trong mắt.

"Chẳng ngờ khả năng tạo ảo ảnh của ngươi mạnh đến vậy. Ta thật không nên coi thường ngươi ngay từ đầu. Có điều, một kẻ không còn giá trị lợi dụng đương nhiên chẳng có lý do gì để giữ lại. Ngươi nói có phải không?" Hắn cười khùng khục trước biểu cảm hoang mang trên gương mặt tôi, ngón tay khẽ nâng cằm cùng với giọng nói dịu dàng một cách đáng ghê tởm. "Yên tâm. Ta sẽ mang đến cho ngươi cái chết nhẹ nhàng thôi."

Lưỡi tôi chẳng thể cử động nên cổ họng chỉ phát ra được mấy âm thanh không rõ ràng, đành bắt lực trường mắt nhìn tên thủ lĩnh thô lỗ kéo mình vào giữa gian phòng, ngay dưới tấm gương khổng lồ. Miệng hắn bắt đầu lầm rầm chú ngữ. Tấm gương từ từ sáng lên mang theo quang sáng mỏng như hơi nước chậm rãi tỏa xuống bao trùm cả người tôi. Nó lạnh lạnh, đem đến cảm giác rất tinh khiết và trong trẻo.

"Dừng lại!" Tiếng hét của Lam Hương đột ngột cắt ngang thuật pháp đang thi triển. Nàng lao đảo đứng dậy, cuống quýt lao về phía tôi rồi vòng tay ôm chặt lấy, cố che chắn trước con mắt tức giận của tên kia.

"Ngươi tránh ra!" Hắn gằn giọng, bắt đầu dĩ thủ hồi phép thuật.

Lam Hương ương ngạnh lắc đầu. "Ngươi nhầm rồi, người này không phải Quận chúa. Quận chúa thật sự hiện đang ở Nguyệt Hà quốc. Ngay cả ta lúc trước cũng lầm tưởng nàng là Quận chúa được Trần Nam đón về sau thời gian dài ẩn náu. Nhưng cơ bản đó chỉ là thể thân hắn dựng lên nhằm bảo vệ người kia an toàn, đây là một phần kế hoạch của hắn. Vậy nên ngươi giết nàng cũng vô ích. Nàng vốn dĩ không phải người ngươi cần tìm."

Tên thủ lĩnh nghe xong lộ vẻ ngỡ ngàng, cánh tay khựng giữa không trung. Hắn hết nhìn tôi lại quay sang Lam Hương như đang cẩn thận phân tích độ chân thực trong lời nói của nàng.

"Nếu nàng ta không phải Quận chúa thì ngươi càng không có lý do gì để bảo vệ một kẻ chẳng liên quan." Giọng hắn sắc bén. Tôi bình tĩnh ngồi yên che giấu mọi cảm xúc, bên trong ngấm hóa giải ma trận vây hãm theo cách thức Nhật Vũ từng hướng dẫn và vui mừng phát hiện chúng đang suy yếu dần. Chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, tôi sẽ có thể thoát khỏi.

"Nàng là người bạn quan trọng của ta." Lam Hương kiên định đáp lời. "Hon nữa, nàng còn là người đồng tộc, ngươi càng không thể giết nàng."

"Ngươi nói sao?" Lúc này tên thủ lĩnh mới lộ vẻ ngạc nhiên thực sự. Ánh mắt hắn dừng trên người tôi thật lâu rồi quả quyết. "Không giống."

"Có thể nàng cũng là con lai." Lam Hương đưa ra giả thuyết.

Thế nhưng tên kia không có vẻ gì đã bị thuyết phục. Hắn ra hiệu cho thuộc hạ vào rồi mệnh lệnh. "Đưa tiểu thư đi."

Các ngón tay ngón tay nữu chặt áo tôi bị cưỡng ép gỡ ra. Lam Hương vùng vẫy kháng cự, rốt cuộc đành bắt lực theo mấy tên đeo mặt nạ biến mất sau ô cửa, trả về không gian lặng ngắt như tờ.

Tôi biết rõ, hiện giờ không chỉ có tôi và kẻ đứng trước mặt mà còn cả một đám người đang vây bên ngoài chực xông vào bất cứ lúc nào. Chúng ẩn mình lặng lẽ và không để lộ vị trí cụ thể. Tôi tính đến việc dồn lực khuếch đại ảo ảnh lần nữa, sau đó tăng hình tạm thời trốn qua cánh cửa bất kỳ. Mặc dù tôi không hề tự tin thuật Tăng hình của mình có thể qua mắt hết thảy, đặc biệt với tên thủ lĩnh chưa rõ năng lực thì có lẽ cần dùng thêm thuốc mê liều mạnh của Thu Thủy. Nhưng kế hoạch chỉ được thành hình trong đầu bởi tên thủ lĩnh chẳng để cho tôi kẻ chút hờ phản kháng. Thay vào đó, hắn mau chóng tiếp tục quá trình thi triển phép thuật đang dở.

Người tôi bị cố định tại chỗ, tầm nhìn trong quang sáng tinh khôi như sương sớm mà thật ra là thứ vũ khí giết người có vẻ ngoài thuần khiết vô ngần. Nó dày đặc thêm theo tốc độ niệm chú, bó hẹp trong phạm vi chiếu tới. Tên thủ lĩnh vẫn tập trung cao độ, nhìn thẳng vào tôi không chớp. Tôi ngỡ ngàng thấy tròng mắt hắn dần dần đổi màu, từ nâu sang xanh dương, cùng mái tóc ngả màu vàng hoe như thể đây mới là diện mạo nguyên bản mà hắn cố che giấu.

Lát sau, vị trí giữa trán hơi sáng lên. Ẩn dưới lớp mặt nạ là thứ gì đó mang theo sức mạnh kỳ bí vô hình. Ánh sáng ngày một chói lọi cho tới khi hiện rõ biểu tượng. Dường như tôi từng bắt gặp đâu đây nhưng chẳng thể nhớ rõ: vòng tròn nằm giữa tam giác tựa hình ảnh đôi mắt – một đôi mắt chết chóc không ngừng xoáy sâu vào tôi.

Từ trong túi Càn Khôn tên thủ lĩnh bay ra vật thể trong suốt hình kim tự tháp. Nếu tôi không nhầm thì đây chính là Tam Giác Hồn, chuyên dùng để lưu giữ những linh hồn vừa rời bỏ cơ thể. Có lẽ mục đích cuối cùng hắn hướng tới, không chỉ đơn thuần muốn giết tôi mà còn là cướp đi linh hồn rồi đưa nó gia nhập vào bộ sưu tập quái quỷ kia. Đúng như lời hắn nói, một cái chết nhẹ nhàng nhưng đủ tàn độc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

Thần trí tôi dần trở nên mơ màng, mí mắt nặng trĩu. Tôi ép bản thân phải tỉnh táo bởi tôi thừa biết nguồn lực bao quanh đang cố nhấn tôi chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn, mãi mãi không thức tỉnh được nữa. Nó lan tràn như bóng đêm, chậm rãi xâm lấn, thít chặt lấy cơ thể tôi, trí óc tôi, bên bĩ và dai dẳng. Nó chi phối mọi suy nghĩ, kêu gọi tôi từ bỏ việc đấu tranh mệt mỏi vô ích để chấp nhận thua cuộc rồi giao ra linh hồn. Quá mạnh, mạnh đến nỗi tôi tưởng mình sẽ chết đi ngay sau đó.

Thế nhưng, nó đột ngột bị đẩy lùi và biến mất hẳn trong mấy giây ngắn ngủi khiến ý thức của tôi lập tức khôi phục. Đôi mắt tên thủ lĩnh lộ vẻ khó tin khi phép thuật thất bại. Chúng vẫn giữ nguyên màu xanh dương thay vì sắc đen ban đầu. Kí hiệu giữa trán hắn và luồng sáng từ tấm gương cũng không còn. Nền nhà đang hiển hiện quang sáng khác, nhàn nhạt phát ra từ miếng vỏ sò Sói Tuyết lấp trộm trước đây. Có vẻ chính nguồn năng lượng trong nó đã hóa giải thuật pháp vừa rồi.

"Sao ngươi có được thứ này?" Tên thủ lĩnh phát hiện ra sự tồn tại của nó, cơ hồ đã sáng tỏ. Hắn thu về Tam Giác Hồn và không phản đối việc tôi gương đứng dậy.

"Đó là đồ cha ta tặng cho ta, từ nhỏ ta đã luôn mang theo." Tôi bình tĩnh nói dối không chớp mắt. "Thật ra bị mất trí nhớ, ngay cả bản thân mình là ai cũng không rõ. Trần Nam là người đầu tiên ta gặp khi tỉnh dậy và mọi chuyện ta biết được đều qua lời kể của lão."

Tên thủ lĩnh nghe xong thì yên lặng nhìn tôi chằm chằm. Hắn tạm thời từ bỏ ý định giết người nhưng đương nhiên cũng không thả người. Hắn giam tôi ở một trong những căn phòng giống hệt nhau và lắp kết giới bảo vệ, loại kết giới phức tạp cần nhiều thời gian để mày mò hóa giải mà chưa chắc đã giải được. May thay biệt năng của tôi không bị kết giới hạn chế. Tôi thường xuyên sử dụng nó đọc suy nghĩ mấy tên canh gác bên cửa nhằm tìm kiếm chút tin tức. Nhờ thế, tôi biết tên thủ lĩnh đã rời khỏi Ngôi nhà tổ ong, còn lão Trần vẫn đang bị nhốt trong tình trạng kiệt quệ, sau khi cố tình xóa một phần kí ức của chính mình để tránh tiết lộ thông tin quan trọng nếu bị thôi miên.

Phải nói đây là loại phép đặc biệt và tương đối nguy hiểm mà chỉ nhà tiên tri mới làm được. Nó cho phép họ xóa những kí ức chọn lọc của bản thân, nhưng chỉ giới hạn trong phạm vi điều được tiên tri thay vì tất cả kí ức thông thường. Tức là, hình ảnh tương lai thấy được qua Tinh cầu hoặc thứ tiên đoán bằng linh lực có thể xóa khỏi não bộ và coi như chưa từng biết đến, còn với kí ức bình thường không liên quan thì chẳng ai làm chúng biến mất được. Mà lão Trần, chấp nhận rủi ro khi thực hiện thuật Xóa kí ức để đối phó đến cùng với phép Thôi miên của tên thủ lĩnh, không biết vì đang cố gắng bảo vệ điều gì.

Kết giới là một dạng ma trận cần tỉ mỉ phân tích để tìm hướng giải. Nhật Vũ từng dạy tôi về nhiều loại kết giới khác nhau, nhưng dĩ nhiên tôi chưa đạt tới trình độ trong nháy mắt hóa giải được tất cả. Ngoại trừ số ít bậc thầy về kết giới chuyên tạo ra những kết giới mang tính chất thách thức và có tính bền vững cao, đa phần kết giới thông thường quanh đi quẩn lại có mấy dạng cơ bản. Tùy mỗi người sử dụng biến tấu đi chút ít, nhưng chỉ cần tìm ra điểm khác biệt và đưa về loại cơ bản là có thể thoát khỏi.

Trong lúc tôi đang tập trung xem xét kết giới bao quanh mình, bỗng có tiếng ai đó không ngừng gọi tên tôi. Người ấy dùng thuật Âm âm, nhược điểm của nó chính là trao đổi thông tin qua ý niệm và không nghe được âm thanh thực sự nên chẳng biết đối phương là ai. Vì thế tôi thận trọng dùng Âm âm đáp lại.

"Ai đấy?"

"Là ta, Lam Hương đây."

Người thật hay giả còn chưa khẳng định được đâu, tôi thăm nhủ.

Người kia không dài dòng quanh co mà trực tiếp đi vào trọng tâm, hướng dẫn tôi cách mở kết giới và sơ lược cấu tạo Ngôi nhà tổ ong, bao gồm vị trí lão Trần bị giam giữ cũng như lối thoát ra. Bản thân nàng đang ở cùng mấy người cấp bậc cao trong Hội nên chỉ có thể giúp tôi cung cấp thông tin, còn lại tôi phải dựa vào chính mình.

Trước tiên, tôi tạo ảo ảnh che mắt mấy tên đeo mặt nạ đứng quanh căn phòng rồi mới hóa giải kết giới, đồng thời dùng thuốc mê đánh gục chúng. Tiếp theo tôi tàng hình, dịch chuyển theo phương hướng xác định đến tìm lão Trần. Phép Nhìn xuyên giúp tôi thấy rõ bóng lưng lão qua lớp tường dày. Tôi dùng thuật Âm âm gửi thông điệp cho lão trước, sau đó hạ gục những kẻ canh gác bằng cách thức cũ. Chúng tôi vừa dịch chuyển vừa lần lượt phá bỏ các lớp kết giới rải khắp ngôi nhà, rốt cuộc cũng tìm được lối ra khỏi hang đá. Khi ấy phép Ảo ảnh của tôi đã gần chạm tới cực hạn. Cũng chẳng biết Lam Hương còn cầm chân bọn chúng được bao lâu, nhưng tôi luôn có cảm giác mọi chuyện sẽ không diễn ra thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.